ÎMÂN I ISLAM

LA TRADUCCIÓ AMB COMENTARIS D' I'TIQÂD-NÂMA

MAWLÂNÂ DIYÂ' AD-DÎN KHÂLID AL-BAGHDÂDÎ

www.gofreebooks.com Hakîkat Publishing READ NOW

Publicació Kitabevi Hakikat núm.: 8

ÎMÂN I ISLAM

LA TRADUCCIÓ AMB COMENTARIS D’

I’TIQÂD-NÂMA

per

MAWLÂNÂ DIYÂ AD-DÎN
KHÂLID AL-BAGHDÂDÎ

El gran Walî, un tresor de les benediccions d’Allâhu ta’lâlà, home superior en tos els aspectes, mestre de coneixement inassolible, llum del camí recte, la veritat i la religió

Versió en turc de:
HÜSEYN HILMI ISIK

Versió en anglès de:
Hakîkat Kitâbevi

31ª edició
Hakîkat Kitâbevi

Darüş ş efeka Cad. 53/A P.K.: 35
34083 Fatih-ISTANBUL/TURQUIA
Tel. 90.212.523 4556–532 5843 Fax: 90.212.523 3693
http://www.hakikatkitabevi.com
correu electrònic: info@hakikatkitabevi.com
Agost, 2024

NOTA

L'autor del llibre **I'tiqâd-nâma**, Mawlânâ Diyâ ad-dîn Khâlid al-Baghdâdî al-Uthmânî, nascut l'any 1192 després de la Hijra (1778) a Shahrazur, al nord de Bagdad, va morir el 1242 (1826) a Damasc, l'anomenàven al-'Uthmânî per ser descendent d'Uthmân Dhu'n-nûrain, el tercer Califa (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut). Mentre ensenyava el seu germà Hadrat Mawlânâ Mahmûd Sâhib el famós **Hadît** (dita del Profeta) **al-Jibrîl**, el segon Hadît ash-sherîf a **Al-ahâdîth al-arba'ûn** del gran estudiós an-Nawawî, Hadrat Sâhib li va demanar al seu germà gran que escrivís un comentari de l'esmentat Hadît. Mawlânâ Khâlid, volent complaure el lluminós cor del seu germà, va acceptar la petició i va explicar el Hadît ash-sherîf a un llibre en persa titulat **I'tiqâd-nâma**. La versió turca, **Herkese Lâzim Olan Îmân**, va ser traduïda a l'anglès (**Belief and Islam**), al francès (**Foi et Islam**) i a l'alemany (**Glaube und Islam**) l'any 1969, i més endavant, a altres llengües com el tamil, el yourba, el hawsa, el malai, i el danès. La present traducció al català es realitza l'any 2023. Que Allâhu ta'âlâ beneeixi a la innocent joventut amb la lectura d'aquest llibre i amb l'aprenentatge del correcte i'tiqâd (fe) transmès pels estudiosos d'Ahl as- Sunna!

———————————

————————

Nota: Els missioners s'esforcen per anunciar el cristianisme; els jueus treballen per difondre les paraules inventades dels rabins jueus; **Hakîkat Kitâbevi** (Llibreria), a Istanbul, s'esforça per anunciar l'Islam; i els maçons intenten aniquilar les religions. Una persona amb saviesa, coneixement i consciència comprendrà i prendrà la correcta d'aquestes opcions i ajudarà a difondre-la per a la salvació de tota la humanitat. No hi ha millor manera i cosa més valuosa per servir a la humanitat que fer-ho.

“Subhân-Allâhi wa bi-hamdihi subhân-Allâhil-’adhîm.” Aquesta (oració, anomenada) Kalîma-i-tenzîh, quan es recita cent vegades al matí i el mateix nombre de vegades a la nit, farà que els pecats siguin perdonats i protegirà contra la reincidència. Aquesta oració se cita també a les cartes tres-centes set (307) i tres-centes vuit del (primer volum del) llibre titulat **Maktûbât** (i escrit pel gran Waldi i erudit Imâm Rabbânî 'quddisa sirruh'), així com en la seva versió turca.

Yâ Rahmân, yâ Rahîm, ja 'afuwwu yâ Kerîm.

La missió de **Hakîkat Kitâbevi**, (la beneïda llibreria de Fâtih, Istanbul,) és ensenyar la nostra fe, l'Islam, i fer que el nostre beneït país sigui estimat als ulls de la gent del món. Que Allâhu ta'âlâ estigui complagut amb la gent que ens ajuda! Âmîn.

Estimat lector, essalâmu 'alaikum wa rahmatullah.

Tots els escrits d'aquest llibre els hem pres prestats de llibres escrits per erudits islàmics. No hem afegit res a aquests préstecs. Hem emprès aquest treball útil amb el doble propòsit de servir la humanitat i obtenir el reconeixement dels qui treballen per la felicitat de les persones i protegeixen els seus drets. Quan llegiu els escrits d'aquests grans i universalment cèlebres erudits amb la deguda atenció i consideració, obtindreu coneixement material i immaterial útil, inshâ-Allâhu ta'âlâ. Li estenem el nostre salâm i amor. Que Allâhu ta'âlâ et beneeixi amb bona salut i fructífera longevitat! Âmîn.

Wa sall-Allâhu 'al Sayyidin Muhammadin wa 'al-i-Muhammad wa bârik 'al Sayyidin Muhammadin wa 'al Â-i-Muhammad. Allâhumma Rabbanâ âtinâ fi-d-dunyâ hasanatan wafi-l-âkhirat-i-hasanatan wa qinâ 'adhâb-an-nâr bi-rahmatika i-Erham-er-Râhimîn! Âmîn.

Hakîkat Kitâbevi

MECANOGRAFIAT I IMPRÈS A TURQUIA PER:
Ihlâs Gazetecilik A.Ş.
Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlâs Plaza No: 11 A/41 34197
Yenibosna-ISTANBUL Tel: 90.212.454 3000

PREFACI

Comencem el llibre amb el Basmala;
El nom d'Allâhu ta'âlâ proporciona la millor protecció.
Els seus dons no es poden mesurar amb cap instrument;
És tan misericordiós i estima la redempció!

Allâhu ta'âlâ dirigeix la Seva misericòrdia cap a tota la gent de la terra. Crea coses útils i els hi envia a tothom. Ens mostra el camí cap a la felicitat sense fi (Endless Bliss nom de la versió anglesa). Ell guia a qui vol d'entre tots els que han deixat el camí vertader i han pres el camí del kufr (cobrir la veritat) i la transgressió com a resultat de ser enganyats pel seu propi nafs (ego), els amics dolents, els llibres dolents i els Mitjans de comunicació. Ell els salva d'una calamitat eterna. Però no vessa aquestes benediccions sobre els que són cruels i excedeixen els límits. A aquests els deixa quedar al camí de kufr que els agrada i desitgen. Al Pròxim Món, Allâhu ta'âlâ perdonarà qui vulgui entre els Creients que són per l'Infern, i els admetrà al Paradís. Només Ell crea tota criatura vivent, manté cada ésser en l'existència en tot moment i ens protegeix a tots contra la por i l'horror. Confiant-nos l'Honorable Nom d'Allâhu ta'âlâ i esperant la seva ajuda, comencem a escriure aquest llibre.

Que el hamd[1] sigui amb Allâhu ta'âlâ. Que la pau i les benediccions siguin amb el Seu Estimat Profeta Muhammad ''alaihi-s-salâm. Que totes les oracions de bon auguri siguin amb el seu amb el seu Ahl al-Bayt i sobre cadascun dels seus Companys (as-Sahâbat al-kirâm) justos i nobles.

Milers de valuosos llibres s'han escrit sobre els principis de la fe en l'Islam, les seves ordres i prohibicions, i molts d'ells s'han traduït a idiomes diversos i distribuït a molts països. D'altra banda, gent estreta i malintencionada ha atacat els abundants, útils i lluminosos paràmetres de l'Islam, i s'han afanyat a desfigurar i canviar la religió per enganyar els musulmans.

Comprovem amb gratitud que a gairebé tots els països hi ha encara estudiosos de l'Islam treballant per defensar i propagar aquest camí. Però encara hi ha testimoni de discursos i articles incoherents que diuen estar extrets de l'Alcorà i els Hadîts ash-sherîfs, i que, no obstant això, són malentesos de gent que no ha llegit o comprès els llibres dels

[1] Lloança i gratitud.

savis d'**Ahl as-Sunna**. Però aquest discurs no té efecte als cors dels musulmans d'îmân ferm, ni cap influència, només indica la ignorància dels seus autors. No gens menys, aquests discursos i articles han demostrat no ser eficaços davant els firmîmân dels nostres germans musulmans i no han tingut cap influència, tret de la d'indicar la ignorància del seus agents.

La persona que es declara musulmana i és vista fent el namâz in jamâ'a, ha de ser considerada musulmana. Si, més endavant, hi ha alguna cosa en el seu discurs, escriptura o comportament que està en desacord amb el coneixement de l'îmân, tal com ho han transmès els savis d'Ahl as-Sunna, serà informat que això és incredulitat i heretgia. Se li instarà que ho deixi estar i es penedeixi. Si, amb la seva curta ment i raonament groller, contesta que no ho farà, s'entendrà que és un transgressor o un incrèdul. I encara que segueixi fent els cinq namâzes diaris, faci hajj i bones accions de tota mena, no escaparà al desastre tret que abandoni els actes que causen kufr i torni faci tawba[2]; No serà un musulmà. Aprenent les coses que causen incredulitat, cada musulmà ha de protegir-se de convertir-se en un incrèdul i conèixer bé els incrèduls i els mentiders que fingeixen ser musulmans, especialment els espies anglesos, i mantenir-se allunyat del seu mal.

Rasûlullah, 'sall-All.hu ta'.l. 'alaihi wa sallam' va dir a un hadit-i-sherîf que hi hauria un temps en què significats falsos i erronis s'extraurien de l'Alcorà i dels Hadîts, i que apareixerien 72 grups de gent desviada. Aquest Hadît s'explica als llibres **al-Berîqa** i **al-Hadîqa**, que deriven del Sahîhain d'al- **Bukhâriî** i **Muslim**. No hem de deixar-nos enganyar pels llibres i discursos d'aquests homes que es presenten com "grans erudits de l'Islam" o "professors de religió", i hem d'estar alerta per no caure en les trampes d'aquests lladres de fe i creença. A part d'ells, també els comunistes, els maçons, els missioners cristians, d'una banda, i els jueus sionistes a l'altra, intenten enganyar la joventut musulmana amb mètodes moderns. Fan tot el que poden per fer desaparèixer l'Islam i îman fent per mitjà d'articles enganyosos, pel·lícules, teatre, programes de ràdio i televisió, (i llocs web). Estan gastant milions en aquest propòsit. Els savis de l'Islam 'rahimahumullah' han donat resposta a tots ells i han mostrat la relidió d'Allâhu wa ta'âlâ i el camí a la felicitat i la salvació.

D'entre els seus llibres, hem escollit el titolat **l'I'tiqâd-nâma** de

---

[2] Fer tawba (pels teus pecats) significa lamentar a ver comès pecats, demanar perdó a Allâhu ta'âlâ, dient, per exemple, aquesta oració: "Estaghfirullah al-'adhîm al-ledhî, lâ ilâha illâ Anta Huwal hayy-al-qayyûm wa atubu ilaih,"i prometre-li no tornar a pecar.

Mawlânâ Diyâ ad-dîn Khâlid al-Baghdâdî al-Uthmânî ‘quddisa sirruh’, que era un distingit estudiós d’Islam. **I’tiqâd-nâma** va ser traduït primer al turc pel difunt Hâji Faizullâh Efendi de Kemah (Erzican), amb el títol **Farâ’id al-fawâ’id**, i va ser imprès a Egipte l’any 1312. La present traducció s’ha simplificat sota el títol **Belief and Islam**. La seva primera edició es va acabar l’any 1966. Hem donat les nostres pròpies explicacions amb parèntesis de bloc ([]). Agraïm a Allâhu ta’âlâ havernos permès publicar aquest llibre en català per primer cop. L’original d’aquest llibre, **I’tiqâd- nâma**, és en i es troba a la Biblioteca de la Universitat d’Istanbul (Inbul Emin Mahmud Kemal Dept. F. 2639).

Al final de l’apartat sobre ‘matrimoni dels incrèduls’ en **Durr al-mukhtâr** es diu “Si una noia musulmana amb nikâh (contracte de matrimoni segons Islam[3]) no coneix l’Islam en arribar a la pubertat, el seu nikâh esdevé invàlid. Se li han d’explicar els atributs d’Allâhu ta’âlâ, ella els ha de repetir i dir “crec en ells.” Explicant això, Ibn ‘Âbidîn , ‘rahimah-ullâhu ta’âlâ, va dir “si la noia és petita, pertany a la creença dels seus pares, és musulmana. Quan arriba a la pubertat, ja no pertany a la fe dels seus progenitors. En arribar a la pubertat, esdevindrà renegada si desconeix Islam. Tret que aprengui i cregui en els principis de l’Islam, i sàpiga que ha de viure d’acord amb ells, no continuarà sent musulmana, tot i que digui la **Kalîmat at-tawhîd**; ‘La ilahâ illa’llah Muhammadun Rasûlullah’. Ha de creure a més en els sis principis expressats a ‘Âmantu bi- ’llahi’ i ha de dir “Accepto les ordres i prohibicions d’Allâhu ta’âlâ.” Aquesta explicació d’Ibn ‘Abidin , ‘rahimah-ullâhu ta’âlâ, ens mostra que un incrèdul es converteix en musulmà tan aviat diu la **Kalîmat at-tawhîd** i creu en el seu significat. Però, com tot musulmà, ha de memoritzar les següents paraules i aprendre el seu significat precís: “**Âmantu bi’llahi wa Malâ’ikatihi wa Kutubihi wa Rusulihi wal-yawm-il- ajiri wa bil-qadari jairihi wa sharrihi minAllâhita’âlâ walbâ’zu ba’d-al-mawt haqqum ash-hadu an la ilahâ illa’llah wa ash-hadu anna Muhammadan ‘abduhu wa Rasûluhu’**. A més, si un noi musulmà no aprèn aquests sis principis i diu que hi creu, es converteix en un renegat quan arriba a l'edat de la discreció i la pubertat. Després de (aprendre i creure aquests sis principis de creença i per tant) assolir l’îmân, immediatament es converteix en farz per a ell preguntar i aprendre els **ensenyaments de l'Islam**, és a dir, (els manaments de l'Islam, que es diuen) **farz**es, i (les seves prohibicions, que es denominen) **harâms**, com fer una ablució, un ghusl, com realitzar namâz, i com cobrir les seves parts awrat. Si pregunta a una persona (sobre aquests ensenyaments), es converteix en farç (un manament islàmic) que aquesta persona li ensenyi i/o ajudi a trobar un llibre islàmic veritable. Si no pot trobar ningú ni cap llibre

[3] Consulteu capítol 12 al cinquè fascicle d’aquest llibre.

veritable, es converteix en farç per a ell buscar-ne un. (Es converteix en incrèdul si no en busca un. Serà un 'udhr per a ell no ser conscient d'aquestes responsabilitats fins que en trobi un, (és a dir, fins que trobi una persona o un veritable llibre islàmic que li ensenyi aquestes responsabilitats). Un 'udhr és una cosa, per exemple una excusa, que absol a un musulmà d'observar un manament islàmic). Aquesta obra, **Belief and Islam**, conté informació detallada sobre aquests sis principis. Tot musulmà hauria de llegir bé aquest llibre i fer tot el possible perquè el llegeixin els seus fills i tots els seus coneguts. Parts d'awrat s'expliquen al quart fascicle d**'Endless Bliss**.

Al text, el significat dels aiats kerîmas es donen com ma’al, que vol dir ‘significat segons els experts de tafsîr’, perquè els significats dels aiats de l’Alcorà van ser entesos només per Rasûlullah ‘sall-Allâhu ’alaihi wa sallam’, qui els hi va ensenyar als Sahaba. Aquests experts (‘ulama) en tafsîr (ciència de la interpretació de l’Alcorà) van diferenciar aquests Hadîts dels fabricats per Munâfiqs, mulhids i zindiqs. En casos en els quals no van trobar els Hadîts, van interpretar els aiats seguint les regles i principis del coneixement de tafsîr. El que interpreten els que parlen àrab, però ignoren les ciències de l'Islam, no es denominen afsir de l’Alcorà. Per això, un Hadît sherîf diu “**Aquell que interpreta l’Alcorà segons el seu propi enteniment es converteix en incrèdul.”** Hi ha un glossari de termes d’àrab i altres termes que no estan en llengua catalana al final del llibre.

Que Allâhu ta’âlâ ens mantingui a tots en el camí correcte que els ‘ulama d’Ahl as-Sunna ens han mostrat! Que Allâhu ta’âlâ ens protegeixi de creure les mentides insidioses i enganyoses dels enemics de l’Islam i la gent que està en contra de les Madhhabs i que pretenen ser “grans erudits de l’Islam”!

Tots els llibres publicats en diversos idiomes es difonen per tot el món a través d'Internet.

NOTA: Els missioners cristians s'esforcen per proclamar el cristianisme, els jueus intenten propagar el Talmud, la Hakîkat Kitâbevi fa tot el possible per estendre l'Islam i els maçons lluiten per anihilar les religions. Una persona sàvia, culta i raonable utilitzarà la seva lògica i triarà la correcta. Recolzar la promulgació de la correcta, servirà com a mitjà perquè la humanitat assoleixi la felicitat en aquest món i en el Més enllà.

Els musulmans del món actual s'han dividit en tres grups principals. El primer grup són els veritables musulmans que han seguit els passos dels Sahâba. Se'ls anomena **Ahl as-Sunnat** o **Musulmans Sunnî** o els **Firqa-i-nâjiyya**, que significa el grup que s'ha salvat de l'Infern. El segon grup són enemics del Sahâba. Se'ls anomena **Shi'îs**

(Xiïtes) o els **Firqa-i-dâlla**, és a dir, el grup desviat. El tercer grup és hostil tant als sunnites com als xiïtes. Se'ls anomena Wahhâbîs o **Nejdîs** (o Najdîs), de Najd, el seu lloc de naixement a Aràbia. També se'ls anomena els **Firqa-i-mel'ûna**, (és a dir, el grup maleït.) Doncs, està escrit a les nostres publicacions titulades **Endless Bliss** i **The Rising and the Hereafter** que la gent d'aquest grup crida als musulmans 'incrèduls'. I el nostre beneït Profeta va maleir la gent que anomena així els musulmans. Aquest estat tripartit del mon musulmà és el resultat de les trames dels jueus i els britànics.

Tot musulmà hauria de dir sempre, "**Lâ ilâha il-l-Allah**", per la tezkiya dels seus nafs, és a dir, per purificar-se de la ignorància i el pecat, que són inherents en la seva nautra, i sempre repetir la pregària, "**Estaghfirullah**", per la tasfiya del seu cor, és a dir, per salvar-se de la incredulitat i el pecat, que hauran asfixiat el seu cor com resultat de la seva indulgència vers els seus nafs, el diable, la companyia del diable, i lectures malignes. Les pregàries dites per persones que obeeixen Islam i fan tawba pels seus pecats seran acceptades (per Allâhu ta'âlâ). Si una persona no realitza els seus (cinc) namâzes diaris no s'han cobert correctament o les parts awrat d'altres pers, mira a dones que ones, i menja i beu el que és harâm menjar i beure, es conclourà que no obeeix Islam. Les seves pregàries no s'acceptaran.

Mîlâdî	**Hijrî Shamsî**	**Hijrî Kamarî**
2001	**1380**	**1422**

HÜSEYN HILMI ISIK
'Rahmat-Allahi 'alaih

Hüseyn Hilmi Isik, 'Rahmat-Allahi 'alaih', editor de Publicacions Hakikat Kitabevi, va néixer a Eyyub Sultan, Istanbul l'any 1329 (AD 1911).

Dels 144 llibres que ha publicat, seixante són en àrabl, 25 en persa, 14 en turc, i la resta són llibres en francès, alemany, anglés, rus i altres idiomes.

Hüseyn Hilmi Isik, 'Rahmat-Allahi 'alaih', (guiat per Sayyid 'Abdulhakim Arwâsî, 'Rahmat-Allahi 'alaih', un savi de la religió i perfecte en les virtuts del Tasawwuf i capaç de guiar els deixebles de una manera totalment madura; posseïdor de glòries i saviesa), era un estudiós de l'Islam competent i gran, capaça de guiar cap a la felicitat, va morir durant la nit entre el 25 d'octubre de 2001 (8 Sha'bân 1422) i el 26 d'octubre de 2001 (9 Sha'bân 1422). Va ser enterrat a Eyyub Sultan, on havia nascut.

INTRODUCCIÓ

[Com virtuós i formós començament, Mawlânâ Khâlid Baghdâdî , quddisa sirruh, comença el seu llibre citant la 17a carta del tercer volum del llibre **Maktûbât**, de l'Imam ar-Rabbânî Ahmad al Fâruqî as-Sirhindî[4] 'hahmatullâni 'alaih'(Imam-i Rabbânî, qudissa sirruh, declara el següent en aquella carta)]:

Començo la meva carta amb el Basmala. Glòria infinita i gràcies a Allâhu ta'âlâ que va concedir tota mena de favors i ens va honorar fent-nos musulmans i ens va valorar fent-nos els Umma de Rasûlullah Muhammad 'sall-Allâhu ta'âlâ' alaihi wa sallam', que és la benedicció més alta.

Hem de meditar sobre el fet i adonar-nos que només Allâhu ta'âlâ beneeix amb tots els favors a tothom. Només Ell ho crea tot. Només Ell manté cada ésser en l'existència. Les qualitats bones i superiors dels homes són totes gràcies a la Seva benedicció i el Seu favor. La nostra vida, raó, coneixement, fortalesa, oïda i parla provenen d'Ell. Ell és qui sempre envia favors i benediccions il·limitades. Ell és qui rescata l'ésser humà del conflicte i la tristesa. Ell qui accepta la pregària i manté allunyats l'angoixa i el desastre. Només Ell crea l'aliment i el dirigeix fins a arribar a nosaltres. La seva benedicció és tan bondadosa que no interromp el suport dels qui es desvien. Cobreix un mant sobre els errors dels homes i és tan gran que no deshonra, ni es burla, ni evidencia els qui no obeeixen els Seus mandats o s'abstenen de les Seves prohibicions. Ell és tan Generós i Misericordiós que no s'afanya a castigar els que mereixen el càstig i el turment. Reparteix els Seus favors i benediccions entre els que li són complaents, però també entre els Seus enemics. I com la més alta, la més preuada de les seves benediccions, indica el camí recte cap a la felicitat i la salvació. Ens adverteix per què no ens extraviem i d'aquesta manera puguem arribar al Seu Paradís. I ens ordena que seguim al Profeta (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau), per tal que així obtinguem totes les infinites benediccions, així com plaers inextingibles al Paradís, a més de la Seva Pròpia aprovació i amor. Així que les benediccions d'Allâhu ta'âlâ són tan òbvies com el sol. Els favors que venen d'altres, de fet, provenen d'Ell. Ell és novament qui posa a altres com intermediaris i els concedeix la voluntat, el poder i la força per afavorir els altres. Ell és sempre qui envia les benediccions que venen mitjançant tots els

[4] L'Imam-i Rabbânî va morir en 1034 [1624 A.D.].

llocs i les persones. Esperar favors d'algú extern a Ell és com demanar quelcom a un guardià o demanar almoina entre els pobres. Els ignorants, així com la gent educada, els ignorants i els intel·ligents saben que el que diem és correcte i precís, donat que tot el que s'expressa aquí són fets patents.

El que fa favors mereix agraïment i respecte. Per tant, és una obligació humana estar agraït a Allâhu ta'âlâ, que ha concedit aquests favors. És un deute i una obligació que mana la saviesa. Però no és fàcil dur a terme aquest agraïment cap a Ell, donat que els homes, creats originalment del no-res, són dèbils, indigents i defectuosos. Però Allâhu ta'âlâ existeix sempre i eternament. Està fora del que és defectuós. Tota mena de superioritat li pertany només a Ell. Els homes, de cap manera s'assemblen o s'aproximen a Allâhu ta'âlâ. Poden els homes, sent tan inferiors, donar gràcies a l'Ésser tan Alt que és Allâhu ta'âlâ, en la manera adequada a la Seva dignitat? Hi ha tantes coses que els homes consideren belles i precioses, però que Allâhu ta'âlâ sap malignes i li desagraden. . . Actes que considerem reverències o agraïment poden ser vulgars i no agradar-li en absolut. I així els homes, amb les seves ments limitades, i la seva miopia, són incapaces de discernir allò que expressa gratitud i veneració cap a Allâhu ta'âlâ. Tret que les formes d'agraïment i respecte a cap Allâhu ta'âlâ siguin les que Ell indica, actes que es consideren alabança podrien ser difamació.

La gratitud ha de mostrar-se i els deures humans amb Allâhu ta'âlâ han estat definits per Allâhu ta'âlâ i comunicats pel seu Profeta (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau). Els deures humans que Allâhu ta'âlâ va mostrar i ordenar s'anomenen **Islam**. Si seguim el camí que el seu Profeta va definir, som agraïts amb Ell. Allâhu ta'âlâ no accepta ni li agrada cap agraïment o adoració que no sigui compatible amb el Din o que estigui fora d'aquest camí, perquè hi ha moltes coses que els homes consideren belles i que, tot i això, Islam les desaprova i les considera lletges.

Per la qual cosa, en agraïment a Allâhu ta'âlâ, la gent de raó ha d'adaptar-se a Hadrat Muhammad 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam'. El seu camí s'anomena **Islam**. La persona que segueix Muhammad (que la pau sigui amb ell) s'anomena **musulmà**. Donar gràcies a Allâhu ta'âlâ, és a dir, seguir al Profeta, s'anomena '**ibâda** (adoració). Els ensenyaments de l'Islam són de dos tipus: religiosos i científics.

1) Els ensenyaments en els quals s'ha de creure amb el cor i que

són anomenats **Usûl-i-dîn o ensenyaments d'îmân,** Breument explicat, **îmân** significa creure en en els sis primers principis ensenyats per Muhammad ''alaihis-salâm'' i acceptar l'Islam i evitar dir i fer servir signes d'incredulitat. Tot musulmà ha d'aprendre els signes d'incredulitat i (kufr) i evitar fer-los servir. Una persona amb îmân s'anomena **Musulmà**;

2) Ensenyaments de devoció que han de ser realitzats amb el cos i el cor, i els que s'han d'evitar amb el cor i el cos. Els ensenyaments que s'han de practicar s'anomenen **farz**, i els que s'han d'evitar fer s'anomenen **harâm**. Aquests ensenyaments s'anomenn **Furû-i-dîn** o **Ahkâm-i-islâmiyya** o **ensenyaments islàmics**.

[Dir el **Kalima-i-tawhîd**, i creure en el fet que transmet, és inicialment necessari per tothom. La Kalima-i-tawhîdis: «**Lâ ilâha il-l-Allah Muhammadun Rasûlullah**,» i significa: «Allah existeix i és Un. Muhammad ''alaihis-salâm' és el Seu Profeta». Creure aquest fet significa «tenir îmân», i «convertir-se en musulmà». Una persona que té îmân s'anomena «**Mu'min**(Creient)» i «**musulmà**». L'Îmân ha de ser continuat. Per tant, és necessari evitar fer actes que causin incredulitat i fer servir coses que simbolitzin incredulitat (kufr).

El Qur'ân al-kerîm és la Paraula d'Allâhu ta'âlâ. Allâhu ta'âlâ va enviar la Seva Paraula a Muhammad ''alaihis-salâm'' com un missatge a través d'un àngel anomenat Jebrâîl (Gabriel) ''alaihis-salâm''. Les paraules utilitzades al Qur'ân al-kerîm estan en llengua àrab. Però han estat ordenades una al costat de l'altra per Allâhu ta'âlâ. Les paraules al Qur'ân al-kerîm van descendre en âyats, és a dir, lletres i paraules col·locades unes al costat de les altres per Allâhu ta'âlâ. Els significats que porten aquestes lletres i paraules transmeten el Kalâm-i-ilâhî (Paraula d'Allâhu ta'âlâ). Aquestes lletres i paraules (a l'afegit) són el **Qur'ân alkerîm**. Els significats que duen el Kalâm-i-ilâhî són el Qur'ânal-kerîm també. Aquest tret del Qur'ân al-kerîm, és a dir, elKalâm-i-ilâhî, no és una criatura. És etern i durador, como la resta d'Atributs d'Allâhu ta'âlâ. Cada any Jebrâîl ''alaihissalâm' visitava el Missatger d'Allâh, recitava (els âyats del) Qur'ân al-kerîm que ja havien estat revelats, al mateix ordre en què s'havien enregistrat a la Lawh-i-mahfûdh[5], i el nostre beneït Profeta repetia després de l'Arcàngel. Quan el Millor de la Humanitat estava a punt d'honorar el Més Enllà amb la seva

[5] Consulteu el capítol 36è del tercer fascicle d'**Endless Bliss.**

beneïda existència, l'àngel més valuós el va visitar dos cops, repetint tot el Qur'ân al-kerîm. El nostre beneït Profeta i la majoria dels Sahâba havien memoritzat el Qur'ân al-kerîm en la seva totalitat. L'any en què el Benvolgut d'Allâhu ta'âlâ va honorar el Més Enllà amb el seu beneït ésser, Abû Bakr as-Siddîq, el Jalîfa més entic del Missatger d'Allâh, va reunir els Sahâbîs que havien après el Qur'ân de memòria i les parts ja escrites, va organitzar un comitè ad-hoc, i així va aconseguir un text escrit de tot el Qur'ân. D'allà va sorgir un llibre celestial anomenal el **Mushaf**, és a dir, una còpia escrita (o impresa) del Qur'ân al-kerîm. Trenta-tres mil Sahâbîs es van reunir i van arribar a un consens sobre que totes i cadascuna de les lletres del Mushaf existent estaven en un lloc correcte i original.

Les paraules de Muhammat ''alaihis-salâm' s'anomenen **hadîth-i-sherîfs**. Hadîth-i-sherîfs els significats dels quals van ser insipirats per Allâhuta'âlâ tot i que van ser pronunciats per Muhammad ''alaihis-salâm' s'anomenen **hadîth-i-qudsîs**. Hi ha molts llibres d'hadîth-i-sherîfs. **Bukhârî** i **Muslim** són els més coneguts. Dels mandants d'Allâhu ta'âlâ, els ensenyaments que ordenen creure en un **îmân** recordat, les que han de practicar-se es denominen farz, i les prohibicions s'anomenen **harâm**. Els farzes i els harâms, en conjunt, es denominen **Ahkâm-i-Islâmiyya**. La persona que nega un sol dels ensenyaments de l'Islam es denomina **kâfir** (incrèdul).

La segona cosa necessària que ha de fer una persona és purificar el seu cor. Quan es diu "cor" s'entenen dues coses. Gairebé tothom anomena el tros de carn al nostre pit "cor". Cor en aquest sentit existeix també als animals. El segon cor és el cor invisible, que habita al cor (material). Aquest segon cor també s'anomena "cor". És aquest cor el que està escrit als llibres religiosos. És aquest cor el que acull els ensenyaments de l'islam. És aquest cor, de nou, el que creu o nega. Un cor que creu és pur. Un cor que nega és brut. És mort. És el nostre primer deure purificar el cor esforçant-nos molt. L'adoració, especialment la realització del namâz i l'oració (especial anomenada) istighfâr, purifiquen el cor. Fer mal embruta el cor. El nostre beneït Profeta va dir: «**Diguem sovint l'istighfâr! Si un musulmà resa l'oració anomenada istighfâr amb constància, Allâhu ta'âlâ el protegeix contra totes les malalties i desastres. Ell els envia rizq** (aliment, suport) **de llocs que no esperen en absolut**». Istighfâr significa dir «**Estaghfirullah**». L'acceptació de les oracions està condicionada a que el que prega sigui musulmà, faci tawba pels pecats comesos i resi la pregària conscient del seu

significat i amb fe. Les pregàries dites amb un cor fosc no seran acceptades (per Allâhuta'âlâ). El cor d'una persona que diu pregàries tres cops i que realitza namâz constantment cinc cops al dia començarà a parlar. Una pregària dita només amb la boca sense que el cor també la digui no servirà de res.

Els ensenyaments religiosos revelats de la religió de l'Islam són els ensenyaments escrits als llibres dels estudiosos d**'Ahl as-Sunnat**. Hi ha âyat-i-kerîmas i hadîth-i-sherîfs amb significats directes i oberts, i per tant s'anomenen **nass**, entre els creients i els ensenyaments islàmics acordats pels estudiosos Ahl as-sunnat. Aquell que no creu en la instrucció de l'îmân i Shari'a que ha estat transmesa per elles, tot i que només sigui per un Nass (aiat o Hadît de significat explícit), es converteix en **kâfir** (incrèdul). Si manté la seva incredulitat en secret es converteix en m**unâfiq** (hipòcrita). Si no només amaga la seva incredulitat sinó que també mira d'enganyar els musulmans fent-se passar per creient, llavors és un **zindiq**. No obstant això, la mala creença resultant d'interpretar malament els nass amb un significat poc clar no farà que una persona es converteixi en kâfir. Però la desviació del veritable camí d'Ahl as-sunnat portarà aquesta persona a l'infern. A causa de la seva creença en el nass amb significats oberts, aquesta persona no s'hi quedarà eternament al turment; serà rescatat de l'infern i serà portat al Paradís. La gent d'aquest tipus s'anomena **gent de bid'at** o **grups de dalâlat**. Hi ha setanta-dos grups de dalâlat. Cap dels actes de culte o els favors o serveis a la humanitat realitzats per aquestes persones o per incrèduls o renegats seran acceptats (per Allâhu ta'âlâ); els seus actes de caritat no els serviran de res en el Més Enllà. Els musulmans la creença dels quals és correcta es diuen **Ahl as-Sunna wa 'l-Jamâ'a** o **Sunnîs**. En el referent a 'ibâda, els Sunnîs pertanyen a quatre Madhhabs (escoles). Aquells que segueixen un d'aquests Madhhabs reconeixen a aquells que estan als altres tres com Ahl as-Sunna i entre ells hi ha amor i respecte[6]. Una persona que no pertany a cap d'aquests quatre grups (Madhhabs) no és un musulmà sunnita. Que una persona que no és un musulmà sunnî és o un kâfir o un posseïdor de bid'at està escrit en cartes escrites per Hadrat Imâm Rabbânî, particularment en les dues-centes vuitanta-sis cartes del primer volum (de la seva gran obra, **Maktûbât**), així com en l'anotació de **Tahtâwî** al llibre titulat

---

[6] Aquests quatre grups (o madhhabs) són 1. El Madhhab Hanafî; 2. El Madhhab Shâfi'î; 3. El Madhhab Mâlikî; i 4. El madhhab Hanbalî.

Durr-ul-mukhtâr, en el seu capítol titulat Zebâyikh, i en al-Besâir-li-munkîr-it-tawassul-i-bi-ahl-il-maqâbir, amb documents i textos de prova. Tots dos llibres estan en àrab. Aquest últim va ser escrit a l'Índia i imprès el 1395 [1975 d. C.]. Hakîkat Kitâbevi, d'Istanbul (Turquia), va reproduir el llibre mitjançant el procediment òfset diverses vegades a Istanbul.

Si una persona d'un dels quatre Madhhabs comet una falta, Allâhu ta'âlâ li perdonarà i no serà castigat pels errors a la seva 'ibâda, si Allâhu ta'âlâ ho vol. O si Ell Vol, el castigarà per les seves faltes, però després cessarà el càstig. Aquells que no creguin en només un dels fets clars que han de ser creguts a l'Islam, és a dir, els que són escoltats inclús pels més ignorants, s'anomenen **kafirs** (incrèduls, els que cobreixen la veritat) i estaran subjectes al càstig etern de l'Infern.

Hi ha dos tipus de kafirs: El kafir que té un llibre i el que no el té. Si un musulmà abandona la seva creença s'anomena **murtadd** (renegat, apòstata). Ibn 'Abidin (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) escriu sobre el tema 'gent amb la qual no casar-se per culpa del seu politeisme': "Els renegats, mulhids, zindiqs, adoradors de l'Infern, aquells d'entre els 72 grups que s'excedeixin fins a convertir-se en incrèduls, els brahmans, budistes, batinis, Ibâhatîs, durzis, idòlatres, filòsofs grecs antics i Munâfiqs són tots incrèduls sense llibre." Els cristians i els jueus, que creen en el llibres **Torà** i **Bíblia** que després van ser abrogats, són incrèduls amb llibre. Si aquestes persones desafien a una determinada criatura, es converteixen en **mushriks** (politeistes). Els atributs d'Allâhu ta'âlâ anomenats **Sifât-i-thubûtiyya** i **Sifât-i-dhâtiyya** s'anomenen **Atributs de deïtat (ulûhiyyat).**

Si un incrèdul, amb llibre diví o sense ell, abraça l'Islam, escaparà de l'Infern. Es convertirà en un musulmà innocent i lliure de faltes. Però ha d'entrar a l'**Islam** Sunni, és a dir, aprendre mitjançant els 'ulama d'Ahl as-Sunna i adaptar el seu îmân, actes i paraules al que s'ha après. En aquest món, s'entén clarament si algú és musulmà o no per les seves paraules i accions sense darura (fort necessitat o coacció). I es fa definitiu en el seu darrer alè si ha passat al món que ve amb îmân. Si un musulmà coment greus faltes, però es torna a Allâhu ta'âlâ, serà perdonat i tornarà a ser un musulmà pur i sense faltes. S'explica en detall als llibres 'ilm al-hâl, per exemple, al llibre titulat **Belief and Islam** (Îmân i Islam, aquest llibre) i als sis fascicles d' **Endless Bliss,** què és tawba i com es farà.]

ÎMÂN I ISLAM

En aquest llibre, **I'tiqâd-nâma**, s'explicarà l'Hadît del Profeta 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' que parla d'îmân i Islam. Espero que, per les benediccions d'aquest Hadît, la creença dels musulmans sigui perfeccionada i que així obtinguin salvació i felicitat. I espero que em porti a mi, Khâlid, de qui els errors en són molts, la salvació. Que Allâhu ta'âlâ, en qui tinc la bella creença que no necessita res, i els favors del qual són abundants i Qui s'entristeix pels seus esclaus en gran manera, perdoni aquest pobre Khâlid, que té tan poc i un cor tan negre, per les seves paraules inadequades i accepti la seva 'Ibâda defectuosa. ‹Que Ell ens protegeixi contra els mals de l'enganyós i mentider Diable i ens faci feliços! Ell és el més Misericordiós entre els misericordiosos i el més Generós entre els generosos.

Els estudiosos de l'Islam han dit que cada **mukallaf**, home o dona, que hagi arribat a la pubertat, ha de conèixer i creure en as-Sifât adh-Dhâtiyya[7] i en as-Sifât az-Zubutiyya[8] d'Allâhu ta'âlâ correctament. Això és el primordial i obligatori (fard) per tots. No saber no és una excusa sinó un error. Khâlid ibn Ahmad al-Baghdâdî escriu aquest llibre no per mostrar superioritat i coneixement a altres, sinó per deixar un recordatori i un servei darrere seu. ‹Que Allâhu ta'âlâ ajudi l'humil Khâlid[9] amb el Seu Poder i mitjançant l'ànima beneïda del Seu Profeta! Amén.

Tot el que no és Allâhu ta'âlâ es diu **ma-siwâ** o 'alam (la creació, l'univers), o el que ara anomenem "**natura**". Totes les criatures eren inexistents. Allâhu ta'âlâ és el que les ha creat. Les criatures són **mumkin** (allò que pot entrar en l'existència des de la

---

[7] Allâhu ta'âlâ te sis Atributs que s'anomenen **As-Sifât adh-Dhâtiyya**: **al-Wûjud** (existència), **al-Qidam** (Ésser sense principi i Etern en el passat), **al-Baqa** (Ésser sense final i Etern en el futur), **al-Wahdaniyya** (no tenir company ni igual), **al-Mu'Khalafatu li-l-hawadith** (Ésser diferent de cada criatura en tots els sentits) i **al-Qiyamu bi nafsihi** (Autoexistència o Ésser independent de tot per a l'existència). Cap criatura no té cap d'aquests sis atributs, ni cap relació amb ells. Pertanyen a Allâhu ta'âlâ exclusivament. Alguns ulama opinen que al-Mu'Khalafatu li-l-hawadith i al-Wahdaniyya són el mateix i que els Sifât adh- Dhâtiyya són cinc.

[8] Consulteu pàgines 6, 19 i 33.

[9] Khâlid-i Bagdâdî va morir a Damasc l'any 1247 [1826 A.D.].

inexistència) i **hadîth** (allò que va venir del no-res), és a dir, que poden venir a l'existència quan són inexistents i de fet així ho van fer. L'Hadît-i-sherîf, **'Allâhu ta'âlâ existia, tota la resta no existia'**, indica que això és veritat.

Una segona evidència que l'univers sencer i totes les criatures són Hadît, és que les criatures estan en transformació constant i convertint-se les unes en les altres tot el temps. De fet, qualsevol cosa qadim (sense principi) no hauria de canviar mai[10]. El Dhât d'Allâhu ta'âlâ (la Seva essència) i Atributs són qadim i no canvien mai. Els canvis en les criatures no poden venir de l'etern passat. Han de tenir un principi i venir a l'existència a partir de substàncies o elements, que han d'haver estat creats a partir de la inexistència.

Una altra evidència pel fet que l'univers és mumkin, és a dir, que pot venir a l'existència a partir de la inexistència, és que les criatures, com veiem, són Hadît, és a dir, que venen de l'existència a partir del no-res.

Hi ha dos tipus d'éssers: el **mumkin** i el **Wâjib**[11]. Si només existís el mumkin, o si el Wajib al-wûjud no existís, res existiria[12]. Per aquesta raó, el mumkin no pot entrar a l'existència ni continuar en

---

[10] No obstant això, a l'univers, l'estat de les substàncies canvia als esdeveniments físics. En reaccions químiques, l'essència o l'estructura de les substàncies canvia. Veiem objectes i substàncies deixar d'existir o esdevenir altres substàncies. Avui, en canvis atòmics i reaccions nuclears recentment descobertes, la matèria o l'element deixa d'existir i es transforma en energia.

[11] 'Wûjud' significa 'existència, ser'. Hi ha tres tipus d'existència. La primera és **Wajib al-wûjud**, l'Existència Necessària. Qui sempre existeix. Mai no ha estat inexistent abans, ni deixarà d'existir en el futur etern. Només Allâhu ta'âlâ és Wajib al-wuj˚d. La segona és **mumtani al wujûd,** cosa que no pot existir. Qui mai no ha d'existir. Això és sharîk al-Brî' (associat a Allâhu ta'âlâ). Un altre déu company d'Allâhu ta'âlâ o similar a Ell no pot existir. La tercera és **mumkik al-wûjud**, que pot existir o no. Així són l'univers i totes les criatures sense cap excepció. L'oposat de wûjud és **'Âdam** (inexistència). Totes les criatures eren a Âdam, eren inexistents, abans de venir a l'existència

[12] Perquè un canvi o esdeveniment vingui a l'existència des de la inexistència, i d'acord amb el nostre coneixement de la física, perquè una substància canviï, alguna cosa externa ha d'actuar sobre aquesta substància, i la font d'aquest element extern ha de precedir la substància

ella per si sol. Si cap poder l'hagués afectat, hauria restat sempre en la inexistència i no hagués pogut venir a l'existència. Donat que un mumkin no pot crear-se a si mateix, no pot tampoc crear altres mumkin. Allò que ha creat al mumkin ha de ser Wajib al- wûjud. L'existència de l'"alam mostra que un Creador, que el va crear del no-res, Existeix. Així doncs, el Creador Únic de tot el que és mumkjn (les criatures), és l'únic Wajib al-wûjud, sense ser Hadît ni mumkin, sent sempre existent i qadim (etern). Wajib al-wûjud significa que la Seva Existència no és de res tret d'allò mateix, és a dir, que és sempre existent per si mateix i no és creat per ningú. Si això no fos així, llavors hauria de ser una criatura (mumkin i Hadît) creada per algú. I això és contrari al que s'ha deduït anteriorment. En persa, la paraula '**Khudâ**' (feta servir com a nom per Allah) significa "sempre existent per si mateix, etern'.

Veiem que les classes d'éssers estan en un ordre increïble i que la ciència troba noves lleis d'aquest ordre cada any que passa. El Creador d'aquest ordre ha de ser **Hayy** (El Vivent), '**Alim** (El Savi), **Qadir** (El Poderós), **Murid** (Posseïdor de tota voluntat), **Sami** (El que tot ho escolta), **Basir** (El que tot ho veu), **Mutakallim** (El que tot ho diu) i **Jaliq** (El que tot ho crea)[13], perquè la mort, la ignorància, la incapacitat o estar desposseït sota la compulsió d'altres, la sordesa, la ceguera, i l'emmudiment són tots defectes, imperfeccions. És impossible que aquests atributs defectuosos estiguin en Ell, qui ha creat aquest 'alam o ka'inat, a tots aquests éssers en tal ordre, i els protegeix de l'aniquilació.[14]

[13] Aquests són els vuit Sifât az-Zubutiyya d'Allâhu ta'âlâ

[14] Cada ésser, des de l'àtom fins a l'estrella, ha estat creat d'acord a càlculs i sota unes lleis. La regularitat en les lleis conegudes de física, química, astronomia i biologia sorprenen la ment humana. Fins i tot Darwin va declarar que, en considerar l'ordre i la delicadesa de l'ull, sentia que es tornava boig. L'aire és una barreja de nitrogen (78%), oxigen (21%) i gasos nobles (inerts) (1%). És una barreja, no un compost. Si l'oxigen en tingués més del 21%, ens cremaria els pulmons. Si fos inferior al 21%, seria incapaç de cremar els nutrients de la sang. Seria impossible que els éssers humans i els animals visquessin. Aquest percentatge, el 21, no canvia mai, enlloc, ni tan sols durant les pluges. I això, alhora, és una gran benedicció. La construcció de l'ull no és gens comparada amb aquesta meravella. És possible que el que ha creat totes les lleis, els delicats càlculs i les fórmules que s'ensenyen com a coneixement científic, sigui defectuós?

A més, també veiem aquests atributs de perfecció en les criatures. Ell els ha creat en les Seves criatures. Si aquests atributs no existissin en Ell, com podria crear-los en les Seves criatures? I si així fos no serien doncs les Seves criatures superiors a Ell?

Hem d'afirmar també que en Ell, que ha creat tots aquests mons d'éssers, existeixen tots els atributs de perfecció i superioritat i cap dels atributs defectuosos.

Deixant de banda aquestes evidències de la raó, els aiats de l'Alcorà i els Hadîts del Profeta expliquen clarament que Allâhu ta'âlâ té els atributs de la perfecció. Per tant, no està permès dubtar-ho. El dubte causa incredulitat. Els vuit atributs de perfecció especificats es diuen **as-Sifât az- Zubutiyya**. Allâhu ta'âlâ té aquests vuit atributs. No hi ha defecte, desordre o canvi en la Seva Essència, Atributs o Accions. La **Sifâtadh-Dhâtiyya** i la **Sifât-adh-Dhâtiyya** es denominen **Atributs deUlûhiyyat** (Deïtat). Si una persona creu que una criatura posseeix els Atributs d'Ulûhiyyat, es converteix en un **mushrik**(politeista).

ELS FONAMENTS D'ISLAM

Amb l'ajut i la força d'Allâhu ta'âlâ, que manté a tots els 'âlams en l'existència, dona favors i regals i mai dorm, comencem a explicar la beneïda dita del nostre Profeta (que la Pau i les Benediccions siguin amb ell).

El nostre amat superior, Hadrat 'Umar Ibn al-Khattâb, radiy-Allâhu ta'âlâ anh, que era un líder valent dels musulmans, un dels més elevats companys del Profeta i famós per la seva veracitat, va dir:

"Hi va haver un dia en el qual alguns de nosaltres, els Companys, estàvem en la presència i al servei de Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau)." Aquell dia, aquella hora va ser tan beneïda, tan preciós el moment, que no es podria tenir l'oportunitat de tornar-lo a viure. Aquell dia es va honorar a Hadrat Omar amb la companyia del Profeta, estant a prop seu, i veient el seu bell rostre, que era aliment pels esperits i un reconfortant plaer per les ànimes. Per emfatitzar el valor i l'honor d'aquell dia, va dir: "Era un dia tal...! Podia haver-hi un altre moment tan honorable i preciós com el moment en què va veure Jabra'il (Jibril, Arcàngel Gabriel, la pau sigui amb ell) amb l'aspecte d'un ésser humà, per escoltar la seva veu, i escoltar el coneixement, tan necessitat pels homes i expressat per la beneïda boca de Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau)?

"En aquella hora, un home es va apropar a nosaltres quan sortia la lluna. La seva roba era extremÂdament blanca i els seus cabells molt negres. No hi havia en ell signes de viatge com pols o suor. Cap de nosaltres, els companys del Profeta (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau), el vam reconèixer. És a dir, que no era de la gent que havíem vist o conegut anteriorment. Va seure en la presència de Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau). Va posar els seus genolls a prop dels beneïts genolls del Profeta." Aquesta persona, amb l'aspecte d'una figura humana, era l'àngel anomenat Jabra'il. I tot i que la seva forma de seure no era compatible amb les bones maneres (**âdâb**), ens va ensenyar un fet molt important. Que en l'aprenentatge del coneixement del Din, no hi ha tal cosa anomenada timidesa, ni l'arrogància i l'orgull es converteixen en mestres. Hadrat Jibril volia ensenyar als Companys del Profeta que tot el món ha de preguntar el que vulgui saber sobre **Islam** al seu Mestre, sense sentir timidesa, perquè no han d'existir objeccions en aprendre el Din, ni en resar, ni en aprendre o ensenyar el nostre

deute amb Allâhu ta'âlâ.

Aquella persona va posar les seves mans sobre els beneïts genolls de Rasûlullah, 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam'. I li va preguntar "**Oh Rasûlullah, Missatger d'Allah! Digues-me el que és Islam i com ser musulmà**."

El significat literal d'"**Islam'** és 'rendir-se i sotmetre's. Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ alaihi wa sallam' va explicar que la paraula 'Islam' era el nom dels cinc pilars bàsics de l'islam, que són els següents:

1. Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' va dir que el primer dels cinc fonaments de l'Islam és "**dir la Kalimat shahada**" (testimoni)," això és "**Esh'hadu an lâ ilahâ il-l-Allah wa esh'hadu anna Muhammadan 'abdûhu wa rasûluh**". En altres paraules, la persona que arriba a la pubertat i no té impediment per parlar, ha de declarar que "**Ni als cels ni a la terra hi ha algú digne d'adoració tret d'Allâhu ta'âlâ. Només Allâhu ta'âlâ, l'Ésser Real, és digne de ser adorat.** Ell és el Wâjib al-wûjud. Tota classe de superioritat existeix en Ell. No existeix defecte en Ell. El seu nom és **Allah**," i ha de creure-ho, de forma absoluta i amb tot el seu cor. També ha de dir i creure: "La persona més noble, amb galtes rosades, rostre blanc i vermellós, brillant i adorable, ulls i celles negres, front ample i beneït, de bon temperament, suau parla i que s'anomena àrab perquè va néixer a Meca, amb descendència Haiximita, anomenat **Muhammad ibn 'Abdullah, és l'adorador d'Allâhu ta'âlâ ('abd) i el Missatger (Rasûl)**." La mare del Profeta era Hadrat Amina bint Wahab. Va néixer a Meca [quan clarejava el dilluns 20 d'abril de 571]. Quan va complir quaranta anys, en l'anomenat 'Bi'Dhât', se'l va informar que era el Profeta. Després d'això va convidar a la gent de Meca i Islam durant tretze anys. Després va emigrar a Medina per ordre d'Allâhu ta'âlâ. Des d'allí va estendre **l'Islam** a tot el món. Deu anys després va morir a Medina, el dilluns 12 de RAbî al-Awwal (juliol, 632)[15].

---

[15] D'acord amb els historiadors, el Profeta va entrar a la cova de la muntanya de Sawr cap al vespre del Dijous 27 de Safar, 622, en la seva emigració de Meca a Medina. Va deixar la cova dilluns a la nit i va entrar a Quba, un lloc a prop de Medina. El principi del calendari Hijri Shamsi adoptat pels Shias és sis mesos abans. Això significa que, el Festival de Nawruz dels Mejusi (adoradors de l'Infern) comença el 20 de Març. Aquest feliç dia va marcar el principi del calendari Musulmà Hijri Shamsi. Dijous, dia i nit van ser iguals. Va deixar

2. El segon dels cinc elements essencials de l’Islam és “**realitzar (la oració anomenada) namâz** (o salât) cinc cops al dia, complint les seves condicions i observant els seus (elements essencials anomenats) farzes **quan arriba l’hora de (cada) pregària.**” És fard per tot musulmà realitzar el namâz cinc cops al dia, realitzant cada namâz dins del seu temps establert, ni abans ni després, i saber que s’està realitzant dins del seu temps prescrit [1]. És greument pecaminós realitzar un namâz abans del començament del seu temps prescrit; aquest greu pecat resulta majorment de l’ús de calendaris erronis preparats per gent ignorant i lâ-Madhhabî; aquest namâz no serà sahîh (vàlid). (Les persones lâ-madhhabî són les que no s’han adaptat a cap de les quatre Madhhabs). Aquesta pèrdua fa que els musulmans realitzin la primera part del sunnat de l’oració de la tarda i la part del farz de la pregària de la nit dins del seu temps (pecaminós) anomenat kerâhat (o karâhat). (Els temps de kerâhat estan explicats al quart fascicle **d’Endless Bliss**, i també a la pàgina interior de la coberta tova del llibre titulat **Miftâh-ul-Janna**. Consulteu també la nota[16] a peu de pàgina). Namâz s’ha de realitzar prestant atenció als seus fards, wâjibs i sunnas, sometent el cor a Allâhu ta'âlâ i abans que acabi el seu temps prescrit. Al Qur'ân al-kerîm el namâz s’anomena **'salât'**. Salât significa la pregària de l’home, l’istighfâr de l’àngel i la compassió i pietat d’Allâhu ta'âlâ. A l’Islam, salât significa fer algunes accions, recitar algunes coses com es mostra als llibres d’'ilm al-hâl. El salât comença amb les paraules «**Allâhu akbar**», anomenades «**takbîr al-iftitâh**», i es recita després d’aixecar les mans fins les orelles i es completa després de juntar les mans sota el melic (en el cas dels homes). Termina amb el salâm, que es fa girant el cap cap les espatlles dreta i esquerra i al final de la darrera postura assegut.

3. El tercer fonament és el ‘**donar la zakât de la propietat d'un mateix’**. El significat literal de Zakât és ‘purificació, alabança, tornar-se bo i bell’. **Zakât** en **Islam** significa donar una quantitat estipulada de la riquesa que no es fa servir i superior al **nisâb**, a les

---

Quba i va entrar a Medina el Divendres. El principi del mes de Muharram del mateix any (Divendres 16 de Juny) va ser acceptat com el principi del calendari Hijri Qamari.

[16] Consulteu el Quart fascicle d’Endless Bliss per informació més detallada del namâz. Veieu també ell llibre titulat **Miftâh-ul-Janna**. La seva versió en anglés està disponible a **Hakîkât Kitâbevi**, Istanbul, Turquia.

persones indicades per l'Alcorà, sense retreure'ls-ho. La zakât es lliura a set tipus de persones. Hi ha quatre tipus de Zakât en els quatre Madhhabs: la zakât de l'or i la plata, la zakât dels bens comercials, la zakât del bestiar que pastura als camps durant més de mig any i la zakât de tota mena de substàncies de necessitat que surtin de la terra. Aquest quart tipus de Zakât, anomenat "**ushr**", es lliura tan aviat com es recull la collita. Els altres tres es lliuren un any després d'assolir la quantitat denominada nisâb.

4. El quart fonament de l'Islam és "**dejunar cada dia del mes de Ramadà**". El dejuni es diu '**sawm'**. Sawm vol dir abstenir-se quelcom d'alguna cosa. En Islam, sawn significa abstenir-se un mateix contra tres coses [durant el dia] en el mes de Ramadà, com va ser manat per Allâhu ta'âlâ: menjar, beure i mantenir relacions sexuals. El mes de Ramadà comença quan es vetlla la lluna nova al cel. No té per què començar a l'hora calculada als calendaris.

5. El cinquè fonament d'I**slam** és "**que els que puguin realitzin el hajj** (peregrinació) **un cop a la seva vida**." Per la persona capaç i amb béns suficients per anar a Meca i tornar, deixant a la seva família ben atesa, és obligatori realitzar el twaf al voltant de l'esplanada d'"Arafat, sempre que el camí sigui segur i el cos estigui sa, un cop en la seva vida.

"La persona que havia preguntat, en escoltar la resposta de Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau), va dir: **"Oh Rasûlullah, has dit la veritat.**' " Hadrat Umar (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) va dir que, d'entre els Companys del Profeta, els que estaven allí estaven admirats davant el comportament d'aquella persona que feia una pregunta i conformava que la resposta era correcta. Una persona pregunta amb intenció d'aprendre alguna cosa que no sap, però dir "has dit la veritat" indica que aquella persona ja coneixia la resposta.

El més alt dels fonaments esmentats és el de dir la Kalîmat ash-shahada i creure en el seu significat. El següent més alt és el salat. Després ve el dejuni. A continuació la peregrinació a Meca. L'últim és donar la Zakât. Està unànimement acceptat que la Shahada és el més alt dels pilars. Respecte a la seqüència dels altres quatre, la majoria dels 'ulama estan d'acord amb l'especificat. La Shahada es va fer obligatòria (fard) primer, al començament de l'Islam. El salat cinc vegades al dia es va fer fard la nit del Mi'râj (el viatge nocturn) en el desè segon any de Bi'Dhât, un any i alguns mesos abans de l'Hègira. Dejunar el mes de Ramadà es va fer fard el mes de Sha'ban,

en el segon any de l’Hègira. Donar la zakât es va convertir en fard en el mes de Ramadà, en el mateix any en què el dejuni es va fer obligatori. I la peregrinació es va fer obligatòria en el novè any de l’Hègira[17].

Si algú nega, deixa de creure, rebutja, fa burla o desacata un d’aquests cinc fonaments de l’Islam, es converteix en un kàfir (el que cobreix la veritat), que Allâhu ta’âlâ ens protegeixi! De manera similar, aquell que no accepta el que unànimement i clara es coneix com a halâl (permès) o hàram (prohibit), o el que diu halâl per hàram, o hàram per halâl, es converteix en un kàfil. Si una persona nega un dels ensenyaments islàmics inevitablement coneguts, és a dir, ensenyaments que coneix inclús la gent comuna que viu en països musulmans, es converteix en un kàfir[18]. Si una persona

---

[17] La informació detallada sobre namâz, sobre dejuni, sobre zakât, sobre hajj, i sobre Mi'râj està disponible al quart fascicle d’**Endless Bliss**, als capítols segon i primer, i setè del seu cinquè fascicle, i al capítol seixantè del seu tercer fascicle, respectivament. Bi'that significa que Allâhu ta'âlâ va enviar al seu beneït Arcàngel, HadratJebrâ'îl, al seu estimat Profeta per dir-li que ell era el Profeta final. Hégira (Hijrat) significa la migració de Rasûlullah 'sall-Allâhu 'alaihi wasallam' de Mekka a Medina.

[18] Per exemple, menjar porc, prendre begudes alcohòliques, apostar; que una dona o nena es mostri als altres sense res que cobreixi el seu cap, cabell, braços i cames i; que un home es mostri als altres sense cobrir la part entre els genolls i el melic, són allharâm. És a dir, Allâhu ta'âlâ ha prohibit aquests actes. Els quatre Madhhabs, que expliquen els manaments i prohibicions d'Allâhuta'âlâ, han tingut comptes diferents pel que fa al límit que marca el final de les parts awrat del cos d'un home, és a dir, les parts del cos d'un home que són harâm (prohibides) perquè ell mostri altres i perquè altres mirin. És fard per a tot musulmà cobrir les parts del cos descrites pel Madhhab al qual pertany. També és harâm que uns altres mirin a aquells que no han cobert aquestes parts del seu cos. Està escrit a **Kimyâ-yi Saâdet** que és harâm que les dones i les nenes surtin sense cobrir-se el cap, els cabells, els braços, les cames, i també és harâm sortir amb vestits fins, adornats, ajustats i perfumats. Les seves mares, pares, marits i germans que els permetin sortir així i que pensin que és apropiat i que les condonin compartiran els seus pecats i turments; és a dir, cremaran a l'Infern del tot. Si fan tawba, seran perdonats i no seran cremats. A Allâhu ta'âlâ li agraden aquells que fan tawba. Al tercer any de l'Hègira, a les noies i dones que havien aconseguit l'edat de la pubertat se'ls va ordenar no mostrar-se als homes nâmahram, i cobrir-se. (No hem de creure les mentides mentides pels espies britànics i repetides pels seus imitadors enganyats i subornats, que diuen que les dones no solien cobrir-se abans de la revelació de l'âyat de hijâb (les dones es cobreixen) i que l'anomenat manament va ser fabricat més tard pels erudits de (la ciència islàmica) anomenada

comuna no coneix els ensenyaments que no estan tan estesos com perquè els sàpiga, no és kàfir, sinó que simplement està en error (fisq).

Fiqh.
Si una persona diu que és musulmana, ha de saber si alguna cosa que farà és compatible amb l'Islam. Si no ho sabeu, llavors heu d'aprendre preguntant a un erudit d'Ahl as-sunnat o llegint llibres escrits per erudits d'aquesta categoria. Si la seva acció viola l'Islam, no serà eximit del pecat o heretgia causada per aquesta acció. Ha de fer tawba diàriament en el veritable sentit. Quan es fa tawba, el pecat o heretgia (causat per aquesta acció) serà definitivament perdonat. Si no fa tawba, pagarà per això tant al món com a l'Infern. Els tipus de càstig (que us seran infligits) estan escrits al desè capítol del sisè fascicle d'**Endless Bliss**.
Les parts del cos que els homes i les dones han de cobrir durant el namâz i en altres llocs s'anomenen «**parts awrat**». Si una persona diu que l'Islam no prescriu certa part en nom de l'awrat, es converteix en un incrèdul. Algunes parts del cos són awrat segons la ijma' (unanimitat, consens) dels quatre Madhhabs, (i aquestes parts awrat varien segons el sexe) Si una persona fa cas omís de la importància de cobrir aquestes parts del seu cos o de no mirar les parts awrat exposades dels altres, és a dir, si no sent cap temor pel turment (on incorrerà per la violació d'aquesta prohibició), es converteix en un incrèdul. En el cos d'un home, les parts entre la pelvis i els genolls no són awrat a l'Hanbalî Madhhab. Si una persona diu: «Sóc musulmà», ha d'aprendre els principis de l'Islam i les accions que són fard (obligatòries) i les que són harâm (prohibides) amb el consens (ijma') dels quatre Madhhabs, i ha de prestar la deguda importància a aquest assumpte. No saber no és pas una excusa vàlida. És idèntic a la incredulitat intencionada. Tot el cos d'una dona, tret de les mans i la cara, és awrat segons els quatre Madhhabs. El mateix passa quan una dona exposa les seves parts awrat, canta o pronuncia (en veu alta l'elogi anomenat) Mawlid en presència d'homes. Si una persona exposa lleugerament una part del seu cos que és awrat no amb ijma', és a dir, que no és awrat en un dels altres tres Madhhabs, (encara que sigui awrat segons el seu propi Madhhab i dos dels altres tres Madhhabs,) haurà comès un pecat greu, encara que aquesta violació no el convertirà en un incrèdul. Un exemple d'això és que un home exposi les cames entre la pelvis i els genolls, (que són, com ja hem dit, notawrat al Madhhab Hanbalî, encara que són awrat als altres tres Madhhabs). És fard aprendre els principis islàmics que no coneixes. Tan aviat com els aprenguis, has de fer tawba i cobrir les teves parts awrat, (que potser no estiguis cobrint pel fet que no ets conscient que són les teves parts awrat). Mentir, xafardejar, murmurar, calumniar, robar, enganyar, trair, ferir els sentiments d'algú, fer entremaliadures, fer servir la propietat d'algú sense permís, no pagar el que correspon a un treballador oa un porter, rebel·lar-se, és a dir, oposar-se a les lleis ia les ordres del govern, i no pagar impostos també són pecats. Cometre'ls contra incrèduls o en països no musulmans és igualment harâm.

ELS FONAMENTS D'ÎMÂN

"Aquesta noble persona va preguntar un altre cop, **'Oh Rasûlullah, ara digues-me què és îmân**.' " Havent preguntat què és Islam i havent rebut resposta, Hadrat Jabra'il ''alaihi-s-salâm' li demanà al nostre Mestre Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) que expliqués l'essència i la realitat de l'îmân. Literalment, 'îmân' vol dir "saber que una persona és vertadera i creure en ella". En l'Islam, îmân significa creure en el fet que Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) és el Profeta d'Allâhu ta'âlâ, que ell és Nabi, el Missatger escollit per Ell, i dir això amb el cor, i creure en el que ell va transmetre en detall d'Allâhu ta'âlâ, i dir la Shahada quan sigui possible. L'îmân fort és tal, que així com sabem que el foc crema i que les serps maten per enverinament i les evitem, hem de considerar a Allâhu ta'âlâ i els Seus Atributs grans, estar del tot convençuts d'això al nostre cor, esforçar-nos per obtenir la Seva aprovació (ridâ'), córrer cap a la Seva Bellesa (Jamal) i témer la Seva Majestuositat (Halâl). Hem de gravar firmament l'îmân als nostres cors, com una inscripció en marbre.

Îmân i Islam són el mateix. En tots dos casos, un ha de creure en el significat de la Shahada. I tot i que difereixen en general i en particular tenen significats literals diferents, no hi ha diferència entre ells en l'Islam.

És îmân una cosa o és la combinació de diverses parts? Si és una combinació, de quantes parts està compost? Estan les accions i la 'ibâda[19] (adoració) incloses a l'îmân o no? Quan es diu "jo tinc îmân" és correcte dir "Inshâl·là' (si Allâhu ta'âlâ vol) o no? Existeix abundància o escassetat d'îmân? És l'îmân una criatura? Està en el poder d'una persona creure o fer que els creients creguin sota coacció? Si hi ha força o coacció en la creença per què es va ordenar a tothom que cregués? Es trigaria molt a respondre aquestes qüestions una per una, de manera que no les respondré aquí per separat. Però hem de saber que, d'acord amb el Madhhab Ash'arî i la Mu'tazila, no és probable que Allâhu ta'âlâ ens hagi ordenat fer quelcom possible, però que no està dins de la capacitat de l'home. Això seria com ordenar a la gent que voli per l'aire. Ni l'îmân ni a l''ibâda, ha ordenat Allâhu ta'âlâ a les seves criatures fer quelcom que no siguin capaces de fer. Per aquesta raó, una persona que es

[19] Actes d'adoració.

torna boja o ghafil (oblidadissa), o dorm o mor sent musulmana, segueix musulmana, tot i que no estigui en estat de confirmació.

No hem de pensar només en el significat literal d'"îmân' en aquest Hadît, perquè no hi havia ni un sol home comú a l'Aràbia que no el conegués: 'considerar vertader, creença'. Veritablement, els Sahaba (Companys del Profeta, que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) també el coneixien, però Jabra'il volia ensenyar-los el significat d'îmân preguntant què significa îmân a l'Islam. I Rasûlullah va dir que **îmân** és creure en sis fets concrets:

1. **"Primer, creure en Allâhu ta'âlâ**," va declarar. Îmân és tenir una creença ferma en sis fets específics que s'esbrinen mitjançant la revelació (kashf) o consciència (wijdan) o per la comprensió de l'intel·lecte o la raó ('aql), per una evidència o per confiar en una declaració distingida i aprovada, i confirmar això amb la llengua.

El primer d'aquests sis fets, és que Allâhu ta'âlâ és el Wajib al wûjud i el Ma'bud Reial (al qual s'adora), i el Creador de totes les criatures. S'ha de creure que veritablement només Ell ho crea tot [cada substància, àtom, element, molècula, compost, substància orgànica, cèl·lula, vida, mort, cada esdeveniment, cada reacció, tota mena de poders i energies, moviments, lleis, esperits, àngels i cada ser viu o sense vida, i sosté la vida de tots ells] en aquest món i en el que ve, sense matèria, temps o similitud. I ho crea de la inexistència. Així com va crear a totes les criatures a l'univers [en un moment, quan no existien, Ell [crea algunes d'elles a partir de les altres i, quan arribi el Dia del Judici, en un moment] ho aniquilarà tot. Ell és el Creador, Amo, Sobirà Absolut de totes les criatures. S'ha de creure i reconèixer que no hi ha ningú capaç de dominar-lo, donar-li ordres, o de ser superior a Ell. Tota mena de superioritat, tot atribut de perfecció li pertany a Ell. Ell pot fer el que vulgui. El que fa no està fet amb la intenció de ser útil a Ell o a altres. No fa les coses per una recompensa. Malgrat això, hi ha causes ocultes (hikma), utilitat, benediccions i favors en tot el que Allâhu ta'âlâ fa.

Allâhu ta'âlâ no ha de fer el que és bo i útil per les Seves criatures, ni ha de recompensar a uns i castigar els altres. Dur els desviats al Paradís s'ajustaria a la Seva Superioritat. I es faria la Seva justícia si Ell decidís posar a l'Infern tots els que l'obeeixen i l'adoren. Però Ell va decretar que posaria al Paradís els musulmans,

als que l'adorn, i els ompliria de favors, i que castigaria eternament els incrèduls a l'Infern. Ell no es penedeix de la Seva paraula. No seria de cap utilitat per Ell que totes les criatures creguessin i l'adoressin, ni li faria cap mal que totes les criatures deixessin de creure, es lliuressin als excessos o el desobeïssin. Si l'home desitja fer alguna cosa, Allâhu ta'âlâ ho crea si també Ell ho desitja. Només Ell és el que crea cada acció de les criatures humanes i totes les coses. Si Ell no té la voluntat de crear, res es mou. Si Ell no ho vol, ningú pot deixar de creure o rebel·lar-se. Ell crea la incredulitat i l'error, tot i que no li agraden. Ningú pot interferir en la Seva tasca. Ningú te la força ni el dret de preguntar la raó que Ell hagi fet això o allò altre, ni de comentar sobre com hauria de fer les coses. Ell perdonarà, si Ell vol, a una persona que s'ha desviat greument i ha mort sense tornar a Ell, tret que l'associació (shirk) i la incredulitat. Ell castigarà, si vol, per un error menor. Allâhu ta'âlâ ha declarat que mai perdonarà els que s'associen i els que no creen, i que aquests seran castigats eternament.

Ell castigarà a l'Infern els musulmans que l'adoren, però la creença dels quals (I'tiqâd) està en desacord amb **Ahl as-Sunna** i moren sense tornar cap a Allâhu ta'âlâ. Però aquests musulmans de **bid'a** no estaran a l'Infern eternament.

És possible (jâ'iz) veure a Allâhu ta'âlâ amb el ulls d'aquest món, però ningú l'ha vist mai. En el Darrer Dia, serà vist a la Seva Glòria i Ira pels que no van creure i pels musulmans extraviats, i serà vist en la Seva Bellesa i Bondat pels creients. Els àngels també el veuran. Els que no creuen estaran privats d'aquesta visió. Hi ha un informe digne de crèdit, amb el que estan d'acord la majoria dels 'ulama, que diu que als genis se'ls privarà també. Aquells musulmans als quals Allâhu ta'âlâ estima seran honorats amb la visió de la Seva Bellesa cada matí i cada nit; "els musulmans de rang inferior seran honorats cada divendres. Les dones el veuran uns quants cops l'any, com a les festes en aquest món.[20]" Hem de

[20] Hadrat Shaij 'Abd al-Haqq ad-Dahlawî [va morir a Delhi l'any 1052 (1642)] va escriure en el seu treball persa Takmil al-Imam: "Un hadîth-i-sherif diu, "Veureu el vostre Senyor (Rabb) en el Dia del Judici com veieu la lluna [omple] al catorze [del mes]. Així com es coneix Allâhu ta'âlâ de manera incomprensible en aquest món, se'l veurà de forma incomprensible al món que ve. Grans erudits com Abu'l-Hassan al-Ash'arî i al-Imâm as-Suyûtî i al-Imâm al-Bayhakî van dir que també els àngels veuran a Allâhu ta'âlâ al Paradís. Al-Imâm al-a'zâm Abu Hanîfa i alguns altres erudits van

creure que Allâhu ta'âlâserà vist. Tot i que no hem de preguntar-nos com ocorrerà. Les seves obres no poden ser compreses amb l'intel·lecte ('aql). No són com els assumptes del món. [No poden mesurar-se amb criteris de física i química.] Conceptes com direcció, estar davant de quelcom o darrere, no tenen connexió amb Allâhu ta'âlâ. Ell no és material. No és un objecte [ni és un element, ni un aliatge, ni un compost]. No és comptable, ni pot ser mesurat o calculat. Tampoc pateix canvis. No està en un lloc. No està al temps. No té passat ni futur, davant o darrere, a dalt o a baix, dreta o esquerra. Per tant, res d'Ell pot ser comprès per l'intel·lecte humà, perquè aquest és insuficient per aquesta tasca. Així doncs, l'home no pot comprendre com Allâhu ta'âlâ serà vist. I encara que paraules com mà, peu, direcció, lloc i coses així s'esmenten a l'Alcorà i als Hadîts, no es fan servir en el sentit en què nosaltres les coneixem i fem servir avui. Aquests aiats de l'Alcorà i Hadîts s'anomenen Mutashâbihat. Hi hem de creure, però no hem de mirar de comprendre què o com són. O poden explicar-se de forma breu o en detall, és a dir, els hi podem atribuir significats acceptables a Allâhu ta'âlâ. Per exemple, la paraula "ma" pot interpretar-se com 'energia' o 'poder'.

Muhammad (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) va veure a Allâhu ta'âlâ durant el Mi'râj[21]. Però aquesta visió no va ser amb els seus ulls, com es veu en aquest món. Una persona que diu haver vist a Allâhu ta'âlâen aquest món, és un zindiq. L'observació dels propers a Allâhu ta'âlâ (awliya') no és com veure en aquest món o veure en el món que ve. Dit d'una altra manera, no és veure (ru'ya) sinó **shuhûd** el que succeeix entre ells [és a dir, que veuen els exemples (mizals) amb ulls dels seus cors]. Alguns awliya' van dir

---

dir que els genis no van guanyar thawâb i no entraran al Paradís i que només els genis fidels escaparan de l'Infern. Les dones veuran Allâhu ta'âlâ unes poques vegades en un any com a festivals en aquest món. Els creients perfectes(kâmil) El veuran cada matí i tarda mentre que altres creients el veuran els divendres. Per a aquesta humil persona jo mateix, aquesta bona notícia abasta també les dones fidels i els àngels i genis; seria apropiat que les dones perfectes i 'ârif com Fâtimat az-Zahrâ, Khadîjat al-Kubrâ, 'Â'ishat as-S'ddîqa i altres Esposes Pures [del Profeta] i Hadrat Mariam i HadratÂsiya rebessin un tracte especial. Al-Imâm as-Suyûtî també va voler dir això».

[21] Escanejeu el sisè capítol del tercer fascicle d'aquest llibre per consultar les "nits sagrades".

haver-lo vist, però van confondre el shuhûd que van experimentar mentre estaven inconscients, amb la vista. O bé les seves paraules necessiten explicació.

Pregunta: "Es diu que és possible (ja'iz) veure Allâhu ta'âlâ amb els ulls en aquest món. Llavors, per què es considera zindiq algú a qui li ha succeït res que és possible? Si una persona que diu això es converteix en incrèdula, es pot dir que és possible?

Resposta: En el seu significat literal, ja'iz significa 'que és possible que succeeixi o no'. Això no obstant, d'acord amb el Madhhab d'al-Ash'arî, la possibilitat de veure significa que Allâhu ta'âlâ és capaç de crear en l'home una forma diferent de veure en aquest món, diferent a veure de prop o cara a cara amb Ell i diferent a veure amb les lleis físiques que Ell ha creat en aquest món. Per exemple, Ell és capaç (i, per tant, és possible) de fer que un cec a la Xina vegi un mosquit a Andalusia, i que un home a la terra vegi qualsevol cosa a la lluna o a una estrella. Aquest poder és particular d'Allâhu ta'âlâ. I dir "L'he vist en aquest món" és incompatible amb l'aiat karima i amb el consens dels 'ulama. Per tant, qui diu això és zindiq o mulhid. Perquè la frase "és possible veure Allâhu ta'âlâ en aquest món" no vol dir "és possible veure'l a la terra dins de les lleis físiques". Una persona que diu haver vist Allâhu ta'âlâ i vol dir que l'ha vist com veu la resta de coses, no tenen raó, aquesta és una visió que no és possible. Una persona que diu paraules que causen incredulitat, és **zindiq** o **mulhid**[22]. [Després d'aquestes frases, Hadrat Mawlânâ declara ‹Aneu amb compte!" i així dirigeix l'atenció cap a la sensatesa de la segona resposta.]

Els lapsus de temps, el dia i la nit, no poden relacionar-se amb Allâhu ta'âlâ. No pot haver-hi canvi de cap mena en Ell i no es pot dir que era d'aquesta manera en el passat o que serà d'aquesta altra en el futur. No entra (hulul) a dins de res. [Un grup de Xiïtes s'anomenen a si mateixos **Nusayriya** i creuen i diuen que Allâhuta'âlâ ha entrat a Hadrat 'Alî. Aquesta creença errònia fa que es converteixin en kâfirs (incrèduls)]. No s'uneix amb res. Mai té un

---

[22] Els mulhid i els zindîq diuen ser musulmans. El mulhid és sincer en les seves paraules, creu ser musulmà i estar al camí recte. El zindîq és un enemic d'Islam. Fingeix ser musulmà per perjudicar **Islam** des de dins i enganyar els musulmans.

contrari o revers, igual o company, assistent o guia. No té pare ni mare, ni fill, ni filla ni esposa. Ell està sempre present en tot el món, envolta i ho supervisa tot. Ell està més a prop de nosaltres que la nostra vena jugular. No obstant això, la seva manera d'envoltar-nos, la Seva presència, o Proximitat, no són el que entenem per aquests termes. La seva proximitat no es pot entendre amb el coneixement dels 'ulama, amb l'intel·lecte dels científics o amb el kashf o el shuhûd dels awliya. La raó humana no pot entendre aquests significats interns. Allâhu ta'âlâés Únic en la Seva Essència i els seus Atributs. No hi ha canvi ni diferenciació en cap d'ells.

Els Noms d'Allâhu ta'âlâ són **tawqifi**, és a dir, que està permès fer servir els Seus Noms, els especificats per Islam, i que no està permès fer servir altres paraules[23]. Els noms d'Allâhu ta'âlâ són infinits. És ben sabut que té mil i un Noms, és a dir, que Ell va revelar mil i un dels Seus Noms als éssers humans. En la religió de Muhammad (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau), noranta-nou d'ells, anomenats **'al-Asma al-husna'**, van ser revelats.

Els Sifât az-Zubutiyya d'Allâhu ta'âlâ són vuit al Madhhab **Mâturîdîyya** i set al Madhhab Ash'arîyya. Aquests atributs Seus són eterns com la Seva Essència, és a dir, que existeixen eternament. Són sagrats. No són com els atributs de les criatures. No poden ser compresos amb raons o suposicions, ni amb les coses d'aquest món. Allâhu ta'âlâha concedit els homes un exemple de cadascun dels Seus atributs. Mitjançant aquests exemples, els atributs d'Allâhu ta'âlâ poden ser entesos de manera limitada. Com que l'home no pot entendre Allâhu ta'âlâ, no està permès intentar comprendre'l. Els vuit atributs d'Allâhu ta'âlâ no són el mateix que la Seva Essència ni diferents d'Ella, és a dir, els Seus atributs no formen la Seva Essència ni són altres diferents que Ell. Aquests vuit atributs són:

Haiât (Vida), **'Ilm** (Omnisciència), **Sem'** (Oïda), **Basar** (Vista), **Qudra** (Omnipotència), **Kalâm** (Parla, Paraula), **Irâda** (Voluntat) i

---

[23] Per exemple, Allâhu ta'âlâ pot ser anomenat 'Alim (l''Omniscient'), però no podem fer servir 'Faqih', que és sinònim d''alim (expert en ciències islàmiques), ja que a **Islam** no s'usa Faqih per nomenar a Allâhu ta'âlâ. Així mateix, no és permès dir 'Déu' en lloc d'Allâhu ta'âlâ, ja que 'déu' significa 'ídol'; Per exemple, es diu que "Ox és el déu dels hindús." Està permès dir "Allâhu ta'âlâ és Un i no hi ha déu excepte Ell." Paraules com Dieu (del francès) o Gott (de l'alemany) poden ser usades per a un déu o un ídol, però no per a Allâhu ta'âlâ subhana wa ta'âlâ

Tekwîn (Creativitat). Al Madhhab Ash'arîyya, Tekwîn i Qudra formen el mateix atribut. Mashiyya i Irâda són sinònims.

Cadascun dels atributs d'Allâhu ta'âlâ és únic i està en estat uniforme. No succeeix un canvi en cap d'ells. Però cadascun d'ells varia en la seva qualitat relativa a les criatures. Que un dels Seus Atributs varii en relació amb les criatures i en com els afecta, no altera el seu caràcter únic. De la mateixa manera, tot i que hagi creat tantes criatures i les protegeixi de l'aniquilació constantment, Ell resta Únic. Mai es produeix un canvi en Ell. Totes les criatures El necessiten en tot moment i en tots els sentits.

2. El segon dels sis fonaments de l'îmân és "**creure en els Seus àngels**." Els Àngels són materials però subtils (latif), més eteris que la fase gasosa de la matèria. Són nurani (lluminosos, espirituals). Estan vius. Tenen raó ('aql). Els mals propis dels éssers humans no existeixen en els àngels. Poden prendre qualsevol forma. Així com els gasos es tornen líquids i sòlids i prenen qualsevol forma en fer-se sòlids, els àngels també adopten formes belles. Els àngels no són ànimes que han deixat els cossos de grans homes, com pretenen alguns cristians, ni són immaterials com el poder o l'energia, com suposen alguns filòsofs.

Tots ells s'anomenen **malâ'ika**. 'Malak' (àngel) significa 'enviat, missatger' o 'poder'. Els àngels van ser creats abans que la resta de criatures vivents. Per això ens ha estat manat que creguem en ells abans de creure en els llibres revelats, que venen abans de la creença en els Profetes i en el Generós Alcorà. Els noms d'aquestes creences es donen en aquesta successió.

La creença en els Àngels han de ser de la següent manera: els Àngels són les criatures d'Allâhu ta'âlâ. No són els Seus companys, ni les Seves filles, com els infidels i politeistes suposen. Allâhu ta'âlâ estima tots els àngels. Ells obeeixen les Seves ordres i mai es rebel·len ni es perden. No es casen. No tenen fills. Tenen vida, és a dir, estan vius. Tot i que, d'acord amb una narració atribuïda a Abdullah Ibn Mas'ud (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut), alguns àngels van tenir fills entre els quals es troba Satanàs i els genis, l'explicació d'això ha estat detallada en diversos llibres. Quan Allâhu ta'âlâ va anunciar que crearia els éssers humans, els àngels van preguntar, Oh, AL·LÀ, crearàs les criatures que corrompen el món, i vessen sang? Aquestes preguntes, anomenades **dhella**, no canvien el fet que els àngels són innocents.

De totes les criatures, els àngels són els més nombrosos. Ningú, tret d'Allâhu ta'âlâ, coneix el seu nombre. No hi ha espais buits al cel on els àngels no estiguin adorant. Cada lloc del cel està ocupat per àngels en ruku' (inclinació al salat) o en sajda (postració). Al cel i la terra, a l'herba i les estrelles, en tota criatura vivent o sense vida, a cada gota d'aigua, fulla de planta, àtom, molècula, a cada reacció, a cada moviment i en tot, els àngels tenen deures. Duen a terme les ordres d'Allâhu ta'âlâ a tot arreu. Són els intermediaris entre Allâhu ta'âlâ i les Seves criatures. Alguns d'ells són els comandants d'altres àngels. Alguns van portar missatges pels Profetes entre els éssers humans. Alguns àngels porten bons pensaments, anomenats **'ilham'** (inspiració) al cor humà. Altres no tenen coneixement de l'existència d'éssers humans i han perdut tota consciència en sentir la Bellesa d'Allâhu ta'âlâ. Cadascun d'aquests àngels està en un lloc determinat i no pot deixar la seva posició. Alguns tenen dues ales i d'altres quatre o més[24]. Els àngels que pertanyen al Paradís romanen al Paradís. El seu líder és Ridhuan. Els àngels de l'Infern, **zabanis**, duen a terme el que els ha ordenat l'Infern. L'Infern no els perjudica, així com el mar no perjudica els peixos. Hi ha dinou líders dels zabani. El seu cap és **Malik**.

Per cada ésser humà hi ha quatre àngels que enregistren totes les accions bones i dolentes. Dos d'ells venen durant el dia i els altres dos a la nit. S'anomenen **kiraman katibin** o àngels **d'hafaza**. S'ha dit també que els àngels d'hafaza són diferents dels kiraman katibin. L'àngel del costat dret és superior al que està a l'esquerra i enregistra totes les bones accions. El que està a l'esquerra enregistra les dolentes. Hi ha àngels que torturaran els incrèduls i els musulmans rebels a la tomba, i àngels que fan preguntes a la tomba. Els àngels que fan preguntes es diuen **munkar** i **nakîr**. Aquells que preguntaran als musulmans s'anomenen també **mubashir** i **bashir**.

---

[24] Com les ales de cada au, o les dels avions, tenen la seva pròpia estructura i són diferents de les ales d'altres espècies, les ales dels àngels tenen la seva pròpia estructura i naturalesa. Quan sentim el nom de quelcom que no hem vist o no coneixem, assumim que és com allò que coneixem i això és, naturalment, erroni. Creiem que els àngels tenen ales, però no sabem com són. Les imatges de figures amb ales que es troben a les esglésies, en publicacions o pel·lícules són totes falses. Els musulmans no fabriquen aquestes imatges. No hem de considerar aquestes imatges irreals com a veritables i no hem de creure els nostres enemics

Alguns àngels són superiors a altres. Els àngels de rang superior són arcàngels. El primer d'ells és **Jabra'il** (Gabriel, la pau sigui amb ell). El seu deure és portar **wahy** als profetes i informar-los de les ordres i prohibicions. El segon és **Isrâfil** (la pau sigui amb ell), que farà sonar la darrera trompeta, anomenada "**Sûr**". La farà sonar dues vegades. Amb la primera vegada cada ésser viu tret d'Allâhu ta'âlâ morirà[25]. Amb la segona tots tornaran a la vida. El tercer arcàngel és **Mikâ'il** (la pau sigui amb ell). El seu deure és l'ordre econòmic, l'abundància i la necessitat, el que és car, i el que és barat, portar confort i facilitat i moure tots els objectes. El quart és **Azrâ'il** (la pau sigui amb ell), que s'endú les ànimes ['jan' en el persa original o 'ruh' en àrab] dels éssers humans. Després d'aquests quatre, hi ha quatre classes superiors d'àngels: quatre àngels **d'Hamalat al-'Arsh**, que seran vuit en l'alçament; àngels en Divina Presència, anomenats **muqarrabûn**; líders dels àngels de càstig, anomenats **karûbiyûn** i àngels de Misericòrdia, anomenats **rûhâniyûn**. Tots aquests àngels superiors estan per sobre dels éssers humans, tret dels profetes (que la pau i les benediccions siguin amb ells). Els sulaha i awliya entre els musulmans són superiors als àngels comuns. I els àngels comuns estan per sobre dels musulmans extraviats. Els incrèduls són les més baixes de totes les criatures.

Al primer so del Sûr, tots els àngels excepte l'Hamalat al-'Arsh i els quatre arcàngels seran aniquilats. Després el Hamalat al-'Arsh i després els quatre arcàngels seran aniquilats. Al segon so tots els àngels tornaran a la vida. El Hamalatal-'Arsh i els quatre arcàngels ressuscitaran abans del segon so del Sûr. És a dir, aquests àngels seran aniquilats després de tots els éssers vivents, ja que van ser creats abans que tots.

3. El tercer dels sis fonaments de l'îmân és "**Creure en els llibres revelats per Allâhu ta'âlâ.**" Ell va enviar aquests llibres a alguns profetes fent que l'àngel els hi llegís. A alguns els va enviar el llibre inscrit en taules i a d'altres els va fer escoltar-lo sense necessitat de l'àngel. Tots aquests llibres són la Paraula d'Allâhu ta'âlâ (Kalâm Allâhu ta'âlâ). Són eterns en el passat i duraran per sempre. No són criatures. No són paraules inventades pels àngels ni són paraules dels profetes. La Paraula d'Allâhu ta'âlâ no és com el llenguatge que parlem, escrivim i recordem. No té lletres ni sons.

---

[25] Consulteu el llibret titulat **The Rising and the Hereafter**, disponible a **Hakîkât Kitâbevi** a Istanbul, Turquia.

L'home no pot entendre com és Allâhu ta'âlâ ni com són els Seus Atributs. Però els homes poden llegir aquella Paraula, recordar-la i escriure-la. Es converteix en Hadît, en criatura, quan és amb nosaltres. És a dir, la Paraula d'Allâhu ta'âlâ té dos aspectes. Quan està amb els éssers humans, és un Hadît[26], i una criatura. Quan se la considera com la Paraula d'Allâhu ta'âlâ, llavors és eterna (qadîm).

Tots els llibres enviats per Allâhu ta'âlâ són justos i correctes. No hi ha mentida ni falta en ells. Tot i que Ell va dir que castigaria i torturaria, es va dir que era possible que perdonés; això depèn de la Seva Voluntat o de condicions que l'home desconeix, o bé significa que perdonarà el càstig que els musulmans mereixen. Perquè les paraules "tortura" i "càstig" no expliquen un esdeveniment, no serà una mentida si Ell perdona. O, tot i que no és possible que no concedeixi les recompenses que ha promès, és possible que perdoni els càstigs. La raó, les lleis dels éssers humans i els Ayats proven la nostra veracitat.

És necessari interpretar els âyat-i-kerîmas i hâdith-i-sherîfs en el seu sentit literal, tret que hi hagi risc o inconvenient. No està permès donar altres significats similars als literals. Els âyat-i-kerîmas anomenats **mutashâbihât** tenen significats ocults. Només Allâhu ta'âlâ i alguns éssers superiors als que ha estat concedit al-'ilm al- laduni, entenen el seu significat[27]. Ningú més pot entendre'ls. Per aquesta raó, hem de creure que els aiats mutashâbihât són Paraula d'Allâhu ta'âlâ i no hem d'investigar el seu significat. Els erudits del Madhhab Ash'arî han dit que està permès explicar (ta'wil) aquests aiats breument o en detall. '**Ta'wil**' significa 'escollir entre diversos significats d'una paraula, aquell que no és comú". Per exemple, en l'aiat "**la Ma d'Allâhu ta'âlâ és superior a la d'ells**," que és la Paraula d'Allâhu ta'âlâ, hem de dir "crec en el que Allâhu ta'âlâ vol dir amb això". El millor és dir "No entenc el seu significat, només Allâhu ta'âlâ ho sap". O hem de dir " El coneixement d'Allâhu ta'âlâ no és com el nostre, ni la Seva Voluntat és com la nostra. Tanmateix, la Ma d'Allâhu ta'âlâ no és

---

[26] 'Hadith' significa (allò) que no existía abans de ser creat per Allâhu ta'âlâ i que deixarà d'existir quan Allâhu ta'âlà ho decideixi.

[27] L'Alcorà Al Karim i els Hadîth ash-sherif estan en la llengua i el dialecte Quraish. Però les paraules han de ser interpretades segons els usos del Hijaz fa mil tres-cents anys. No és correcte traduir-los donant significats contemporanis que són resultat dels canvis a través dels segles.

com la mà de les Seves criatures humanes'.

Als Llibres que Allâhu ta'âlâ va revelar, la pronunciació, o bé el significat d'alguns Ayats, o ambdues coses van ser canviades (naskh) per Ell. L'Alcorà Al Karim va substituir la resta de llibres i va abolir la validesa de les seves normes. No hi haurà mai errors, ni addicions, ni punts oblidats o perduts a l'Alcorà fins al final dels temps, ni serà oblidat. Tot el coneixement del passat i el futur existeix a l'Alcorà. Per aquestes raons és el més alt i valuós de tots els llibres. El més gran i mu'jiza (miracle) de Resulullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) és l'Alcorà al Karim. Si tots els homes i els àngels s'unissin per dir res similar al Sura més curt de l'Alcorà, no ho aconseguirien. De fet, els eloqüents poetes literaris d'Aràbia es van unir i van treballar de valent per intentar-ho, però no van poder dir res similar a tres breus Ayats. No van poder oposar-se a l'Alcorà al Karim. Van quedar estupefactes. Allâhu ta'âlâ deixa els enemics de l'Islam incapaços i derrotats davant l'Alcorà. L'eloqüència de l'Alcorà està per sobre del poder humà. Els éssers humans són incapaços de dir el que diu. Els Ayats de l'Alcorà no són com la poesia, la prosa o els versos rimats dels éssers humans. Això no obstant, va ser revelat en la llengua dels homes cultes i eloqüents d'Aràbia.

Cent quatre dels llibres celestials no van ser revelats: és ben sabut que deu suhuf (plural de sahifa, petit llibre) van ser revelats a Âdam (la pau sigui amb ell), cinquanta suhuf a Shis (la pau sigui amb ell), trenta suhuf a Idrîs (la pau sigui amb ell) i deus suhuf a Ibrâhîm (la pau sigui amb ell). La **Tawrât** (la Torà) va ser revelada a Mûsâ (Moisès, la pau sigui amb ell), el **Zebûr** (els salms originals) a Dâwûd, el **Injíl** a Isâ (Jesús, la pau sigui amb ell) i **Qur'ân al-kerîm** a Muhammad 'alaihis-salâm'.

Quan una persona vol donar una ordre, prohibir quelcom, o donar-ne notícia, primer ho pensa, i ho prepara a la seva ment. Aquests significats en la ment s'anomenen '**kalâm nafsî'**, i no pot dir-se que siguin àrabs, perses o anglesos. El que siguin expressats en idiomes diversos no varia el seu significat. Les paraules que expressen aquests significats s'anomenen '**kalâm lafzi'**. Les kalâm lafzî poden ser dites en diferents llengües. Per tant, la kalâm nafsî d'una persona és un atribut pur, incanviable i distingit que existeix en aquella persona com existeixen el coneixement, la voluntat o el discerniment. I les kalâm lafzî són les lletres que expressen kalâm nafsî, que surten de la boca de la persona que les pronuncia i

arriben a l'oïda. Després, la Paraula d'Allâhu ta'âlâ és la Paraula Eterna, sempre duradora, no silenciosa, i no creada, que existeix en la Seva Essència. És un atribut diferent d'as-Sifât adh-Dhâtiyya i as-Sifât az-Zubutiyya d'Allâhu ta'âlâ, com el Coneixement i la Voluntat.

L'atribut Kalâm (Discurs o Paraula) mai canvia i és pur. No està en lletres o sons. No pot diferenciar-se o classificar-se com ordre, prohibició o narració, ni com àrab, persa, hebreu, turc o sirià. No pren aquestes formes. No pot ser escrit. No necessita aparells ni metges com la intel·ligència, la llengua o l'oïda. Malgrat això, pot ser entès mitjançant aquests com un ésser diferent de tots els éssers que coneixem, pot ser anomenat en qualsevol llengua que desitgi. Si és anomenat en àrab, se'n diu Alcorà al Karim. Si és anomenat en hebreu se'n diu Tawrat. Si es diu en sirià, s'anomena Injil. [El llibre **Sharh al-maqâsid**[28] diu que, si és en grec, és Injil i si és en sirià és Zabûr].

Al-Kalâm al-ilahiyya (la Paraula Divina) s'expressa de diferents formes; si narra esdeveniments ocorreguts o per succeir es diu **khabar** (narració) si no és així es diu **inshâ'** si indica les coses que han de fer-se es diu '**amr** (ordre, manament), si indica prohibició és **nahy** (prohibició). Però no hi ha canvi ni augment a Al-Kalâm al-ilahiyya. Cada llibre o cada pàgina revelada és un full de la Paraula d'Allâhu ta'âlâ. És a dir, són Kalâm an-nafsi d'Allâhu ta'âlâ. Quan és en àrab, se'n diu Alcorà al- Karim. La **wahy** revelada en poesia i que es pot escriure, dir i escoltar i mantenir a la ment s'anomena **Kalâm al-lafzî** o **el Qur'ân al-kerîm**. Perquè al-Kalâm al-lafzi denota al-Kalâm an-nafsi, està permès anomenar-lo Al-Kalâm al-ilahiyya o l'Atribut Diví. Tot i que aquesta Paraula és una, pot dividir-se per parts. Així com tot el text es diu Alcorà al-Karim, també les seves parts s'anomenen Alcorà al-Karim.

Els estudiosos del camí correcte declaren unànimement que al-Kalâm an-nafsi no és una criatura sinó que és qadim (etern). No hi ha unanimitat quant a si al-Kalâm al-lafzi és Hadît o qadim. Alguns dels que consideren al-Kalâm al-lafzi com Hadît han dit que és millor no anomenar-lo Hadît pel risc de donar lloc a confusió i que es pensi que al-Kalâm an-nafsi és Hadît. Aquest és el millor comentari sobre el tema. Quan la ment humana escolta quelcom

---

[28] Per Sa'd ad-dîn at-Taftâzânî, que va morir a Samarcanda l'any 792 [1389 A.D.].

que denota alguna altra cosa, simultàniament recorda aquella altra cosa. Quan un ‘ulama correcte diu que l’Alcorà és Hadît, hem d’entendre que es refereix als sons i paraules que llegim amb la boca. Els ‘ulama del camí correcte han dit unànimement que al-Kalâm an-nafsi i al-Kalâm al-lafzi són la Paraula d’Allâhu ta’âlâ. Tot i que alguns ‘ulama van considerar aquesta paraula metafòrica, tots han estat d’acord que és la Paraula Divina. Que al- Kalâm an-nafsi és la Paraula d’Allâhu ta’âlâ significa que és l’Atribut de la Parla d’Allâhu ta’âlâ i que al-Kalâm al-lafzi és la Paraula d’Allâhu ta’âlâ significa que és creada per Allâhu ta’âlâ.

Pregunta: “Pel que s’ha escrit anteriorment, s'entén que la Paraula Eterna d’Allâhu ta’âlâ no espot escoltar. Una persona que diu “he sentit la Paraula d’Allâhu ta’âlâ” vol dir que “ha sentit les paraules i els sons pronunciats” o “vaig entendre l’etern Kalâm an-nafsi mitjançant aquestes paraules’. Tots els profetes i tothom poden escoltar-lo d’aquestes dues maneres. Quin és el criteri que distingeix a Mûsâ (la pau sigui amb ell) com Kalîm-Allâhu ta’âlâ (aquell a qui Allâhu ta’âlâva parlar)?

Resposta: Mûsâ (la pau sigui amb ell) va sentir la Paraula Eterna sense lletres ni sons, en forma diferent d'al-Adat al- ilahiyya (el Costum Diví, la llei de causes). Ell la va escoltar d’una forma que no pot explicar-se, així com Allâhu ta’âlâ serà vist al Paradís de manera inexplicable. Ningú més la va sentir d’aquesta manera. O bé Mûsâ va sentir la Paraula d’Allâhu ta’âlâ en forma de sons però no només amb les seves orelles sinó amb cada partícula del seu cos i des de totes les direccions. O la va escoltar solament des de la direcció de l’arbre, però no mitjançant sons ni la vibració de l’aire ni per cap altre mitjà. I per haver-la escoltat en una d’aquestes formes, va ser honorat amb el nom **Kalîm-Allâhu ta’âlâ**. Muhammad (la pau sigui amb ell) també va sentir la Paraula Divina d’aquesta forma en la Nit del Mi’râj. I així era l’oïda de Jabra’il quan rebia wahi.

4. El quart dels sis fonaments d’îmân és “**creure en els profetes d’Allâhu ta’âlâ**,” que van ser enviats per fer que la gent prengués el camí que Li agrada, per guiar-los al camí recte. Literalment “**rasûl**” eren la “gent enviada, missatgers”. En Islam, ‘Rasûl’ significa “persona noble i respectable la natura, caràcter, coneixement i intel·lecte dels quals són més elevats que els de tota la gent del seu temps, sense tenir defectes al seu caràcter, ni maneres incorrectes”. Els profetes tenien la qualitat d'**Isma**, és a

dir, que no cometien errors greus, ni lleus, ni abans, ni després de ser informats de la seva nubuwwa (profecia[29]). Després de rebre la seva nubuwwa i fins que la seva nubuwwa era coneguda i s'estenia, no tenien defectes com la ceguesa, sordesa, ni malalties similars. S'ha de creure que cada profeta tenia set particularitats: '**Amâna** (ser digne de confiança), **Sidq** (devoció), **Teblîgh** (comunicació), **Adâla** (justícia), **Isma** (puresa), **Fatâna** (intel·ligència superior) i **Amn al-'azl** (seguretat contra ser destituït de la seva nubuwwa).

Un profeta que va dur una nova religió s'anomena '**Rasûl'** (missatger). Un profeta que no va dur una nova religió, però que va invitar la gent a la religió anterior, s'anomena "**Nabi**" (profeta)[30]. A la comunicació dels manaments, i en la crida de la gent al la religió d'Allâhu ta'âlâ, no hi ha diferència entre "nabi" i "Rasûl". Hem de saber que tots els profetes, sense excepció, van ser devots i autèntics. A aquell qui no creu en un d'ells, se'l considera com si no cregués en cap.

La nubawwa no pot adquirir-se per mitjà del treball dur, patint fam o incomoditats, ni pregant molt. Només es posseeix mitjançant la selecció d'Allâhu ta'âlâ. Les religions van ser enviades mitjançant els profetes per ordenar i organitzar una vida útil en aquest món i en el pròxim, per prevenir la gent d'actes que els fan mal i per oferir-los salvació, guia, facilitat i satisfacció. I tot i que els profetes tenien molts enemics i alguns se'n burlaven i els tractaven amb duresa, cap d'ells no va dubtar a comunicar a la gent els manaments d'Allâhu ta'âlâ i les coses que s'havien de fer. Allâhu ta'âlâ va donar suport als seus profetes amb mu'jizas (miracles) per demostrar que eren autèntics. Ningú podia resistir-se a les seves mu'jizas. La comunitat d'un profeta s'anomena u**mma**. En el Dia del Judici els profetes podran intercedir per les seves ummas, especialment aquelles més desviades, i la seva intercessió serà acceptada. Allâhu ta'âlâ també permetrà els 'ulama, suhala i awliya d'entre els seus ummas que intercedeixin, i la seva intercessió serà acceptada. Els profetes (la pau i les benediccions siguin amb ells) estan vius a les seves tombes en una vida que no podem conèixer, la

---

[29] Els incrèduls que, de forma insidiosa, intenten abolir **Islam** diuen "Abans de convertir-se en profeta, Muhammad (la pau sigui amb ell) havia ofert sacrificis als ídols", i fan referència a llibres aliens als Madhhabs com a documentació. Les línies anteriors demostren que aquesta afirmació és una mentida.

[30] 'Rasûl' també es tradueix com a 'profeta' al text.

terra no fa que els seus cossos beneïts es podreixin. Per aquesta raó, es va dir a un hadît-i-sherîf, "**Els profetes fan namâz i hajj a les seves tombes.**"[31]

Mentre els ulls beneïts d'un profeta dormen, els ulls del seu cor romanien desperts. Tots els profetes (la pau sigui amb ells) eren iguals en els seus deures com profetes i en la seva possessió de les excel·lències de la nubawwa. Els awliya, en canvi, poden ser privats del seu wilaya. Els profetes van ser humans i mai àngels o genis, perquè aquests no poden ser profetes dels éssers humans o assolir el grau dels profetes. Alguns profetes eren superiors i tenien honors per sobre dels altres. Per exemple, donat que el seu Umma i els països als quals va ser enviat eren més grans, i perquè el seu coneixement d'Allâhu ta'âlâ es va estendre en una àrea més vasta i els seus miracles van ser més abundants i freqüents, i com que hi havia favors i benediccions especials per ell, el profeta de la Darrera Era, Muhammad (la pau sigui amb ell) era superior a tots els altres profetes. Els profetes anomenats Ulu 'l-'azm eren superiors a la resta. I els Rasûl eren superiors als Nabî que no eren Rasûl.

El nombre exacte dels profetes, 'alaihim-us-salâm no es coneix, però és ben conegut que van ser més de 124.000. Entre ells, 313 o 315 van ser Rasûl; els Rasûl superiors entre ells, anomenats **Ulu 'l-'azm**, eren: **Âdam**, **Nûh** (Noé), **Ibrâhîm** (Abraham), **Mûsâ** (Moisès), **'Isa** (Jesús) i **Muhammad Mustafâ** (la pau i les benediccions siguin amb tots ells).

---

[31] Avui a Aràbia hi ha grups de gent anomenats **Wahhâbîs**. No creuen en aquests Hadîts. Anomenen 'incrèduls' els musulmans autèntics que creuen en aquests Hadîts. Ells, per explicar erròniament els Nasses inexplícits o dubtosos, no es converteixen en 'incrèduls' sinó en gent de bid'at' (innovació al Din). Danyen enormement els musulmans. El Wahhâbîsme va ser fundat per un pobre ignorant anomenat Muhammad bin Abdolwahab, de la ciutat de Najd. Hempher, un espia britànic el va desviar i va enganyar, fent ús de les idees equívoques d'Ahmad Ibn Taimiyya [mort a Damasc el 728 després de la Hijra (1328)]. La nova doctrina es va estendre entre els Otomans ia tot arreu a través dels llibres de Muhammad Abduh [mort a Egipte el 1323 després de la Hijra (1905)]. Els ulama d'ahl as-Sunna van indicar en molts textos que els Wahhâbîs no eren els seguidors d'un cinquè Madhhab, sinó gent desviada i fora del correcte. També hi ha informació detallada als llibres Endless Bliss i Advice for the Muslims [encara no traduïts al Castellà]. Demanem a Allâhu ta'âlâ que protegeixi els joves de caure en el camí del Wahhâbîsme i que no ens desconnecti del camí correcte d'Ahl as-Sunna, a qui s'alaba a molts Hadîts! Amin.

Els següents 33 profetes eren tots ben coneguts: **Âdam, Idrîs, Shît (o Shis), Nûh, Hûd, Sâlih, Ibrâhîm, Lût, Isma'il, Ishaq, Ya'qûb,Yûsuf,Ayyûb, Shuaib, Mûsâ,Hârûn Jidir,Yûshâ ibnNûn,Ilyâs, Alyasa, Dhu 'l-kifl, Shamun, Ishmoil,Yûnus Ibn Matâ, Dâwûd, Sulaimân, Luqmân, Zakariyyâ, Yahyâ, 'Uzair, 'Isa ibn Mariam, Dhu 'l-qarnain i Muhammad** (la pau i les benediccions siguin amb tots ells).

Només vint-i-vuit d'aquests noms estan escrits al Qur'ân al-kerîm. Shît, Jidir,Yûshâ, Shamun i Ishmoil no apareixen escrits. Entre els vint-i-vuit, no és absolutament segur que Dhu 'l-qarnain, Luqmân i 'Uzair siguin profetes. Està escrit a la carta 36 del segon volum de **Maktûbât-i-Ma'thûmiyya** que hi ha informes verídics que declaren que Jidir (la pau sigui amb ell) va ser un profeta. I a la carta 182 diu el següent: "El fet que Jidir (la pau sigui amb ell) aparegui alguns cops en forma humana i que faci determinades coses, no significa que estigui viu. Allâhu ta'âlâ ha permès a la seva ànima, així com l'ànima d'altres profetes i walis, aparèixer en forma humana. Haver-los vist no prova que estiguin vius." Dhu 'l-kifl (la pau sigui amb ell) s'anomenava també Harqil, de qui també es va dir que eraIlyâs, Idrîs o Zakariyya.

Ibrâhîm (la pau sigui amb ell) és Jalil-Allâhu ta'âlâ, perquè no hi havia amor per les criatures en ell, i només hi havia amor per Allâhu ta'âlâ al seu cor. Mûsâ (la pau sigui amb ell) és Kalîm-Allâhu ta'âlâ, perquè va parlar amb Allâhu ta'âlâ. 'Isa (la pau sigui amb ell) és Kalîmat-Allâhu ta'âlâ, perquè no va tenir un pare i va néixer només a partir de la Paraula Divina, ‹Se! I encara més, va estendre les Paraules d'Allâhu ta'âlâ, que estaven plenes de Saviesa Divina, i les va comunicar la gent.

Muhammad (la pau sigui amb ell), que és la raó de la creació de totes les criatures i que és el més elevat, el més prominent, el més honorable de la humanitat, és Habib-Allâhu ta'âlâ (l'Estimat d'Allâhu ta'âlâ). Hi ha hagut infinitat d'evidències que proven la seva grandesa i superioritat i el fet que era Habib- Allâhu ta'âlâ. Per aquesta raó paraules com "va ser superat" o "va ser derrotat" no poden dir-se d'ell. En el dia de l'Alçament, sortirà de la seva tomba davant de tots. Serà el primer a entrar al Paradís. I tot i que els bells trets del seu caràcter no conclouen amb la seva enumeració, ni l'energia humana seria suficient per comptar-los, adornarem el nostre llibre esmentant-ne alguns:

Un dels seus miracles va ser l'ascens al **Mi'râj**: mentre estava al

llit a al-Mekkat al-Mukarrama, fou desvetllat i el seu beneït cos va ser portat a la Mesquita d'Aqsa a Jerusalem (Quds), després va ser dut als cels i després del setè cel, va ser portat als llocs que Allâhu ta'âlâ va determinar. Així creiem en el Mi'râj.[32] La manera en què el Mi'râj va ocórrer està detallada en nombrosos llibres de gran valor, especialment al **Shifâ'-i sherîf**[33]. Va ser amb Jabra'il (la pau sigui amb ell) des de Meca a **Sidrat al-muntahâ**, un arbre al sisè i setè cel. Cap coneixement ni ascens podria anar més lluny. A Sidra, Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) va veure Jabra'il (la pau sigui amb ell) en la seva forma i amb les seves sis-centes ales. Jabra'il (la pau sigui amb ell) es va quedar a Sidra. De Meca a Jerusalem, o al setè cel, (la pau sigui amb ell) va ser dut en **Burâq**, que és un animal del Paradís i aliè a aquest món. Un ésser blanc, asexuat i molt ràpid, més gran que un ase però més petit que una mula. Les seves passes arribaven més enllà del que la vista podia veure. A la Mesquita d'Aqsa, Rasûlullah (la pau sigui amb ell) va fer d'Imam en l'oració de la nit (o la del matí) davant d'altres profetes. Les ànimes dels profetes estaven presents allí amb les seves pròpies formes humanes. Des de Jerusalem fins al setè cel, se li va fer ascendir amb una gran escala desconeguda anomenada **Mi'râj**. En el camí àngels alineats a dreta i esquerra l'alabaven i lloaven. A cada cel, Jabra'il (la pau sigui amb ell) anunciava les bones noves, l'arribâda de Rasûlullah (la pau sigui amb ell). A cada cel va veure un profeta i el va saludar. A Sidra va veure moltes coses sorprenents, les benediccions del Paradís i els turments de l'Infern. No va mirar cap a les benediccions del Paradís, desitjant veure amb plaer el Jamal (la Bellesa) d'Allâhu ta'âlâ. Més enllà de Sidra va continuar cap endavant sol, entre llums (nur). Va sentir el soroll de les plomes dels àngels en escriure. Va travessar setanta mil cortines La distància entre les cortines era com el camí de cinc-cents anys. Després d'això, a un llit anomenat **Rafraf**, que era més lluminós que el sol, va travessar el Kursî i va arribar fins l'ʻArsh. Va sortir de l'ʻArsh, fora dels mons del temps, l'espai i la matèria, i llavors va arribar a l'estadi en què podia escoltar Allâhu ta'âlâ

---

[32] Els heretges Ismailis i els enemics del Din, disfressats d'erudits Islàmics, intenten enganyar la joventut dient i escrivint que el Mi'râj no va ser un ascens físic sinó un estat espiritual (hal). No hem de comprar aquests llibres corruptes, no ens hi deixem enganyar.

[33] Qadi ʻIyad al-Maliki, autor del **Shifâ'**, va morir al Marroc el 544 (1150 A.D.).

subhana wa ta'âlâ.

Va veure Allâhu ta'âlâ en una forma que no pot explicar-se o comprendre's, tal com serà vist en el pròxim món sense temps ni espai. Va parlar amb Allâhu ta'âlâsense lletres ni sons. Va glorificar i lloar Allâhu ta'âlâ. Li van lliurar incomptables regals i honors. Cinquanta actes de salat (oració) van fer-se obligatoris per ell i la seva umma, però això es va reduir gradualment a cinc per la meditació de Mûsâ (la pau sigui amb ell). Abans d'això, el salat només s'havia estat fent als matins i les tardes (o les nits). Després de tan llarg viatge, en el que havia vist tantes meravelles, obtingut tantes benediccions i tants regals, i en què havia vist tantes meravelles, va tornar al seu llit, que encara no s'havia refredat. Això que hem descrit s'entén en part pels Hadîts. No és wajib creure-ho tot. Però, com que els 'ulama de Ahl as-Sunna ens ho van comunicar, qualsevol que ho negui serà separat d'Ahl as- Sunna. I el que no creu un aiat o un Hadît es converteix en incrèdul.

Ara citarem algunes de les incomptables evidències que mostren que Muhammad (la pau sigui amb ell) és el Més Elevat (Sayyid al-Anbiya) dels profetes (que Allâhu ta'âlâ els beneeixi i els doni pau).

El Dia del Judici, tots els profetes es refugiaran a l'ombra del seu estendard. Allâhu ta'âlâ va ordenar els profetes, que si estaven vius en el temps de Muhammad (la pau sigui amb ell), que era el Seu Estimat i Escollit, creguessin en ell i fossin els seus assistents. Tots els profetes també van ordenar-ho en les seves darreres paraules.

Muhammad (la pau sigui amb ell) va ser el **Khâtam al-Anbiyâ'** (l'Últim Profeta), és a dir, que no hi haurà profetes després d'ell. La seva ànima beneïda va ser creada abans que les de tots els profetes. El privilegi de Nubuwwa li va ser lliurat primer a ell. La Nubuwwa es va completar amb la seva arribâda, que va honorar el món. Cap al final dels temps, en l'època de Hadrat al-Mahdi, 'Isa (la pau sigui amb ell) descendirà des del cel a Damasc, s'unirà a l'Umma de Muhammad (la pau sigui amb ell) i estendrà l'**Islam** a la terra.

[Els desviats que tenen per nom **Qâdiânîs** o **Ahmadîs**, grup organitzat pels britànics a l'Índia l'any lunar hijri 1296 (1880), propaguen mentides i calúmnies sobre 'Isa (Jesús, la pau sigui amb ell). I, tot i que pretenen ser musulmans, lluiten per destruir l'**Islam** des de dins. Un fatwâ ja els havia declarat no musulmans.

Un altre grup de desviats zindiqs que va aparèixer a l'Índia és **Jamâ'at-ut-tablîghiyya**[34]. Aquesta secta va ser fundada en 1345 (1926) per un ignorant anomenat Ilyâs. Ilyâs va declarar que els musulmans "s'havien desviat del camí vertader de l'Islam", i que havia tingut un somni en el qual se li donava l'ordre divina de "rescatar-los de l'aberració". I va repetir el que havia après dels seus mestres; Nezir Husayn, Rashid Ahmad Kankuhi i Jalil Ahmad Seharanpuri, que eren també gent desviada. L'astúcia que han estat fent servir per enganyar els musulmans ha estat sempre "parlar del valor de nâmaz i Jamâ'a'. Però el fet és que els actes de nâmaz (salat, oració) i la resta de pràctiques realitzades per desviats són inacceptables, perquè no pertanyen a **Ahl as-Sunna**. El primer que han de fer aquestes gents és llegir els llibres correctes dels 'ulama, desfer-se de tota creença adulterada i convertir-se en veritables musulmans. La gent que interpreta erròniament els Ayats de significat ocult a l'Alcorà s'anomena gent de **bid'at (heretges)**. I aquells que donen als Ayats significats que s'ajusten als seus pensaments traïdors, s'anomenen **zindiq**. Actuant així aquesta gent mira de canviar l'Alcorà al Karim i l'Islam. I l'enemic real, que ha inventat i alimentat aquestes sectes, és el govern britànic, que va gastar bilions en aquesta retorçada causa. Membres de **Tablîgh-i-jamâ'at**, que no són més que eines, ignorants i innobles, que han caigut a la trampa dels incrèduls britànics, s'esforcen per enganyar els musulmans fent-se anomenar **sunnîs**, fent les seves pregàries diàries i mentint les persones. Són com nius de les cigonyes dalt dels minarets, i estan subjectes a l'Infern etern als pous més profunds. Vestir grans turbants, portar les seves llargues barbes, posar-se llargues túniques anomenades jubba, llegir Ayats de l'Alcorà i després interpretar-les erròniament, són algunes de les estratègies que aquesta gent fa servir per desorientar els musulmans. Però un Hadît Sherîf diu exactament el següent: "**Inn-Allâha lâ yanzuru ilâ suwarikum wa siyâbikum wa lâkin yanzuru ilâ qulûbikum waniyyâtikum"** que significa, "Allâhu ta'âlâ no us jutja per la vostra figura i vestimenta, sinó que us jutja pels vostres cors i intencions." Un dístico:

Kad-du buland dâred, dester pâra, pâra.
Chun âshiyâni laklak, ber kalla-i-minâra.

[34] Escanejeu el trenta-sisè capítol del segon fascicle d'aquest llibre.

Com aquesta gent és incapaç de respondre els llibres publicats per **Hakîkat Kitâbebi**, que proven que les declaracions d'aquesta gent ignorant són mentides, diuen "Els llibres publicats per Hakîkat Kitâbebi són falsos i heretges, no els llegiu". El símptoma més evident pel qual diagnosticar els zindiqs i la gent de vida' és el seu intent de dissuadir la gent de què llegeixin llibres que propaguen les ensenyances dels servents d'Ahl as-Sunna, atribuint-los falsos estigmes de bid'at'. El nostre llibre (en turc) **Fâideli Bilgiler** (Informació⁄til) s'estén explicant el dany que aquesta gent ha causat a l'**Islam** i cita les respostes que els 'ulama d'Ahl as-Sunna els han donat.[35]]

Muhammad (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) és el més elevat dels profetes i és la compassió d'Allâhu ta'âlâ per totes les seves criatures. 18.000 alams (mons de benedicció) es van beneficiar del seu oceà de benedicció. Pel consens (dels 'ulama), ell és el Profeta de tots els éssers humans i els genis. Molts (erudits) han dit que ell és el Profeta dels Àngels, les plantes, els animals i de totes les substàncies. Mentre altres profetes van ser enviats a tribus específiques a països determinats, Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) va ser i és el Profeta de tots els mons, de les criatures vivents i les criatures sense vida. Allâhu ta'âlâs'havia dirigit a altres profetes pels seus noms. Però a Muhammad (la pau sigui amb ell) el va afavorir dirigint-se a ell com "Oh, el meu Profeta (Rasûl)" I tots els miracles que se li havien donat a tots els profetes li van ser presentats a ell. Allâhu ta'âlâ va concedir al seu Estimat Profeta més regals i miracles dels que havia donat a tots els Seus profetes. El va fer superior a tots els profetes amb incomptables honors i excel·lències: la lluna es va partir en dos quan ell va donar el senyal amb el seu dit beneït; les pedres a la palma de la seva mà van pronunciar el Nom d'Allâhu ta'âlâ; va haver-hi arbres que el van saludar dient 'Oh Rasûlullah'; el tronc sec anomenat Hannana va plorar perquè Rasûlullah (la pau sigui amb ell) va marxar del seu costat i el va deixar sol. Aigua pura va fluir dels seus dits beneïts. S'ha dit que els cinc graus d' **al-Maqâm al-Mahmûd, ash-Shafâ'at alkubrâ, al-Hawd al-Kawthar, al-Wasîla and al-Fadîla, al-Wasila i al-Fadila** se li han entregat al pròxim món. Tenia

---

35 Es poden consultar altres de les nostres publicacions en anglés, particularment **The Sunnî Path, Endless Bliss** en sis fascicles, **Belief and Islam**, i **Documents of the Right Word**.

la qualitat moral més gran del món, la creença més perfecta, coneixement, gentilesa, paciència, gratitud, zuhd[36], justícia, heroisme, humilitat, valentia, modèstia, saviesa, bones maneres, utilitat, misericòrdia, honors i trets honorables inextingibles. Ningú tret d'Allâhu ta'âlâ coneix el nombre de miracles que se li han concedit. La seva religió va abrogar a totes les altres religions[37]. La seva religió és la millor i més elevada de totes. La seva Umma és superior a les altres ummes. Els awliya de la seva Umma són més honorables que els awliya d'altres ummes.

D'entre els awliya de l'Umma de Muhammad (la pau sigui amb ell), el que va merèixer ser el seu Califa va ser **Abû Bakr as-Siddîq** (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut), que era el més estimat dels awliya i dels Imams i que era més adequat pel Califat que la resta. Després dels profetes, ell és més l'ésser humà més elevat que hi ha hagut i n'hi haurà. Ell va ser el primer a obtenir el privilegi i l'honor del Califat. Com a favor i benedicció d'Allâhu ta'âlâ, no havia adorat ídols abans del començament de l'Islam. Havia estat protegit dels defectes de l'associació i la incredulitat.[38]

Després d'ell, el més elevat dels éssers humans és el segon Califa, **'Umar ibn al-Khattâb** (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut), a qui Allâhu ta'âlâ va escollir com amic del Seu Estimat Profeta.

Després d'ell, el més elevat dels éssers humans és el tercer Califa de Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau), Dhu'n-Nurain **'Uthmân ibn 'Affân** (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut), el tresor de favors i benediccions i la Font de modèstia, creença i coneixement espiritual.

Després d'ell, el més elevat dels éssers humans és el Quart Califa de Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau), **'Alî ibn Abî Tâlib** (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut), posseïdor de superioritats admirables i Lleó d'Allâhu ta'âlâ.

Hadrat **Hasan ibn 'Alî**[39] (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut)

---

[36] Apartar-se dels plaers i diversions mundanes.
[37] (Segueix sense dir que és la religió final.)
[38] Gràcies a aquest fet sobre Abû Bakr as-Siddîq, pot ser entès quan pobres i ignorants són els que pensen i escriuen que Rasûlullah (la pau sigui amb ell) adorava ídols abans del seu nubawwa.
[39] Hasan bin Alî va morir enverinat a Medina al Munawwara en 669

es va convertir en el Califa després d'ell. Els 30 anys de Califat esmentats al Hadît es van completar amb Hadrat Hasan. Després d'ell, el més elevat ésser humà és Hadrat **Husayn ibn 'Alî** (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut), la llum dels ulls de Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau).

Aquestes superioritats estaven basades en el fet que havia obtingut més zawab, havia abandonat el seu país i els seus éssers estimats per la causa de l'Islam, s'havia fet musulmà abans que altres, havia seguit i imitat Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) en el sentit més elevat, s'havia entregat a la seva Sunna, havia lluitat per estendre el seu Din i havia previngut la incredulitat, la fitna (separació) i la corrupció.

Hadrat 'Alî (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) va abraçar l'**Islam** abans que ningú, amb l'excepció d'Hadrat Abû Bakr (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut). Però encara era un infant, no tenia propietats, vivia a la casa de Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) i el servia. Per això, el fet que es fes musulmà no va fer que els incrèduls entressin a l'Islam, ni els va servir d'advertència, ni va suposar una derrota. D'altra banda, el fet que els altres tres Califes es fessin musulmans va enfortir l'Islam. El fet que Hadrat 'Alî i els seus fills (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) fossin els parents més propers a Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau), podria fer-nos pensar que aquests eren superiors a Hadrat Abû Bakr i a Hadrat 'Umar, però la seva superioritat no era superior en tots els sentits i no els va fer sobrepassar a aquestes grans persones en tot. Això va ser similar al fet que Jidir (la pau sigui amb ell) va ensenyar quelcom a Mûsâ (la pau sigui amb ell)[40]. Hadrat **Fâtima** era superior a Hadrat **Khadîja** i Hadrat '**Âisha** (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) perquè estava més a prop del profeta respecte a la sang. Però un tipus de superioritat no indica superioritat en tots els sentits. Els 'ulama s'han pronunciat de forma diversa respecte a quina d'elles era superior. Tal com s'entén pel Hadît sherîf, aquestes tres dones, Hadrat **Mariam** (Maria) i l'esposa del Faraó, Hadrat **Âsiya**, eren les més elevades de totes les dones d'aquest món. El Hadît Sherîf, 'Fâtima és superior a les dones del Paradís i Hasan i Husayn són els

---

[40] Si el parentiu de sang hagués estat l'únic criteri de superioritat, Hadrat 'Abbas havia d'haver estat considerat superior a Hadrat 'Ali. I el que és més, Abû Tâlib i Abû Lahab, que estaven molt a prop pel que fa a la sang, no van tenir l'honor ni la superioritat que hi ha al més baix dels creients.

joves més elevats del Paradís’ es refereix a una superioritat en un sentit únic.

Els següents Sahaba al-kiram (Companys del Profeta) més elevats van ser els **al-‘Asharat al-Mubashara**, les deu persones beneïdes amb les bones notícies de la seva entrada al Paradís. Després d’ells venen els 313 musulmans que van prendre part a la Batalla de Badr. Els següents van ser els 700 valents musulmans que van lluitar a la Batalla d’Uhûd. Després d’ells venen els **Bî’at ar-Ridwân**, els 1400 musulmans que van prometre lleialtat a Rasûlullah sota l’arbre.

Els Sahaba al-kiram (que Allâhu ta’âlâ n’estigui complagut de tots ells) van sacrificar les seves vides i propietats per Rasûlullah (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau) i el van assistir. És la nostra obligació esmentar el nom de qualsevol d’ells amb veneració i amor. No està mai permès dir paraules que puguin soscavar la seva grandesa. És una desviació esmentar els seus noms de forma irrespectuosa.

El que estima Rasûlullah (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau) ha d’estimar tots els seus companys. Un Hadît Sherîf diu, “**Aquell qui estima els meus companys, els estima perquè m’estima a mi. Qui no els estima a ells, no m’estima a mi. Qui els fa mal, em fa mal a mi. I el que em fa mal a mi, està agredint Allâhu ta’âlâ. Qui agredeix Allâhu ta’âlâ, certament patirà**.” En un altre Hadît va declarar “**Quan Allâhu ta’âlâdesitja afavorir algú al meu Umma, posa al seu cor amor pels meus Companys, i llavors ell els estima enormement**”.

Per aquesta raó no s’ha de suposar que els Sahaba van lluitar entre ells per convertir-se en Califa o per satisfer els seus pensaments negatius o els seus desitjos sexuals. És hipocresia i condueix a la ruïna parlar malament d’ells fent aquestes suposicions, perquè la gelosia, el desig de posició i l’addicció a aquest món havien estat desterrats dels seus cors per haver-se assegut amb Rasûlullah (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau), i haver escoltat les seves beneïdes paraules. El seu caràcter va ser perfeccionat i van quedar lliures de l’avarícia, l’ambició i el rancor i la naturalesa maligna. Van ser completament purificats. Considerant el fet que, si una persona passa uns dies en presència d’un dels walis de l'Umma del nostre Estimat Profeta, es beneficia del seu bon caràcter i de les seves excel·lències i es purifica d’ambicions terrenals, com es podria suposar que els Companys del

Profeta, els nostres mestres, que estimaven Rasûlullah més que ningú, que van sacrificar les seves vides i possessions per ell, que van abandonar el seu país per ell, i que es delectaven en la seva presència, que era aliment pels esperits, no estaven lliures del mal caràcter, que els seus nafs no estaven nets i que van lluitar per les coses d'aquest món temporal? Aquelles grans gents eren certament les més pures. No és apropiat comparar els seus desacords i combats amb els nostres, o dir que van lluitar per satisfer els seus desitjos sexuals, negatius o mundanals. No està permès concebre aquests pensaments en contra dels Sahaba al-Kiram. Una persona que parla quelcom en contra d'ells ha de saber que l'hostilitat cap a ells és hostilitat cap a Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau), i parlar malament d'ells és parlar malament d'ell, que els va educar i entrenar. Per aquesta raó, els grans homes de l'Islam diuen que qui no té respecte i una alta opinió dels Sahaba al-Kiram, no creu en Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau). Les batalles de 'Jamal' (Camell) i Siffin no poden prendre's com base per calumniar-los perquè, per raons del Din, ningú dels qui va lluitar contra Hadrat 'Alî en aquestes batalles contenia el mal en ell, de fet, tots van merèixer ser recompensats en el Dia del Judici. Un Hadît diu, "**Una recompensa serà lliurada al mujahidí que estigui en error, i dos o deu a qui esbrini el que és correcte. Una de les dues recompenses és per fer servir ijtihâd. L'altra és per esbrinar la veritat**." Les disputes i combats entre aquestes grans gents no es van dur a terme per obstinació o hostilitat sinó per les seves [diferents] ijtihâds i pel seu desig d'establir el que l'**Islam** indicava. Cadascun dels Sahaba al-Kiram va ser un mujahidí.[41]

Era fard per cada mujahidí actuar d'acord amb la conclusió a la qual havia arribat pel seu propi ijtihâd, inclús si el seu ijtihâd estava en desacord amb el d'algú molt superior a ell. No li estava permès seguir l'ijtihâd d'algú altre. AbuYûsuf i Muhammad ash-Shaibani, els deixebles de l'Imam al-a'zam Abû Hanîfa Nu'man ibn Thâbit [mort a Baghdad l'any 150 (767)] i Abû Sawr i Isma'il al-Muzani, deixebles de l'Imam Muhammad ibn Idrîs ash-Shafi'i, [mort a Egipte l'any 204 (820)], van estar en desacord amb els seus mestres en molts aspectes, i en referència a algunes coses sobre les quals els seus mestres van dir "**harâm**" i ells van dir "**halâl**" i altres

---

41 Per exemple, s'afirma al hadîth as-sherîf, a la pàgina 298 d'al-Hadîqa que 'Amr ibn al-'Âs 'radily-Allâhu ta'âlâ anh' era mujtahid.

en què els mestres van dir "halâl" i ells van dir "harâm". No es pot dir que estiguessin desviats per aquest fet. Ningú ho ha dit, perquè eren mujahidins com els seus mestres.

És cert que Hadrat 'Alî (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) era més elevat i més savi que Hadrat Mu'awiya i Hadrat 'Amr ibn al-'As (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut). Tenia moltes qualitats que el distingien d'ells i el seu ijtihâd era més fort i precís que el d'ells. Malgrat això, com tots els Sahaba al-Kiram eren mujahidins, a ells dos no els estava permès seguir l'ijtihâd d'aquest gran líder. Era necessari que actuessin segons el seu propi ijtihâd.

Pregunta: "A les batalles de 'Jamal' i 'Siffin', molts dels Muhajirun i els Ansar d'entre els Sahaba van prendre part i van obeir Hadrat 'Alî (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut). I tot i que tots eren mujahidins, van considerar que era wajib (obligatori) seguir-lo. Això ens mostra que, inclús pels mujahidins era obligatori seguir Hadrat 'Ali. Haurien de seguir-lo tot i que els seus ijtihâds no coincidien amb els d'ell?

Resposta: Aquells que van seguir Hadrat 'Alî i van lluitar al seu costat no es van unir a ell per seguir el seu ijtihâd, sinó perquè el seu propi ijtihâd estava d'acord amb el d'ell, i això confirmava que era wajib seguir a l'Imam 'Ali. De la mateixa manera, els ijtihâds de molts prominents Companys del Profeta no estaven d'acord amb el de Hadrat 'Ali, per això es va fer wajib per ells lluitar contra ell. Els ijtihâds dels Sahaba van succeir doncs en dues direccions: alguns d'ells van entendre que Hadrat 'Alî tenia raó i es va fer necessari per seguir-lo. Un altre bàndol va considerar que el ijtihâd d'aquells que lluitaven contra Hadrat 'Alî eren correctes, i es va fer wajib perquè ells seguissin els qui lluitaven contra Hadrat 'Alî i lluitar contra ell. El tercer grup va dir que seria necessari no seguir a cap dels dos grups i no lluitar, i el seu ijtihâd requeria d'ells que no entressin en guerra. Aquestes tres parts estaven certament en el correcte i van merèixer recompensa al Més Enllà.

Pregunta: La resposta [anterior] mostra que els que van lluitar contra Hadrat 'Alî (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) també estaven en el correcte. D'altra banda, els 'ulama d'Ahl as-Sunna han dit que Hadrat 'Alî estava en el correcte, que els seus oponents estaven en error, que eren perdonables perquè tenien una excusa i que inclús van obtenir zawab. Què pot dir-se sobre això?

Resposta: Imam ash-Shafi'i i 'Umar ibn 'Abd al-'Azîz, dos grans

homes de l’Islam, van dir que no estava permès fer servir la paraula ‘error’ fent referència als Sahaba. Per aquest motiu es va dir “és un error dir ‘error’ sobre els superiors.” No està permès als inferiors dir frases com “ho va fer bé” o “ho va fer malament,” “ho aprovem” o “ho desaprovem” sobre els seus superiors. Com que Allâhu ta’âlâ mai ha embrutat les nostres mans amb la sang d’aquestes grans gents, hem de protegir les nostres llengües de dir paraules com “just” o “injust”. Quan aquells profunds ‘ulama, que van estudiar les evidències i esdeveniments, van dir que l’Imam ‘Alî estava encertat i els seus oponents estaven equivocats, volien dir que, si Hadrat ‘Alî hagués tingut l'oportunitat de parlar amb els que estaven a l’altra banda, els hauria guiat a fer servir un ijtihâd d’acord amb el seu ijtihâd. De fet, Hadrat Zubair ibn Awwam estava contra Hadrat ‘Alî en la batalla de ‘Jamal’ però després d’estudiar els fets més profundament, va canviar el seu ijtihâd i va deixar de lluitar. Les paraules dels ‘ulama d’Ahl as-Sunna que consideraven l’error com permès, s’han de prendre així. I no està permès dir que Hadrat ‘Alî i els que estaven amb ell estaven al camí just i que els altres Companys del Profeta, que estaven a l’altre costat amb la nostra mare, ‘Âisha as-Siddîqa, estaven al camí equivocat.

Aquests combats entre els Sahaba es devien a les diferències de ijtihâd a les branques d’Ahkam ash-Shar’iyya (les normes de l’Islam). No hi va haver desacords sobre els fonaments de l’Islam. Avui dia hi ha gent que parla malament d’homes tan grans com Hadrat Mu’awiya[42] i ‘Amr ibn al-’As[43] (que Allâhu ta’âlâ n’estigui complagut). No s'adonen que en realitat, difamant-los a ells difamen a Rasûlullah (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau). Està escrit al **Shifâ’ ash-sherîf**, que l’Imam Malik ibn Anas va dir, “La persona que insulta i difama Mu’awiya i ‘Amr ibn al-’As mereix les paraules que diu en contra d’ells. És necessari castigar severament aquells que parlen i escriuen contra ells i els falten al respecte.” Que Allâhu ta’âlâ ompli els nostres cors amb l’amor pels Companys del seu Estimat! Els musulmans amb taqwa (temor, respecte, cura) d’Allâhu ta’âlâ, estimen els seus superiors, i no els hipòcrites ni els desviats.

Aquells que reconeixen el valor i la grandària dels Companys de

---

[42] Hadrat Mu’awiya va morir a Damasc l’any 60 (680).

[43] Hadrat ‘Amr ibn al-’As va morir a Egipte el 43 (663).

Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) i els respecten a tots i els segueixen, s'anomenen **Ahl as-Sunna**. Els que diuen estimar alguns d'ells, però desaproven d'altres i difamen la majoria, s'anomenen **Xiïtes**. Hi ha molts Xiïtes a l'Iran, Índia i Iraq. No n'hi ha cap a Turquia. Alguns d'ells, per enganyar els musulmans purs 'alawi de Turquia, es fan anomenar **'alawi**, que significa 'musulmà que estima Hadrat 'Ali'. Per estimar algú és necessari seguir les seves passes i estimar els que ell va estimar. Si ells estimessin Hadrat 'Alî (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) seguirien les seves passes. Ell estimava tots els Companys del Profeta. Era el conseller del Califa Hadrat 'Umar, qui li confiava els seus infortunis. Va casar la seva filla, la filla d'Hadrat Fâtima, Umm Ghulsum, amb Hadrat 'Umar. A un khutba va dir sobre Hadrat Mu'awiyya, "Els nostres germans estan en desacord amb nosaltres. Però no per això estan desviats ni deixen de ser creients. El seu ijtihâd va ser així." Quan Hadrat Talha (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut), que estava lluitant contra ell, va morir shahid, ell mateix va netejar-li la cara de pols i va dirigir el salat del seu funeral. Allâhu ta'âlâdeclara "**els creients són germans**." A l'últim aiat Karim del Sura al-Fat'h, Ell declara: "**Els Companys del Profeta s'estimen els uns als altres**." No estimar a un dels Companys del Profeta o, pitjor encara, mantenir hostilitat cap a algun d'ells, és no creure en l'Alcorà al Karim. Els 'ulama d'Ahl as-Sunna van comprendre correctament la superioritat dels Sahaba (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) i van ordenar els musulmans que tinguessin amor per tots ells i així van rescatar els musulmans del perill.

Aquells als que desagraden i mantenen hostilitat cap als nostres superiors Hadrat 'Alî (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) i els seus fills i descendents, les nines dels ulls d'Ahl as- Sunna, s'anomenaven **Khârijîs** (Khawârij). Ara es diuen **Yazîdîs**. La seva creença és tan corrupta que gairebé tenen relació amb l'Islam.

Els **wahhabites**, que diuen estimar tots els Sahaba, no segueixen el seu camí corrupte que atribueixen als Sahaba. No els agraden els 'ulama d'Ahl as-Sunna, grans sufís i alawais, i els difamen a tots. Suposen que només ells són musulmans. Consideren a tots els que no són com ells "politeistes" i declaren què és "halâl" però poder treure'ls ells les seves vides i propietats. Així es converteixen en **Ibâhîs**. Treuen significats corruptes i erronis de l'Alcorà i dels Hadîts i pensen que l'**Islam** consisteix en aquests significats

exclusivament. Neguen l’adilat ash-Shar’iyya i majoria dels Hadîts. Els notables de les quatre Madhhabs (escoles) han escrit molts llibres que proven amb documents que aquells que estan en desacord amb Ahl as-Sunna són desviats i perjudiquen seriosament l’Islam.[44]

Eyyûb Sabrî Pasha (que Allâhu ta’âlâ n’estigui complagut) va dir, “El wahhabisme va sortir d’una sagnant i tortuosa rebel·lió a la Península Aràbiga, en 1205 (1791).” Muhammad ‘Abdu d’Egipte va ser una de les persones que van intentar estendre el wahhabisme i l'anti-Madhhabisme pel món mitjançant els seus llibres. En el temps del Partit de la Unió i el Progrés, els llibres d’“Abdu es van traduir al turc i van ser presentats a la joventut com “els treballs del gran erudit de l’Islam, l’il·luminat home d'idees, l’eminent reformador, ‘Abdu.” Tot això, ‘Abdu havia declarat obertament que admirava Jamal ad-Dîn al-Afghani (mort l’any 1314/1897), que era maçó i cap del Caire Maçònic Lodge (Casa Maçònica del Caire). Els enemics de **l’Islam** que s'havien atrinxerat per abolir Ahl as-Sunna i per aniquilar **l’Islam** mitjançant falses alabances al Din, van incitar aquesta fitna de manera insidiosa, disfressant-se d’homes religiosos. ‘Abdu va ser lloat fins als cels. Es va anunciar que els grans ‘ulama de Ahl as-Sunna, els a’immat al- madhahib (els Imams de les Madhhabs) eren gent ignorant. Els seus noms ja no eren esmentats. Però els purs i nobles descendents dels nostres

---

44 Per obtenir informació més detallada, acudiu a llibres [en anglès de moment] com Advice for the Muslims i Endless Bliss, i també en àrab, **Al-minhat al-wahbiyya fi 'r-raddi 'l- Wahhabiyya, At-tawassuli bi ' n-Nabî wa jalahat 'l-Wahhabiyyin** i **Sabil an-najat** i en persa **Saif al-abrâr**. Aquests treballs i els llibres valuosos escrits en refutació d'ahl al-bid’at' són publicacions de Hakikat Kitabevi d'Istanbul. A Radd almuhtâr, escrit per Muhammad Emin Ibni Abidin, que va morir a Damasc el 1252 (1836) (volum III, capítols sobre 'Baghi') i al llibre turc Ni'met-i **Islam** (capítol sobre 'Nikah') , està clarament escrit que els Wahhâbîs són Ibâhatîs. Eyyûb Sabrî Pasha, que va morir el 1308 (1890), Almirall de Rereguarda durant el temps de Sultà 'Abd al-Hamid Khan II, en els seus treballs en turc Mir'at al-Harâmain i Ta'rikh-i Wahhabiyyan, i Ahmed Cevdet Pasha, en el setè volum del seu llibre turc Història Otomana, explica detalladament el tema dels Wahhâbîs. També Yûsuf an-Nabhani, en el seu treball en àrab Shawahid alhaqq (Tercera Edició, Caire 1385/1965), va refutar els Wahhâbîs i Ibn Taimiyya de forma extensa. Cinquanta pàgines del seu llibre han estat reproduïdes en el treball en àrab ‘Ulama al- Muslimin wa Wahhabiyyun (Istanbul, 1972).

ancestres, que havien sacrificat les seves vides per Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) i l'Islam, els fills d'honorables mujahidins, no van sucumbir a la propaganda ni a la publicitat que tants milions havia costat. Ni tan sols van escoltar o reconèixer els falsos "herois de l'Islam". Allâhu ta'âlâva protegir els fills dels mujahidins contra aquests odiosos atacs. Avui dia, llibres traduïts d'anti- Madhhabites com Mawdûdî[45], Sayyid Qutb[46] i Hamidullah són presentats a la joventut. Contenen idees desviades que contradiuen l'establert pels 'ulama d'Ahl as-Sunna, idees exalçades de forma extravagant mitjançant anuncis gegantins. Hem d'estar sempre alerta i ser curosos.

‹Que Allâhu ta'âlâ desperti els musulmans pel seu Estimat Profeta Muhammad (la pau sigui amb ell)! Que Allâhu ta'âlâ ens protegeixi de ser enganyats per les mentides i calúmnies dels enemics d'Amin. No ens enganyem amb només pregar! Pregar, fer el salat sense cenyir-se al-'Adat al-ilahiyya (Llei Divina), sense treballar ni comptar amb els recursos, seria com demanar miracles a Allâhu ta'âlâ. Un musulmà ha de treballar i fer el salat. El primer recurs per escapar de la incredulitat és aprendre i ensenyar l'Islam. De fet, és obligatori (fard) i prioritari per tothom, home o dona, aprendre la creença d'Ahl as-Sunna, les seves ordres i prohibicions.

Els que no aprenen la creença i les ensenyances ('ilm al-hal) d'Ahl as-Sunna o no les ensenyen als seus fills, estan exposats al perill de desviar-se de **l'Islam** i caure en l'abisme de la incredulitat. Les pregàries de gent així no són acceptables. Llavors, com es poden protegir contra la incredulitat? Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) va dir, "**Hi ha Islam on hi ha coneixement. No hi ha Islam on no hi ha coneixement**." Així és com és necessari menjar i beure per no morir de fam ni set, és necessari aprendre el nostre Din per no ser enganyats pels incrèduls i convertir-nos en kuffar (els que cobreixen la veritat). Els nostres antecessors es reunien i llegien freqüentment els llibres d'ilm al-hal, i d'aquesta manera van romandre musulmans i van gaudir de l'Islam. Ens van comunicar correctament aquesta meravellosa llum. Per tant, per continuar a **l'Islam** i prevenir que els nostres fills

---

[45] Mawdûdî és el fundador de l'associació de l'Índia anomenada Jamâ'atul-islamiyya. Va morir l'any 1399.

[46] Sayyid Qutb va ser executat a Egipte en 1386 (1966).

siguin captats pels enemics de dins i de fora, el primer i més important és llegir i assimilar els llibres preparats pels 'ulama d'Ahl as-Sunna. Els pares que vulguin conservar els seus fills a **l'Islam** han de trobar un mestre i assegurar-se que els nens aprenen a llegir l'Alcorà al Karim. Ensenyem els nostres fills i aquells dels qui som responsables mentre sigui possible. Serà difícil, gairebé impossible, intentar-ho quan estiguin a l'escola. Serà inútil lamentar-se quan la degradació comenci. No hem de creure als enemics de l'Islam, amb els seus llibres falsos i enganyosos, els seus diaris, revistes, programes de ràdio i televisió i pel·lícules de cinema. Ibn 'Abidin (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) va escriure al tercer volum [de **Radd al-muhtâr**] que els insidiosos incrèduls que no creuen en cap religió, fingeixen ser musulmans i ensenyen coses que causen incredulitat, fent-les passar per islàmiques i que treballen per treure els musulmans de l'Islam, s'anomenen **'zindiqs'**.

Pregunta: "Una persona que ha llegit traduccions dels seus llibres corruptes diu:

> "Hem de llegir interpretacions (tafsîr) de l'Alcorà. Confiar als 'ulama la tasca de comprendre el nostre Din i l'Alcorà és un pensament horrible. L'Alcorà no diu "Oh 'ulama" sinó que diu "Oh, musulmans" i "Oh, humanitat." Per aquesta raó cada musulmà ha d'entendre l'Alcorà per si mateix i no ha d'esperar que ningú faci això per ell."

"Aquesta persona vol que tothom llegeixi llibres de tafsîr i Hadît. No recomana llegir llibres de Kalâm, fiqh i 'ilm al-hal escrits pels 'ulama i els grans homes d'Ahl as-Sunna. La publicació de Rashid Rida[47], **Islâmda Birlik ve Fikh Mezhebleri** de l'Oficina Central d'Afers Religiosos (publicació nre. 157; 1394/1974) té els lectors francament confosos. En les seves moltes pàgines i particularment al "Sisè Diàleg", el llibre declara:

> "Ells [els muqallids, seguidors d'un dels quatre Madhhabs] van elevar els Imams mujahidí al grau de la profecia. Inclús van. Preferir la paraula d'un mujahidí que estava en desacord amb el Hadît, al mateix Hadît. Van dir que el Hazid podria haver estat anul·lat (nashk) o que podia haver existit un altre Hadît des del punt de vista del seu Imam. Actuant conforme les

[47] Rashid Ridâ és el deixeble de Muhammad Abduh. Va morir l'any 1354 [1935 A.D.].

paraules d'aquelles persones, que podien estar equivocades en el seu judici o que podien desconèixer l'afer, i per relegar el Hadît del Profeta, que estava lliure d'error, ells també van contradir els mujahidins. Inclús contradiuen l'Alcorà per fer-ho. Diuen que ningú tret d'un Imam mujahidí podia entendre l'Alcorà. Aquestes paraules dels faqhis i muqallids demostren que les van adoptar dels jueus i els cristians. Al contrari, és més fàcil entendre l'Alcorà que els llibres escrits pels homes de fiqh. Aquells que han assimilat les paraules i la gramàtica de l'àrab no tindran dificultat a entendre l'Alcorà i els Hadîts. Qui a la terra pot negar que Allâhu ta'âlâ és capaç d'explicar la Seva pròpia religió de forma clara? Qui podria negar que Rasûlullah era més capaç que ningú d'entendre el que Allâhu ta'âlâ volia dir i podia explicar-ho millor que els altres? Dir que les explicacions del Profeta eren insuficients pels musulmans és pretendre que no va ser capaç de dur a terme la seva tasca de comunicació (tabligh) de forma precisa. Si la majoria de la gent no hagués estat capaç d'entendre l'Alcorà i la Sunna, Allâhu ta'âlâ no els hauria carregat a tots amb les normes de l'Alcorà i la Sunna. Cadascú ha de saber el que creu juntament amb les seves evidències documentals. Allâhu ta'âlâ desaprova el taqlid (el fet d'adaptar-se a un Madhhab) i diu que la imitació [que els muqallids fan] dels seus pares i avis no es considera excusable. Hi ha Ayats que mostren que Allâhu ta'âlâ mai va aprovar el taqlid. És més fàcil entendre la part de la religió que es refereix al furu' del dalil (document, font) que entendre la part corresponent a la creença (usul, îmân). Mentre se'ns carrega amb la difícil, no ens carregaria Ell amb la més fàcil? Seria difícil treure normes d'alguns afers poc comuns, però llavors seria considerat una excusa per no saber-ho o no fer-ho. Els homes de fiqh van inventar un número de mas'alas (problemes, afers) ells mateixos. Van produir regles per aquests. Van intentar introduir coses com re'y, quiyas jAlî i quiyas jafi com documents. Es va fer que això desbordés el camp de la 'ibâda, en el qual és impossible obtenir coneixement mitjançant el raonament. I així van expandir la religió diverses vegades.

Van conduir els musulmans a problemes. No nego el quiyas, només dic que no hi ha quiyas al camp de la 'ibâda. L'îmân i la ibâda van ser completats al temps del Profeta. Ningú pot afegir-los res. Els Imams mijtahids van prohibir que la gent imités (taqlid) i van fer el taqlid una prohibició."

Aquest passatge, extret del llibre publicat per l'Oficina Central d'Afers Religiosos, i com tots els llibres anti-Madhhab, prohibeix seguir els Imams dels quatre Madhhabs. Ordena que tothom aprengui tafsîr i Hadît. Què es pot dir respecte a això?"

Resposta: Si els passatges dels anti-Madhhabites es llegeixen amb atenció, pot veure's fàcilment que intenten enganyar els musulmans decorant la seva corrupta mentalitat i la seva visió separatista amb una sèrie de raonaments insensats i falses declaracions. L'ignorant, que pensa que l'escriptura està basada en un coneixement dins del marc de la lògica i la raó, pot caure al seu parany, però els que han estudiat i la gent de visió més aguditzada, mai seran atrapats.

Amb l'objectiu d'advertir els joves contra el perill anti-Madhhabî o anti-sunni, que ha estat duent els musulmans a la perdició, els 'ulama de **l'Islam** han escrit milers de llibres valuosos durant 14 segles. El que segueix és la traducció d'alguns passatges del llibre **Hujjat-Allâhi'ala 'l-alamin**, deYûsuf an-Nabhânî [mort a Beirut l'any 1350 (1932)], com a resposta a la pregunta anterior:

"No tots poden treure conclusions o regles (ahkam) de l'Alcorà. Ni tan sols els Imams mujahidí van ser capaços d'extreure regles de l'Alcorà, Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) va explicar les regles de l'Alcorà als seus Hadîts. I així com l'Alcorà només podia ser explicat per ell, els Hadîts només podien ser explicats pels Sahaba i els Imams mujahidí. Allâhu ta'âlâ va dotar de coneixement, ciència, una forta comprensió, aguda percepció i altres moltes virtuts als Imams mujahidí, per tal que així els poguessin entendre. Per damunt de totes aquestes virtuts estava el taqwa (temor d'Allâhu ta'âlâ). Després estava la Llum Divina dels seus cors. Amb l'ajut d'aquestes virtuts, els nostres Imams mujahidí podien comprendre allò que Allâhu ta'âlâ i el seu Missatger volien transmetre amb les seves paraules, i respecte a allò que no podien comprendre, mostraven solucions per mitjà de quiyas. Cadascun dels quatre Imams dels Madhhabs va informar de no estar parlant a partir de la seva pròpia opinió i va dir als seus deixebles "si trobeu un Hadît Sahîh, deixeu la meva paraula a un costat i seguiu el Hadît de Rasûlullah, les persones a les quals els Imams deien aquestes paraules eren 'ulama d'alt rang i mujahidí com ells. Aquests experts eren els mujahidins del tarjih (habilitat de distingir) que coneixien la documentació de les quatre Madhhabs. Estudiaven els documents i als transmissors del Hadît sobre el qual l'Imam del Madhhab havia

basat el seu ijtihâd, i també estudiaven la documentació dels Hadîts Sahîh recentment trobats, i examinaven quins d'ells havien estat dits posteriorment i moltes altres condicions, i així entenien quin era preferible (tarjih). O l'Imam mujahidí [l'Imam del Madhhab] decidia sobre un problema (mas'ala) a través de quiyas perquè no coneixia cap Hadît que ho documentés o resolgués, però els seus deixebles, havent trobat aquell Hadît més tard, decidien de manera diferent a la del seu mestre. No obstant això, mentre es feia servir aquell ijtihâd, els deixebles no anaven més enllà de les normes del seu Imam. Els muftís que els van seguir també van donar fatwâs en aquest sentit. Tal com s'entén tot el que aquí es descriu, els musulmans que han seguit els Imams dels quatre Madhhabs, i els mujahidins que han estat educats en els seus Madhhabs, han seguit el camí d'Allâhu ta'âlâ i el Seu Missatger. Aquests mujahidins entenien les regles de l'Alcorà i els Hadîts, que ningú més podia entendre, i van comunicar el que van entendre. Els musulmans han estat vivint d'acord amb el que els mujahidins entenien i comunicaven del Nass, és a dir, el Llibre i la Sunna. Allâhu ta'âlâ declara a l'aleia número 43 del Sura an-Najl, "**Si no saps, pregunta als que en saben.**"[48]

Només sobre l'Umma del Seu Estimat Profeta (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) va concedir a Allâhu ta'âlâ la fortuna que els Imams dels Madhhabs fessin ijtihâd i establiren les seves escoles. D'una banda, Allâhu ta'âlâ va crear els Imams d'I'tiqâd i va evitar que els zindiqs, mulhids i gent satànica corrompessin el coneixement d'i'tiqâd[49], i de l'altra va protegir el Seu Din de la deshonra, creant els Imams dels Madhhabs. Com que aquestes

---

[48] Aquest aiat demostra que no tothom pot entendre el Llibre i la Sunna correctament. Ordena a aquells que no entenen l'Alcorà i la Sunna que no intentin comprendre'l per si mateixos i que consultin aquells que els han comprès. Si tothom hagués comprès els significats de l'Alcorà i dels Hadîts correctament, els setanta-dos grups desviats no haurien aparegut. Tots els que van començar aquests grups eren profunds estudiosos, però cap d'ells va ser capaç d'entendre correctament els significats a l'Alcorà i als Hadîts. No havent-los comprès, es van desviar del camí recte i van causar la perdició a milions de musulmans. Alguns s'han excedit en la seva interpretació dels aiats i els Hadîts, i han arribat a acusar els musulmans de la via recta d'heretges i politeistes. Al llibre Kashf ash-shubuhat, que ha estat traduït al turc i introduït a Turquia de forma clandestina, es diu que és Mubâh (permissible) matar els musulmans d'Ahl as-Sunna i confiscar les seves propietats.

[49] Protectors de la creença.

benediccions no existiren al Cristianisme i al Judaïsme, aquestes religions van ser vencillades o convertides en passatemps.

"Per consens dels 'ulama de l'Islam, no hi ha hagut 'ulama profund capaç d'emprar ijtihâd després de 400 anys després de la mort de Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau). La persona que digui que és necessari fer servir ara l'ijtihâd, segurament és boig o aliè al Din. Quan el gran 'alim Jalalad-Dîn as-Suyuti 'Abd ar-Rahman (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) [va morir a Egipte el 911/1505] va dir que havia assolit el grau de ijtihâd, altres 'ulama contemporanis li van preguntar per una qüestió que havia rebut dues respostes diferents i li van demanar que digués quina de les dues era més fiable. No els va poder respondre. Va al·legar estar massa ocupa per perdre temps en allò. I això que el que se li va demanar va ser que fes ijtihâd sobre un fatwâ, que era el grau més simple de ijtihâd. Vist que un 'alim tan profund com as-Suyuti es va evadir d'emprar ijtihâd sobre un fatwâ, com hem d'anomenar els qui obliguen la gent a fer servir un ijtihâd absolut (mutlaq) si no els anomenem bojos o ignorants? L'Imam al-GhazzAlî[50] (que va morir a la ciutat de Tus l'any 505/1111, que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) va informar al seu llibre **Ihyâ"Ulûm ad-Dîn** que no va haver cap mujahidí al seu temps.

'Si un musulmà que no és mujahidí aprèn un Hadît Sahîh i després no està segur de fer alguna cosa en la forma en què s'indica l'Imam del seu Madhhab, per estar aquesta indicació en desacord amb el Hadît que ell ha après, ha de buscar un mujahidí d'entre les quatre Madhhabs l'ijtihâd de les quals estigui basat en aquest Hadît i llavors realitzar-ho d'acord amb el Madhhab al qual pertanyi aquest mujahidí. El gran 'alim Imam Yahyâ an-Nawawi (que va morir a Damasc l'any 676/1277, que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut) va explicar això en detall al seu **Rawdat at-tâlibîn**. I no està permès a aquells que no hagin arribat al grau de ijtihâd, extraure regles del Llibre i la Sunna. Però hi ha gent ignorant que afirma haver arribat al grau de ijtihâd absolut, diuen poder extraure normes del Nass i que no necessitem seguir cap dels quatre Madhhabs, i llavors van abandonar el Madhhab que havien seguit durant anys. Intenten refutar els Madhhabs amb els seus

[50] L'Imam-1 Muhammed Ghazâlî va morir a la ciutat de Tus l'any 505 [1111 A.D.].

pensaments insensats i sense base. Fan declaracions ignorants I sense sentit tals com: “No seguirem l’opinió d’un home de religió que era tan ignorant com nosaltres.” Enganyats per Shaytan i provocats pel seu nafs (ego), es proclamen superiors. No s'adonen que dient això no demostren superioritat sinó la seva estupidesa i ignomínia. I entre aquests es troben desviats i ignorants que diuen i escriuen que tothom hauria de llegir i extraure regles dels llibres tafsîr [del **Sahíh** de] al-Bujari. Oh, el meu germà musulmà, evita absolutament fer amistat amb aquests idiotes o de creure que són homes bons! Agafa't fort al Madhhab del teu Imam! Ets lliure d'escollir el Madhhab que prefereixis d'entre els quatre. Però no està permès combinar les parts més fàcils dels Madhhabs, és a dir, unificar els Madhhabs, el que és anomenat **'talfîq'**. [51]

"Un musulmà que llegeix i entén bé els Hadîts, ha d'aprendre els Hadîts que documenten el seu Madhhab, després dur a terme les accions recomanables i evitar les que els Hadîts prohibeixin, aprendre el valor i la grandesa del Din d'Islam, la perfecció de Rasûlullah (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau), els Noms i Atributs d'Allâhu ta’âlâ wa ta’âlâ, la vida de Rasûlullah (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau), les seves virtuts i mil·lennis, l'ordre d'aquest món i del que ve, l'Aixecament, el Judici, el Paradís i l’Infern, els àngels, els genis, les antigues ummes, els profetes i els seus llibres, les superioritats de l’Alcorà al Karim i les de Rasûlullah (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau), les vides dels seus 'Al (parents immediats) i les vides dels seus Companys, allò que vindrà el Darrer Dia i moltes altres coses tocants a aquest món i al que ve. Tot això està recollit als Hadîts de Rasûlullah (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau).

Quan el que hem escrit aquí s'entengui, es farà palesa la ignorància dels que diuen que les normes extretes de tot allò que no sigui Hadît, són inútils. D'entre les innombrables dades que venen als Hadîts, aquelles que ensenyen 'ibâda i mu'amala són molt pocs. Segons alguns 'ulama, hi ha prop de cinc-cents; [incloent-hi els repetits, no n'hi ha més de tres mil]. No és presumible que cap

---

[51] Talfîq significa fer alguna cosa d'acord amb la combinació de les parts més fàcils de diversos Madhhabs i de manera que no sigui compatible amb cap d'ells. Després de dur a terme un acte d'acord amb un dels quatre Madhhabs, és a dir, sent aquest acte Sahîh (vàlid, adequat) en aquest Madhhab, observar quantes més millor de les condicions que hi ha als altres tres Madhhabs és taqwa i té recompensa.

dels quatre Imams no hagués escoltat un Hadît Sahîh d'entre tan pocs Hadîts. Cada Hadît Sahîh va ser emprat com a document per almenys un dels quatre Imams. Un musulmà que comprova que cert assumpte del seu Madhhab no és compatible amb un Hadît Sahîh, ha de referir-se a un altre Madhhab que basi el seu ijtihâd en aquest Hadît. És possible que l'Imam del seu Madhhab també sentís aquest Hadît, però que n'hagués seguit un altre que considerés més Sahîh o que hagués estat [dit pel Profeta] més tard i hagués anul·lat l'anterior o que, per alguna raó dels mujahidí, no hagués adoptat el Hadît anterior com a document. És bo que un musulmà que entén que el Hadît anterior és Sahîh, deixi l'ijtihâd del seu Madhhab que no estava d'acord amb el Hadît i segueixi el Hadît, però, en aquest cas, ha de seguir un altre Madhhab que hagi seguit el Hadît en el seu ijtihâd del tema en qüestió, ja que l'Imam d'aquest segon Madhhab, coneixent els documents de les normes (ahkam) que ell desconeixia, va trobar que no hi havia res que impedís actuar d'acord amb aquest Hadît. No obstant això, li està també permès actuar segons el seu Madhhab perquè és indubtable que l'Imam del seu Madhhab va basar el seu ijtihâd en documents fiables. **Islam** excusa el muqallim que no coneix el document, ja que cap dels quatre Imams anava més enllà del Llibre i la Sunna en el seu ijtihâd. Els seus Madhhabs són les explicacions del Llibre i la Sunna. Explicaven les normes del Llibre i la Sunna per als musulmans. Les explicaven de manera que els musulmans poguessin entendre-les, i les van escriure en llibres. Aquest treball dels Imams dels Madhhabs (que Allâhu ta'âlâ estigui complagut amb ells) va ser un servei tan tremend per a Islam, que l'esforç humà no hagués estat suficient si Allâhu ta'âlâ no els hagués ajudat. L'existència d'aquests Madhhabs és una de les evidències més perfectes que Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) és el Profeta Veritable i que **Islam** és la Veritable Religió.

"Les diferències de ijtihâd entre els nostres Madhhabs són només diferències pertanyents al fûrû ad-Dîn, és a dir, temes de fiqh. No hi va haver desacord entre els quatre Imams respecte a l'usul ad-Dîn, és a dir, el coneixement d'îmân i i'tiqâd. Ni tampoc van discutir sobre aquells ensenyaments de furu que se saben fonamentals al Din i que es van prendre dels Hadîts els documents dels quals van ser transmesos per tawâtur. Només diferien en alguns aspectes del coneixement concernent a furu ad-Dîn. Això va sorgir de la diferència en la comprensió de la fiabilitat d'alguns documents que tractaven aquests temes. I aquesta petita diferència

entre ells és la compassió [d'Allâhu ta'âlâ] amb Su Umma; els està permès als musulmans seguir el Madhhab que els agradi i trobin més fàcil. Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) va predir aquestes diferències i han ocorregut com el que es va predir.

"No està permès emprar ijtihâd en el coneixement de **i'tiqâd**, és a dir, sobre els fets en els quals s'ha de creure. Això dona peu a la desviació. És una falta greu. Només hi ha un camí correcte en temes pertanyents a i'tiqâd: **Ahl as-Sunnat wa 'l-Jamâ'a**. La diferència, declarada com la compassió [d'Allâhu ta'âlâ] al Hadît, és la diferència en furu' o ahkam.

"En els assumptes sobre els quals els quatre Madhhabs difereixen, només un dels judicis és correcte. Aquells que segueixen aquest camí rebran dos zawabs, i aquells que actuïn d'acord amb els judicis erronis rebran un zawab. Els Madhhabs són compassió, i això ho demostra el fet que un pot deixar un Madhhab i prendre'n un altre. Però no està permès seguir un Madhhab que no sigui un dels quatre d'Ahl as-Sunna, ni tan sols els dels Sahaba, ja que els seus Madhhabs no es van posar per escrit i s'han oblidat. No hi ha ara possibilitat de seguir cap Madhhab que no pertanyi als quatre coneguts. Imam Abû Bakr Ahmad ar-Razi (va morir en el 370/980, que Allâhu ta'âlâ estigui complagut amb ell) també va informar que s'havia declarat unànimement que està prohibit seguir [directament] als Sàhaba al-kiram. Jo recomano a aquells que vulguin comprendre la superioritat dels Madhhabs, els mujahidins i especialment els quatre a'immat al-madhahib, i vulguin entendre el fet que els seus Madhhabs no van anar més enllà del Llibre i la Sunna, i les normes que els Imams van transmetre a través d'ijma' i quines no eren la seva pròpia opinió, sinó que venien del Llibre i de la Sunna, que llegeixin els llibres **Al-mîzân al- kubrà** i **Al-mîzân al Khidriya** de l'Imam 'Abd al-Wahhâb ash-Sha'rânî , 'rahimah-ullâhu ta'âlâ,. [52]

No és correcte dir que "l'Alcorà no diu 'ulama." Hi ha diversos

---

[52] Yusuf an-Nabhani, Hujjat-Allâhi'ala 'l-'alamin, p. 771. La cita anterior, traduïda de l'àrab original, no conté paraules addicionals del traductor, qui, tal com es fa a tots els nostres llibres, ha fet addicions d'altres llibres col·locant-les entre parèntesis bloc ([ ]) aquí també per evitar confondre-les amb el text traduït. L'original àrab del passatge anterior de Hujjat-Allâhi'ala 'l-'alamin va ser reproduït en òfset a Istanbul el 1394/1974.

aiats que alaven els 'ulama i el coneixement ('ilm). Hadrat Abd al-Ghani an-Nabusi [mort el 1143/1731] va escriure al seu **Al-hadiqa**: "El setè aiat del Sura al-Anbiya diu, "**Pregunta als homes de dhikr el que no sàpigues**". Dikr significa record d'Allâhu ta'âlâ, coneixement. Aquest aiat ordena als que saben poc, buscar 'ulama i aprendre'n. Es declara en el setè aiat del Sura al-Imran, "**Només els que posseeixen coneixement comprenen el significat dels aiats no explícits.**" En el divuitè aiat del mateix Sura, "**Que Allâhu ta'âlâ és Existent i Únic és comprès i transmès pels que tenen coneixement.**" A l'aiat 81 del Sura al-Qasas, diu "**Els posseïdors de coneixement els van dir Avergonyeixes! Les recompenses que Allâhu ta'âlâ donarà als que creuen i fan bones obres són millors que els favors d'aquest món'.**" A l'aiat 56 del Sura Rum, "**els que han rebut coneixement i creença diran 'aquest és el dia de l'Aixecament que vosaltres negàveu al món'.**" A l'aiat 108 del Sura Isra, "**Els que han rebut coneixement es postraran en sentir l'Alcorà i diran 'No hi ha defecte al nostre Duel i Senyor, Qui no trenca La seva Paraula'.**" Al Sura 54 del Sura Hajj, "**Els que han rebut coneixement entenen que l'Alcorà és la Paraula d'Allâhu ta'âlâ.**" A l'aiat 50 del Sura Ankabut, "**L'Alcorà s'ha assentat als cors dels dotats de coneixement.**" En el sisè aiat del Sura Saba', "**Els que van rebre el coneixement veuen que el que se t'ha fet descendir. procedent del teu Senyor, és la veritat i la guia al camí del Poderós, el Digne d'alabança.**" En l'onzè aiat del Sura al-Mujadala, "**Allâhu ta'âlâ elevarà en un grau als que de vosaltres creen i als que han rebut el coneixement.**" A l'aiat 27 del Sura Fatir, "**En realitat només temen a Allâhu ta'âlâ aquells dels seus serrells que tenen coneixement.**" A l'aiat 14 del Sura al-Hujurat, "**I en veritat que el més noble de vosaltres davant Allâhu ta'âlâ és el que més El tem.**" Es declara als Hadîts citats a la pàgina 365 del mateix llibre, "**Allâhu ta'âlâ i els àngels i totes les criatures demanen per aquell que ensenya a la gent el que és bo**", En el Dia del Judici, primer els profetes, després la gent de coneixement i després els mujahiddins, interferirán "**Oh homes, sabeu que el coneixement es pot obtenir escoltant l'alimî," Aprèn el coneixement! Aprendre el coneixement és adoració. El mestre i l' alumne en el coneixement rebran la recompensa del Ijtihâd. Ensenyar el coneixement és com donar llimona. Aprendre el coneixement de l'alim és com fer salat en meitat de la nit. Tahir Buhari[53] autor del llibre de fatwâ titulat Julasa,**

[53] Tâhir Buhâri va morir l'any 542 [1147 A.D.].

declara: "Llegir llibres de fiqh té més recompensa que fer els salats de la nit. Perquè és fard aprendre els fards i els harâm dels ['alims o els seus] llibres. Llegir llibres de fiqh per dur a terme el que s'hi ensenya o per ensenyar a d'altres, és millor que fer el salat at-tasbih. Es diu en un Hadît que "Ensenyar el coneixement Té més zawab que tota l'ibâda voluntària, perquè és útil per a un mateix i per als que un ensenya", "**La persona que aprèn per ensenyar a d'altres tindrà la recompensa del Siddîq.**" El coneixement **d'Islam** pot ser après d'un mestre i dels llibres. Aquells que diuen que els llibres islàmics i els mestres són innecessaris, són menuts o zindiqs. Enganyen els musulmans i els condueixen a la ruïna. El coneixement dels llibres del Din es deriva de l'Alcorà i dels Hadîts. La traducció del llibre Hadîqa acaba aquí[54].

Allâhu ta'âlâ va enviar a El Seu Missatger (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) perquè ensenyés l'Alcorà. Els Sàhaba van aprendre el coneixement que hi ha al Corán a través de Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau). Els 'ulama el van aprendre dels Sàhaba i tots els musulmans el van aprendre dels 'ulama i dels seus llibres. Es declara en un altre Hadît que "**El coneixement és un tresor. La seva clau és preguntar i aprendre", Aprended i ensenyeu el coneixement!", "Tot té una font. La font del taqwa són els cors dels 'ârifs", "Ensenyar el coneixement és alliberar-se de faltes.**"

Al-Imam ar-Rabbânî , 'rahimah-ullâhu ta'âlâ, va escriure a la carta 193 del primer volum del seu llibre **Maktûbât**:

Una persona mukallaf [que estigui en l'edat de la pubertat] primer ha d'aprendre el seu îmân, la seva creença. És a dir, aprendre el coneixement de i'tiqâd (principis de la creença) com han estat descrits pels 'ulama d'Ahl as-Sunna wa'l-Jamâ'a, i ajustar la seva creença als seus ensenyaments. Que Allâhu ta'âlâ recompensi aquests grans homes pels seus esforços. Amin. Escapar al càstig del món que ve depèn d'aprendre i creure correctament el coneixement que aquests grans homes van deduir. [Aquells que segueixen el seu camí s'anomenen **Sunnîs**.] Es declara en un Hadît que un grup serà salvat de l'Infern, i són aquells musulmans que segueixen els passos d'aquests 'ulama. Els musulmans autèntics, que segueixen el camí de Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) i els seus Companys (que Allâhu ta'âlâ estigui

54 L'autor del llibre **Hadîqa** va morir el 1143/1731

complagut amb ells) són només aquests musulmans. El correcte i valuós coneixement que hi ha al Corán i als Hadîts és aquell que els 'ulama han extret. Cada home desviat que porta un nom musulmà pretén que les seves corruptes creences han estat preses de l'Alcorà i dels Hadîts. Cada persona amb idees errònies i desviacions diu adaptar-se al Llibre i la Sunna. És obvi que no tot el que la gent entén i dedueix de l'Alcorà i els Hadîts és correcte.

Per aprendre la creença precisa d'Ahl as-Sunna, el llibre persa **Al-mu'tamad**, escrit pel gran Hadrat Tur Pushti[55], és d'inestimable valor. Els significats del llibre són molt clars. És fàcil entendre'ls. El llibre va ser imprès per Hakikat Kitabevi (Llibreria) el 1410/1989.

Després de corregir els 'aqa', els ensenyaments que han de ser creguts, hem de respectar els **halâls, harâms, fards, wâjibs, sunnas, mandubs i makrûhs** que s'expliquen als llibres de fiqh escrits pels 'ulama d'Ahl as-Sunna. No hem de llegir els llibres corruptes dels ignorants que no han pogut entendre aquests grans 'ulama. Aquells musulmans la creença dels quals no aquest d'acord amb Ahl as-Sunna no escaparan a l'Infern del pròxim món Que Allâhu ta'âlâ ens protegeixi! Si un musulmà la creença del qual és correcta es relaxa en la seva 'ibâda, pot ser perdonat encara que no faci tawba. Fins i tot si no és perdonat, serà salvat de l'Infern i la tortura. El més important és corregir la nostra creença. Jwaja 'Ubaid-Allâhu ta'âlâ al- Ahrar (va morir a Samarkanda en el 895/1490, que Allâhu ta'âlâ estigui complagut amb ell), va dir "Si ens fossin donats tots els kashfs i tot el karamat, però se'ns privara de la creença d'Ahl as- Sunna, em consideraria arruïnat. Però si se'm privara de tot el kashfs i tot el karamat i tingués moltes faltes, però se'm concedís la creença d'Ahl as-Sunna, no el sentiria."

"Avui dia, els musulmans de l'Índia estan desolats. Els enemics **d'Islam** els ataquen des de totes les direccions. Una moneda lliurada per lluitar per **Islam** avui té més zawab que milers de monedes lliurades en altres temps. El servei més gran que es pot fer per **Islam** és prendre els llibres d'Ahl as-Sunna que ensenyen îmân i **Islam** i distribuir-los entre la gent dels pobles i entre els joves. Una persona a qui se li dona aquest privilegi, s'ha d'alegrar i agrair-li-ho a Allâhu ta'âlâ, ja que és molt afortunat. És sempre una bona acció servir a Islam. Però en un temps com aquest, en què **Islam** és

[55] Fadlullah bin Hasen Tur Pushti, un estudiós de fiqh Hanafî que va morir el 661 (1263).

feble i en el qual es fan molts esforços per aniquilar **Islam** a través de mentides i calúmnies, és un acte molt millor el lluitar per disseminar la creença d'Ahl as-Sunna. Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) va dir als seus Companys, "**Viviu en un temps en què si obeïu nou desenes parts del que Allâhu ta'âlâ ordena i prohibeix, però en desobeïu una de sola, fracassareu. Després de vosaltres, vindrà un temps en què qui obeeixi una desena part del que Allâhu ta'âlâ ordena o prohibeix, se salvarà.**" [Això està escrit a **Mishkât-ul mesâbih**, vol. 1, article 179 i a **Tirmizi, Kitâb-al Fitan**, article 79.] El temps que el Hadît indica és el present. Cal lluitar contra els incrèduls, conèixer els que ataquen **Islam** i odiar-los.[56] Per disseminar els llibres i les paraules d'Ahl as-Sunna no cal ser un home de karama o un 'alim. Cada musulmà ha de lluitar per fer-ho. No s'ha de deixar passar l'oportunitat. En el Dia del Judici, cada musulmà serà qüestionat sobre això i se li preguntarà per què no va servir a Islam. Aquells que no lluiten per distribuir els llibres que ensenyen **Islam** i els que no ajuden la gent i les institucions que propaguen el coneixement islàmic, seran castigats severament. Excuses i pretextos no seran acceptats. Tot i que els profetes van ser els més elevats d'entre els éssers humans, mai van anar cuidant-se del seu propi confort. Van lluitar dia i nit per disseminar el Din d'Allâhu ta'âlâ, el camí al plaer sense fi. A aquells que demanaven miracles els van dir que **era Allâhu ta'âlâ Qui feia miracles i que ells havien estat enviats per comunicar el Din d'Allâhu ta'âlâ**. Ells treballaven per aquesta causa i Allâhu ta'âlâ els ajudava creant mil·lennis. Nosaltres també hem de distribuir els llibres i els dits dels 'ulama d'Ahl as- Sunna i informar la joventut i els nostres amics sobre la bèsties dels incrèduls, i exposar les mentides dels enemics i aquells que difamen i persegueixen els musulmans.[57] Aquells que no contribueixen a aquest fi per mitjà de la seva riquesa, el seu poder o la seva

---

[56] La jihâd per la força (jidâd qatlî) és duta a terme pel govern musulmà pel seu exèrcit. Els musulmans que fan el ijtihâd són aquells que prenen com a soldats el deure que el govern musulmà els dóna. També diu a la carta 65 que el ijtihâd qawli, el que es fa a través de la parla i allò escrit, és millor que el ijtihâd qatli

[57] Parlar-los d'això no serà xafarderia sinó al-amru bi'l-ma'ruf. Cada musulmà ha d'aprendre la creença d'Ahl as-Sunna i ensenyar-la a la gent que pot influir. Llibres, revistes i diaris que expliquen les paraules dels ulama d'Ahl as-Sunna han de ser comprats i enviats a germans joves i coneguts. Ens hem d'esforçar perquè els llegeixin. També cal distribuir els llibres que exposen els veritables propòsits dels enemics d'Islam.

professió, no escaparan al càstig. Mentre es treballa en aquest propòsit, patir penes i persecucions s'ha de considerar una gran felicitat i un gran benefici. Els profetes van patir els atacs de gent innoble i ignorant mentre comunicaven el missatge d'Allâhu ta'âlâ a la gent. Van patir molt. Muhammad (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau), l'Amado de Allâhu ta'âlâ, qui va ser elegit per ser el millor d'aquells grans homes, va dir "**No hi ha hagut profeta que hagi patit pitjor tracte que jo**."

Els 'ulama d'Ahl as-Sunna, que van mostrar el camí recte a tots els musulmans de la terra i ens van guiar a aprendre el Din de Muhammad (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau), sense canvi ni interpolació, són els 'ulama dels quatre Madhhabs que van assolir el grau de ijtihâd. Els més prominents d'entre ells són quatre. El primer d'ells va ser Imam al-a'zam **Abu Hanîfa Nu'man ibn Zabit** , 'rahimah-ullâhu ta'âlâ,. El va ser un dels més grans 'ulama d'Islam. Es va convertir en el líder d'Ahl as-Sunna. La seva biografia ha estat escrita en turc per **Seadet-i Ebediyye** i **Faideli Bilgiler**[58]. Va néixer a Kufa l'any 80/699 i va morir shahid a Baghdad al 150/767.

El segon va ser el gran 'alim **Malik ibn Enes** , 'rahimah-ullâhu ta'âlâ,. El llibre Ibni Abidin diu que va viure 89 anys. El seu avi va ser Malik bin Ebi Amir.

El tercer va ser Imam **Muhammad ibn Idrîs ash-Shafi'i** , 'rahimah-ullâhu ta'âlâ,, que és la nena dels ulls dels 'ulama de l'Islam. Va néixer el 150/767 a Gaza, Palestina. Va morir a Egipte el 204/820.

El quart va ser l'Imam **Ahmad ibn Hanbal** , 'rahimah-ullâhu ta'âlâ,, que va néixer a Baghdad en el 164/780 i va morir allà en el 241/855. L'és la base de l'edifici islàmic.

Avui, qui no segueix un d'aquests quatre Madhhabs està en greu perill. Està desviat. A més d'ells, també hi ha hagut molts altres 'ulama d'Ahl as-Sunna amb Madhhabs correctes. Però en el curs del temps els seus Madhhabs es van oblidar i no van poder ser plasmats en llibres. Per exemple, els set grans 'ulama de Medina anomenats **al-Fuqahâ as-sab'a** i Umar ibn **'Abd al-'Azîz, Sufyân ibn**

---

58 També al primer capítol de **The Sunni Path** i als capítols cinquè i sisè del primer fascicle d'**Endless Bliss**.

'Uyayna[59]**,Is’hâq ibn Rahawah, Dâwûd at-Ta'i, 'Amir ibn Sharahil ash-Sha'bi, Laiz ibn Sa'd, 'A'mash, Muhammad ibn Jarir at-Tabari, Sufyân az-Thawrî**, mort a Basra en el 116/778 , i **'Abd ar-Rahman Awzâ’i** (que Allâhu ta’âlâ estigui complagut amb tots ells), estaven entre ells.

Tots els Sahâbat (que Allâhu ta’âlâ estigui complagut amb ells) eren, justament, les estrelles per a la guia. Qualsevol d'ells hagués estat suficient per guiar el món sencer al camí recte. Eren mujahidins, pertanyent cadascú a la seva escola. La majoria dels seus Madhhabs eren semblants. Però, atès que els seus Madhhabs no es van plasmar en llibres, no ens és possible seguir-los. Els **Madhhabs** dels 4 Imams, és a dir, el que ells van comunicar sobre les coses que hem de creure i fer, va ser recollit pels seus deixebles. Es van dedicar als llibres. Avui tot musulmà ha de pertànyer al Madhhab d'un dels 4 Imams esmentats i ha de viure i fer la seva 'ibâda d'acord amb aquest Madhhab.[60]

D'entre els deixebles d'aquests 4 Imams, 2 dels 'ulama van assolir graus elevats en l'extensió dels ensenyaments d'îmân. I així es van formar dos **Madhhabs** en **'i’tiqâd** o **îmâm**. La creença correcta, d'acord amb l’Alcorà i els Hadîts, és només la creença que aquests dos Imams van ensenyar, que van expandir a la terra la creença d'Ahl as-Sunna, que és el grup de la salvació. Un d'ells va ser **Abû 'l Hasan 'Alî al-Ash’arî** (nascut i Basra en el 226/879 i mort a Baghdad en el 330/941, que Allâhu ta’âlâ estigui complagut amb ell). L'altre va ser **Abû Mansûr al- Mâturîdî** (que va morir a Samarkanda en el 333/944, que Allâhu ta’âlâ estigui complagut amb ell). Pel que fa a îmân, tot musulmà ha de seguir un d'aquests dos grans Imams.

Els camins (turuq) dels awliya són correctes. No s'han desviat **d'Islam** ni en el grau més ínfim.[61] Els awliya posseeixen karamat.

---

[59] Sufyân bin ‘Uyayna va morir a la ciutat de Meca el 198/813

[60] La persona que no segueix un d’aquests Madhhabs no pertany al Ahl as-Sunna.

[61] A cada segle hi ha hagut mentiders i entabanadors que han fet del Din un mitjà per obtenir avantatges mundanals i que s'han presentat com a walis, murshids o homes d'autoritat religiosa. Encara hi ha gent dolenta a cada professió, a cada branca de l'artesania ia cada lloc oficial. Veient aquests que busquen el seu propi Benefici i plaer a costa de fer mal als altres, seria absurd i injust culpar els gremis i la gent amb qui es barregen. Això ajudaria els injustos. Per aquesta raó, l'existència d'aquests falsos homes de religió, ignorants i falsa gent de turuq no ens ha de portar a parlar malament dels 'ulama **d'Islam** o els grans homes del

Tot el seu karamat és correcte i verídic. Al-Imam 'Abdullah al-Yafi'i (mort a Meca al 768/1367) va dir "Els karamat de Ghawz az-Zaqalain Mawlânâ 'Abd al-Qadir al-Jilani (que va morir a Baghdad en el 561/1161, que Allâhu ta'âlâ estigui complagut amb ell)[62] han estat coneguts tan àmpliament que un no pot dubtar-los, ja que el fet d'haver-se estès en aquesta forma (**tawâtur**) és una evidència documental (sanad) de la seva autenticitat."

No està permès, imitant-ne d'altres, anomenar 'incrèdul' una persona que fa el salat, llevat que la seva incredulitat s'entengui del que diu obertament i sense necessitat o coacció (darura), o per una paraula o l'ús d'alguna cosa que evidenciï la seva incredulitat. No podem maleir-lo encara que sigui certament sabut que va morir incrèdul.

5. El cinquè dels sis fonaments de l'îmân és "**Creure en el Darrer Dia (al-Yawm al-âkir).**" Comença en el moment en què una persona mor i continua fins el final del Darrer Dia. La raó per la que se l'anomena el Darrer Dia és que no vindrà cap nit desprès d'ell, o perquè ve després d'acabar el món. El 'Dia' esmentat al Hadît no és com el dia o la nit que nosaltres coneixem. Denota un cert temps. No s'ha fet conegut quan vindrà el Darrer Dia. Ningú pot estimar la seva durada. No obstant això, el nostre Profeta (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i lid oni pau) ens va donar algunes característiques i precedents: Hadrat al-Mahdi[63] vindrà, 'Isa (que la pau sigui amb ell) descendirà sobre Damasc des del cel, ad-[64] Dajjal apareixerà, gents anomenades Yajuj i Majuj[65] posaran al món

taxawwuf, el servei dels quals ha omplert les pàgines de la història . Ens hem d'adonar que els que els difamen són injustos.

[62] Abdulqâdir Geylânî va morir a Bagdad l'any 561 [1161 A.D.].

[63] Hadrat al-Mahdi serà un descendent del Profeta Muhammad (la pau sigui amb ell). El seu nom serà Muhammad i el nom del seu pare serà AbdAllâhu ta'âlâ. Presidirà els musulmans, enfortirà **Islam** i l'estendrà a tot arreu. Es trobarà amb 'Isa i junts lluitaran contra el Dajjal i el mataran. Durant la seva època, els musulmans s'instal·laran arreu i viuran en confort i facilitat.

[64] El Dajjal, anomenat Anticrist pels cristians i qui també serà anomenat Masih perquè la seva fama s'estendrà pel món, serà el fill d'un jueu de Khurasan, al nord de l'Iran, i un enemic **d'Islam** amb soldats innombrables a les seves ordres. Matarà musulmans i portarà incomoditat i desordre a l'Orient Mitjà. Després de vessar molta sang, morirà a les mans d'Hadrat al-Mahdi. S'ha escrit amb referències que el nom del Dajjal serà Ibn as-Sayyad (Mukhtasaru Tadhkirat al-Qurtubi de Abd al-Wahhab ash-Sharani, 2a edició, Istanbul 1302).

[65] Està escrit a l'Alcorà que Yajuj i Majuj van ser dos grups de gent malvada que,

sencer en turbulència, el sol sortirà per l’oest, succeiran terratrèmols violents, el coneixement del Din será oblidat, el vici i la maldat creixeran, els corruptes, els immorals i els deshonestos es convertiran en líders, les ordres d’Allâhu ta’âlâ es prohibiran, el que és harâm es cometrà a tot arreu, sortirà foc del Yemen, mar si muntanyes es partiran a trossos, el sol i la lluna s’enfosquiran, els mars es barrejaran entre ells, bulliran, s’eixugaran.

Un musulmà que comet faltes greus és anomenat **fâsiq**. Els fasiqs i els incrèduls seran castigats ('adhab) a les seves tombes. Això, certament, ha de ser cregut. Després de ser enterrats, els difunts tornaran a una vida desconeguda i estaran en la benedicció o en el tempesta. Com es va dir al Hadît, dos àngels anomenats **munkar** i n**akîr**, en forma de dues persones horribles i desconegudes, vindran a les seves tombes i els interrogaran. Les preguntes de la tomba seran sobre alguns fonaments d'îmân, segons alguns 'ulama, o sobre tot l'îmân, segons d'altres. Per aquesta raó, hem d'ensenyar als nostres fills les respostes a les següents preguntes Qui és el teu Senyor (Allâhu ta’âlâ)? Quin és el teu Din (Islam)? A què Umma (Comunitat de Profeta) pertanys? Quin és el teu Llibre? Quina és la teva Quibla? Quin és el teu îmân i la teva 'ibâda? Està escrit a **Tadhkirat al-Qurtubi**[66] que aquells que no segueixen Ahl as-Sunna no podran respondre correctament. Les tombes d'aquells que donin respostes precises s'expandiran i s'hi obriran finestres al Paradís. Cada matí i cada tarda veuran el seu lloc al Paradís i hi haurà àngels que els portaran favors i bones de noves. Aquell que no pugui contestar correctament serà colpejat tan durament que totes les criatures podran escoltar-lo. La seva tomba es farà tan estreta que sentirà com si els seus ossos s'entrellacessin. Un forat serà obert cap a l’Infern. Cada matí i cada tarda veurà el seu lloc a l’Infern. Serà amargament torturat a la seva tomba fins a l'Aixecament.

---

en temps molt antics van ser abandonats després d'un mur, i que s'estendran a la terra cap al final dels temps. Considerant que la investigació arqueològica troba ciutats enterrades i fòssils als pics de les muntanyes, aquest mur no ha d'haver estat encara trobat, ni necessàriament aquesta gent són tan nombroses que hauríem de veure-les o conèixer-les. Es pot pensar que, així com milers de milions de persones es van originar a partir de dos, aquesta gent s'estendrà a la terra multiplicant-se d'entre uns quants, la localització dels quals no és necessàriament coneguda avui.

[66] Muhammad Qurtubi Maliki, autor del **Tadhkirat al-Qurtubi,** va morir l’any 671/1272. Veieu la pàgina anterior.

Cal creure en l'altra vida després de la mort. Després que la carn i els ossos es puguen fer i es tornin terra i gas, tornaran a reconstituir-se, les ànimes entraran als cossos als quals pertanyen i tothom s'aixecarà de la seva tomba. Per això aquest moment es diu el Dia del **Qiyâma** (Aixecament)[67].

Totes les criatures vivents es reuniran al lloc anomenat **Mahshar**. Els llibres dels fets volaran fins als seus somnis. Allâhu ta'âlâ, Totpoderós, Creador de la terra, els cels, les estrelles i totes les partícules, farà que tot això passi. El Missatger d'Allâhu ta'âlâ (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) va informar que això ocorrerà. Certament, el que va dir és verídic. Tot això ocorrerà.

Els llibres dels fets de la gent bona seran lliurats per la dreta, els de la gent mala vindran per l'esquerra o per darrere. Cada acció, bona o mala, gran o petita, feta en secret o obertament, serà en aquest llibre. Fins i tot aquelles accions que els àngels kiram katibin desconeguin seran revelades pel testimoni dels òrgans i per Allâhu ta'âlâ wa ta'âlâ, Qui tot ho sap, i hi haurà un interrogatori i un ajust de comptes per cada acció. Durant el Dia del Judici, cada acció secreta serà revelada, si Allâhu ta'âlâ vol. Els àngels seran qüestionats sobre el que van fer a la terra, els profetes sobre com van comunicar les ordres i el Din d' Allâhu ta'âlâ als homes, i la gent sobre com es van adaptar als profetes, com van viure d'acord amb les obligacions que els van ser revelades i com van vetllar pels drets dels altres. En el Dia del Judici, aquells que tinguin îmân i les accions i moral dels quals siguin belles, seran recompensats i beneïts, i la gent que tingui mal temperament i accions errònies serà severament castigada.

Allâhu ta'âlâ, en la Seva Justícia, castigarà alguns musulmans pels seus petits errors, i, en la Seva Misericòrdia, perdonarà les faltes greus i lleus d'altres musulmans que Ell esculli. Excepte la

---

67 Les plantes absorbeixen diòxid de l'aire i de l'aigua i també sals (substàncies minerals) del sòl i les uneixen les unes amb les altres per formar substàncies orgàniques com la matèria viva dels nostres òrgans. Avui és sabut que un procés que fa anys es pot fer en segons quan hi ha un catalitzador. De manera similar, Allâhu ta'âlâ unirà l'aigua, el diòxid de carboni i les substàncies minerals a les tombes i crearà substàncies orgàniques i organismes vivents en un moment. Mukhbir-i sadiq (L'Informador de la Veritat, El Profeta) ens va informar que tornaríem a l'altra vida d'aquesta manera. I la ciència ens mostra com això està passant al món. Consulteu el nostre llibre anomenat **the Rising and the Hereafter.**

incredulitat (kufr) i l'associació de coses a Ell (shirk), Ell perdonarà cada falta, si Ell vol, i castigarà per les petites faltes, si Ell vol. Ell declara que mai perdonarà la incredulitat ni l'associació. Els incrèduls, amb o sense llibre revelat, é a dir, aquells que no creguin que Muhammad (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) és el Profeta per a tots els essers humans, i que desaprovin només una de les normes [ordres i prohibicions] que ell va comunicar, certament, seran posats a l'Infern i castigats eternament.

El Dia del Judici hi haurà una balança (**Mîzân**), diferent a les que coneixem, que sospesarà accions i conductes. Serà tan extensa que un dels seus plats podrà abastar el cel i la terra. El plat per les bones accions serà brillant, i estarà cap a la dreta del 'Arsh, on està el Paradís, i el plat per les males accions serà fosc i estarà cap a l'esquerra de l''Arsh, on està l'Infern. Les accions, les paraules, els pensaments i les mirades al món, prendran forma allà, i les bones accions en forma de figures fosques, seran pesades en aquella balança que no s'assembla a les balances d'aquest món. S'ha dit que el plat amb la càrrega més pesant pujarà i el plat amb la càrrega més lleugera baixarà. De conformitat amb alguns 'ulama hi haurà diverses balances. I molts altres han dit "No s'ha mostrat clarament a **l'Islam** quantes balances hi haurà, així que és millor que no pensar-hi."[68]

Hi haurà un pont anomenat **Sirât**, que serà construït sobre l'Infern per ordre d'Allâhu ta'âlâ. S'ordenarà a tots creuar el pont. Aquest dia, tots els profetes diran Oh Allâhu ta'âlâ, atorga protecció!" Aquells que són pel Paradís creuaran el pont fàcilment i arribaran al Paradís. Alguns passaran a gran velocitat, altres a la velocitat del vent, i altres com un cavall al galop. El pont del Sirât serà més fi que un cabell i més afilat que una espasa. Adaptar-se a Islam en aquest món te un aspecte similar. Ajustar-se de forma precisa a Islam és com creuar Sirât. Aquell que aquí aguanten la dificultat de lluitar contra els seus desitjos sensuals (el nafs), allí creuaran el Sirât sense dificultat. Aquells que no siguin Islam degut als nafs, allí creuaran el Sirât amb dificultat. Per aquesta raó, Allâhu ta'âlâ va anomenar al camí correcte, indicat per Islam '**Sirât al-Mustaqîm'**. Aquest similitud de noms ens mostra que estar al camí d'Islam és com creuar el Sirât. Aquells que mereixin el càstig cauran del Sirât a l'Infern.

---

[68] En altres paraules, és inútil intentar imaginar l'aspecte d'aquesta balança o balances.

Hi haurà un llac anomenat **Hawd al-Kawthar** reservat pel nostre mestre Muhammad (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau). Serà extens com el viatge d'un mes. La seva aigua será més blanca que la llet i el seu perfum més agradable que el mesc. Els gots per beure que hi haurà al seu voltant serán més abundats que els estels. Les persones que beguin de les seves aigües mai més tindran set, ni tan sols si están a l'Infern.

Hem de creure en la **shafâ'a** (intercessió). Els profetes, els walis, els musulmans purs, els Àngels i aquells als quals Allâhu ta'âlâ doni permís, actuaria en nom dels musulmans que hagin mort sense a ver-se tornat a Allâhu ta'âlâ, i la seva intercessió serà acceptada. [El Nostre Profeta (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) declarà: "**Jo faré shafâ'a pels de la meva Umma que cometin faltes greus"**]. A món que vindrà hi haurà cinc tipus de shafâ'a:

Primer, els desviats, cansats de la multitud i d'esperar tant al lloc del Judici, gemegaran i demanaran que el Judici comenci com abans millor. Hi haurà shafâ'a per aquest motiu.

Segon, hi haurà shafâ'a per tal que l'interrogatori sigui fácil i ràpid.

Tercer, hi haurà shafâ'a per demanar que els musulmans desviats no caiguin del Sirât a l'Infern, perquè no siguin castigats.

Quart, hi haurà shafâ'a per treure de l'Infern els musulmans greument desviats.

Cinquè, hi haurà shafâ'a per ascendir als musulmans a graus més alts del Paradís on, tot i que hi haurà innumerables favors i una estada eterna, hi haurà vuit estadis i l'estadi de cada persona serà proporcional al seu îmân i les seves accions.

El Paradís i l'Infern existeixen ara. El Paradís està sobre els set cels. El foc està sota de tot. Hi ha vuit Jardins i set Focs. El Paradís és més gran que la terra, el sol i els cels, i l'Infern és molt més gran que el sol.

6. El darrer dels sis fonaments d'îmân és "**Creure que el bé (khair) i el mal (sharr) venen d'Allâhu ta'âlâ, això es diu creure en el qadar."** El bé i el mal, l'avantatge i el prejudici, el benefici i la pèrdua que arriba als éssers humans, és tot per la Voluntat d'Allâhu ta'âlâ. 'Qadar' significa 'mesurar una quantitat, decisió, ordre, abundància i grandesa'. La Voluntat d'Allâhu ta'âlâ per l'existència d'alguna cosa es diu **qadar** (predestinació).

L’origen de qadar, és a dir, d’allò que és desitjat, es diu **qadâ’**. Qadâ’ i qadar també es fan servir alternativament. D’acord amb això, **qadâ’** és la predestinació d’Allâhu ta’âlâ en l’eternitat de les coses que han estat i seran creades des de l’eternitat del passat al futur, sempre durador, i **qadar** és [la instancia de] la creació de quelcom compatible amb qada, ni més ni menys. En el passat etern, Allâhu ta’âlâ sabia tot el que succeiria. Aquest coneixement Seu es diu qada i qadar. Els filòsofs grecs antics el van anomenar l’Etern Favor (al-’inaiat al-azaliyya). Totes les criatures van sorgir del qadâ’. També la creació de les coses d’acord amb el Seu Coneixement en l’eternitat passada s’anomena **qadâ’ i qadar**. En la creença del qadar, hem de saber amb certesa que si Allâhu ta’âlâ volgués crear quelcom en eternitat, certament ha d’existir exactament quelcom com Ell ho va determinar i que l’existència de coses que Ell va determinar no crear, és impossible.

Tots els animals, plantes, criatures mortes [sòlids, líquids, gasos, estrelles, mol·lècules, àtoms, electrons, ondes electromagnètiques, cada moviment de cada criatura, esdeveniments físics, reaccions químiques i nuclears, relacions d’energia, esdeveniments fisiològics en les criatures vivents], l’existència o la inexistència de tot, les bones i males accions dels éssers humans, el seu càstig en aquest món i en el proper, i tot, va existir en el Coneixement Etern d’Allâhu ta’âlâ. Ell ho coneixia tot en eternitat. Les coses que succeeixen des del passat etern fins el futur sempre durador, les seves particularitats, moviments i cada esdeveniment, són creats per Ell d’acord amb el que Ell sabia en eternitat. Totes les accions, bones i dolentes, dels éssers humans, la seva creença, o incredulitat en l’Islam, tots els seus actes, voluntaris o involuntaris, són creats per Allâhu ta’âlâ subhana wa ta’âlâ. Només Ell crea i fa tot el que succeeix mitjançant una causa intermediària (sabab). Ell ho crea tot amb els seus mitjans.

Per exemple, el foc crema. En realitat, Allâhu ta’âlâ és qui crea el fet de cremar. El foc no té res a veure amb cremar. Però el Seu Costum (‘Adat) és tal que, tret que el foc toqui quelcom, Ell no crea el fet de cremar.[69] Només Allâhu ta’âlâ crema. Ell pot cremar sense

---

[69] El foc no fa res tret d'escalfar-se fins a la temperatura d'ignició. No és el foc el que uneix el carboni i l'hidrogen amb l'oxigen a les substàncies orgàniques o el que produeix moviments d'electrons. Aquells que no es poden adonar de la veritat suposen que el foc fa aquestes coses. No és el foc, ni l'oxigen, ni la calor, ni el moviment d'electrons el que crema o provoca la reacció del cremar. Només

foc també, però és el seu Costum cremar mitjançant el foc. Si Ell no vol cremar, llavors prevé la combustió inclús al foc. No va cremar Ibrâhîm (la pau sigui amb ell) al foc, suspenent el Seu Costum[70] pel gran amor que li tenia.

Si Allâhu ta'âlâ hagués volgut, podria haver-ho creat tot sense mitjans; combustió sense foc, que ens nodríssim sense menjar, fer-nos volar sense avions, i escoltar des d'una gran distància sense ràdio. Però va fer a la humanitat el favor de crear-ho tot mitjançant intermediaris. Ell va voler crear determinades coses mitjançant alguns intermediaris. Va ocultar el seu Poder rere els intermediaris. Aquell que desitja que Ell creï alguna cosa, recorre als mitjans oportuns i així ho obté.[71]

Allâhu ta'âlâ és el que crema. Ell va crear cadascuna d'aquestes coses com a mitjans per a la combustió. Una persona escassa de coneixement creu que el foc crema. Un noi que ha acabat l'escola primària desaprova l'afirmació "el foc crema" i en canvi diu que "L'aire crema." Diu "L'oxigen a l'aire crema i es crema." La persona que ha finalitzat la seva educació secundària dirà que la combustió no és particular a l'oxigen i que qualsevol element que atregui electrons crema o es crema. Un estudiant universitari considera l'energia a més de la matèria. Es demostra que com més sap una persona més s'acosta a l'interior de l'assumpte i millor s'adona que hi ha moltes causes darrere de les coses que es consideren causes. Els profetes (que la pau sigui amb ells), que tenien el més alt grau de coneixement i ciència, i podien veure la realitat de tot, i els 'ulama **d'Islam** els qui, seguint els passos del Profeta, van obtenir gotes dels seus oceans de coneixement , van indicar que cadascuna de les coses que es consideren combustibles o per contra constructives avui, eren pobres i incapaços mitjans col·locats com a intermediaris pel Creador Real.

[70] De fet, Allâhu ta'âlâ va crear substàncies per evitar que el foc cremés. El químics descobreixen aquestes substàncies.

[71] El que vol encendre un llum fa servir llumins, el que vol extreure oli de les olives empra eines de pressió, el que té mal de cap pren una aspirina, el que vol anar al Paradís i obtenir favors infinits accepta **Islam** i se sotmet a Allâhu ta'âlâ, el qui es dispari amb una pistola o begui verí morirà, el que begui aigua mentre sua perdrà salut, el que cometi faltes i perdi el seu îmân anirà a l'Infern. Sigui quin sigui l'intermediari emprat, la persona que l'empra obtindrà allò per a allò que l'intermediari va ser creat. Qui llegeix llibres islàmics aprèn sobre Islam, li agrada i es fa musulmà, qui viu entre els incrèduls i escolta el que diuen es fa ignorant d'Islam. La majoria dels que ignoren **Islam** es converteixen en incrèduls. Quan una persona munta en un vehicle, va cap al lloc on aquest vehicle es dirigeix.

Si Allâhu ta’âlâno creés les Seves obres mitjançant intermediaris, tots li demanarien coses directament a Allâhu ta’âlâ i no recorrerien a res, no hi hauria relacions socials entre la gent com la que hi ha entre superiors i subordinats, caps i treballadors estudiants i professors, i d’altres. Llavors aquest món i el que ve estarien en desordre i no hi hauria diferència entre el que és bell i el que és detestable, el bé i el mal, els obedients i els rebels.

Si Allâhu ta’âlâ ho hagués volgut, hauria creat el Seu Costum d’una altra manera, i ho hauria creat tot d’acord amb ella. Per exemple, si Ell hagués volgut, hauria posat els incrèduls, els addictes als plaers del món, els que fan mal als altres i els hipòcrites al Paradís i hauria posat la gent de fe, els que l’adoren, i els benvolents a l’Infern. Però hi ha Ayats i Hadîts que mostren que no ho va voler així.

Ell és qui crea tots els actes, opcionals o involuntaris, i tots els moviments dels éssers humans. Ell va crear l’opció (**ikhtiyâr**) i la voluntat (**irâda**) als esclaus nascuts, per així crear les seves accions opcionals i voluntàries, i va fer d’aquesta opció i d’aquesta voluntat un mitjà per crear les seves accions. Quan l’home vol fer quelcom, Allâhu ta’âlâ, si Ell vol, crea l’acció també. Si l’home no vol ni ho desitja, ni Allâhu ta’âlâ vol ni ho desitja, llavors Ell no crea. Allâhu ta’âlâ no només crea per la voluntat de l’home, també crea quan Ell vol. Que Allâhu ta’âlâ crei les accions opcionals de l’home és similar a que el foc toqui alguna cosa. Ell crea la combustió. Quan un ganivet toca alguna cosa, Ell crea el tall. No és el ganivet, sinó Allâhu ta’âlâ qui talla. Ell ha fet el ganivet perquè sigui un estri per tallar. En altres paraules, Allâhu ta’âlâ crea les accions opcionals de l’home per la raó (sabab) per la qual l’home opta, prefereix i per la què desitja aquestes accions. No obstant això, els moviments de la natura no depenen de l’opció humana, si no que son creats mitjançant altres causes, només quan Allâhu ta’âlâ ho desitja. No hi ha creador a part d’Ell, Qui crea, Ell sol, tots els moviments de totes les coses, dels sols, partícules, gotes, cèl·lules, gèrmens i àtoms, les seves substàncies i propietats. Però hi ha una diferència entre els moviments de les substàncies sense vida i les accions opcionals o voluntàries de l’home o de l’animal: quan un home o un animal opten, prefereixen o desitgen una acció, i, si Ell la desitja també, Ell els fa actuar i crea la seva acció. L’acció de l’home no està en poder

de l’home. De fet, ni tan sols sap com actua.[72] El que no te vida no te opció als moviments. Allâhu ta’âlâ crea la combustió quan el foc toca alguna cosa, i no és per l’opció o preferència de l’Infern del fet de cremar.[73]

Les accions opcionals de l’home ocorren per dues circumstàncies. Primer, l’opció del seu cor, voluntat i poder. Per aquesta raó, les accions de l’home es diuen ‘obtenció’ (**kesb**), que és un atribut de l’home. Segon, te lloc la creació d’Allâhu ta’âlâ. Les ordres, prohibicions, recompenses i càstigs són totes degudes al kesb que ha estat lliurat a l’home. A l’aiat 96 del Sura as-Saffat, està escrit “**Allâhu ta’âlâ us ha creat a vosaltres i les vostres accions.**” A l’aiat ens mostra l’existència de kesb, o l’opció del cor i la parcial lliura voluntat (**Irâdat juz’iyya**) en les accions de l’home i la inexistència de coacció. Per aquesta raó [les accions poden ser atribuïdes a l’home i] es pot dir ‘les accions de l’home’ tal com diem ‘Alî va fer un cop i va trencar”. L’aiat indica també que tot està creat amb qadâ’ i qadar.

Per la creació de les accions de l’home, primer el seu cor ha d’optar per elles i desitjar-les. L’home desitja accions que estan al seu poder. Aquesta voluntat o desig s’anomena obtenció o adquisició (**kesb**). El ja mort Amidi va dir que el kesb causa i te un efecte en la creació d’accions. Però no és incorrecte dir que el kesb no te efecte en la creació d’accions opcionals, perquè l’acció desitjada per l’home i l’acció creada no són diferents l’una de l’altra. Per la qual cosa, l’home no pot fer el que vulgui. Coses que ell no desitja poden succeir, perquè sinó, no seria home sinó que reclamaria atributs divins. Allâhu ta’âlâ es va apiadar de les seves criatures humanes, les va afavorir i els va donar poder i energia en la mesura en què ho necessitaven per atendre les Seves ordres i

[72] Les seves accions són el resultat de massa esdeveniments físics i químics.

[73] Allâhu ta’âlâ també desitja i crea els desitjos bons i útils dels seus esclaus que estima i dels quals es compadeix. Ell no desitja ni crea la fructificació dels seus desitjos nocius. Dels esclaus estimats sempre surten accions bones i útils. Senten no haver pogut fer moltes coses, però si pensessin i sabessin que aquestes accions no van ser creades perquè haurien estat perjudicials, no ho sentirien en absolut. En lloc d'això, estarien complaguts i agraïts a Allâhu ta’âlâ, Qui va desitjar en eternitat crear les accions voluntàries dels homes després del desig i l'opció del propi cor. Així ho va voler Allâhu ta’âlâ. Si no ho hagués volgut així en eternitat, hagués creat les nostres accions opcionals per la força, de manera involuntària i sense el nostre desig. L’únic factor dominant és la Seva Voluntat.

prohibicions. Per exemple, una persona suficientment rica i saludable pot fer el Hajj un cop a la seva vida, pot fer dejuni durant el dia durant un mes l'any quan veu la lluna del Ramadà al cel, pot realitzar el salat fard cinc cops al dia, i aquell que te suficients diners o propietats com per assolir la quantitat de nisâb, pot lliurar una quarantena part als musulmans com zakât, un any hijri després d'haver sobrepassat la quantitat de nisâb[74]. Per tant, l'home realitza les seves accions opcionals si vol i no les du a terme si no vol. La Grandesa d'Allâhu ta'âlâ floreix també aquí. Els ignorants i idiotes no poden comprendre el coneixement de qadâ' i qadar, no creuen en allò que els 'ulama d'Ahl as-Sunna han dit i dubten del poder i l'opció que l'home te. Creuen que l'home és incapaç i que està forçat en les seves accions opcionals. Veient que l'home no pot actuar de forma opcional en alguns casos, parlen malament d'Ahl as-Sunna. Aquesta conducta errònia en ells demostra que ells mateixos tenen la seva pròpia voluntat i opció.

L'habilitat de realitzar o no realitzar una acció és una qüestió de poder (**qudra**). Preferir, escollir fer o no fer una acció s'anomena "opció" (**ikhtiyâr**). Desitjar fer quelcom opcional s'anomena "voluntat" (**Irâda**). La inclinació a acceptar quelcom o no desaprovar-ho s'anomena "consentiment" (**ridâ'**). Quan el poder i la voluntat s'uneixen on la voluntat és efectiva en algun esdeveniment, succeeix la Creació (**Kalq**). Si s'uneixen sense ser efectius se'n diu adquisició (**kesb**). Algú que opta no és necessàriament un creador. De forma similar, no és necessari donar consentiment a tot allò que es desitja. Allâhu ta'âlâ és el Creador (Jaliq) i El que te opció (Mukhtar), i l'home és el posseïdor d'adquisició (kasib), i també algú que te opció (mukhtar).

Allâhu ta'âlâ desitja i crea la 'ibâda i les faltes dels Seus esclaus. Però a Ell li agrada la 'ibâda i no li agraden les faltes. Tot ve a l'existència per Desig i Creació Seva. L'aiat 102 del Sura al-An'am diu "**Ell és Allâhu ta'âlâ, vostre Senyor. No hi ha deu sinó Ell, El Creador de tot**".

El grup dels **Mu'tazila** (racionalistes), sent incapaços de veure la diferència entre voluntat i consentiment, estaven confosos i van dir "El mateix home crea l'acció que desitja." Van negar qadâ' i qadar.

---

[74] Consulteu el Quart i cinquè fascicles **d'Endless Bliss** i el llibre anomenat **Miftâh-ul-Janna** (Camí al Paradís) per detalls referents a aquests actes d'adoració.

Els Jabriyya estaven encara més confosos i no van poder comprendre que podia haver opció sense creació. Pensant que no hi havia opció en l’home, el van comparar amb la pedra i la fusta. Van dir que Allâhu ta’âlâ em perdoni! Ela homes no estan desviats. És Allâhu ta’âlâ el que crea les faltes que es cometen. Si no hi hagués voluntat i opció en l’home i si Allâhu ta’âlâ causés que es fessin faltes i danys per la força com van dir els Jabriyya, no hi hauria diferencia entre els moviments d’un home a qui es llança d’una muntanya lligat de peus i mans i aquell que la Baixa mirant el paisatge. Però de fet, el primer està forçat a rodar cap avall i el segon baixa per la seva voluntat i opció. Els que no aprecien la diferencia són els miops que tampoc creuen en els aiats. Consideren les ordres i prohibicions d’Allâhu ta’âlâ com innecessàries i fora de lloc. Pensar o fer veure que l’home crea, ell mateix, allò que desitja, tal com creen els Mu’tazila o els Qadariyya, és no creure en l’aiat “**Només Allâhu ta’âlâ és El Creador de tot**” i pretendre que l’home està associat a Allâhu ta’âlâ.

Els xiïtes, com els Mu’tazila, diuen que el mateix home crea el que vol. No pensen què, si un home vol fer alguna cos, però Allâhu ta’âlâ no vol que es faci, aquestes dues voluntats no poden succeir alhora. Si allò que Allâhu ta’âlâ vol, succeeix, llavors els Mu’tazila estan en un error, és a dir, que l’home no pot crear ni fer tot el que vulgui Si qualsevol cosa que l’home desitgés es complís, llavors Allâhu ta’âlâ hagués estat incapaç i no hagués tingut èxit. Allâhu ta’âlâ està molt lluny de ser incapaç. Només allò que Ell vol, succeeix. Ell és l’Únic que ho crea tot. I així és Allâhu ta’âlâ. És odiós dir i escriure paraules com “l’home crea això”, “nosaltres creem això” o “ells creen allò altre”[75]. Això és d’un adab (cortesia) molt

---

[75] Com hem explicat, les accions de l'home tenen lloc a través de molts esdeveniments físics, químics i psicològics que no depenen de la seva voluntat i dels quals ni tan sols n'és conscient. Un científic raonable que s'ha adonat d'aquesta subtilesa, no podria dir “jo he fet”, ni de bon tros “jo he creat”, sobre les seves accions opcionals. Sentiria modèstia cap a Allâhu ta’âlâ. Però una persona d'escàs coneixement, sense comprensió ni modèstia, no s'avergonyeix de dir qualsevol cosa a qualsevol lloc. Allâhu ta’âlâ té misericòrdia sobre tota la gent de la terra. Ell crea el que necessiten i els ho envia. Per descomptat, els notifica del que han de fer per estar en pau en aquest món i assolir la felicitat sense fi en el proper. El guia al camí correcte a qui El vol entre els que van deixar el camí de la veritat i van prendre el camí de kufr (encobrir la realitat) com a resultat de l'engany del seu propi nafs, els mals amics, llibres nocius i els mitjans de comunicació. Ell els porta al camí recte. Però no concedeix aquestes benediccions

pobre cap a Allâhu ta'âlâ i condueix cap a la incredulitat. [76]

sobre els que són cruels, ni als que excedeixen els límits. A aquests els deixa al aiguamoll de la incredulitat on van caure pel seu propi gust i desig.

[76] La traducció de **I'tiqâd-nâma** acaba aquí. HajiFayzullah Efendi, autor d'aquesta traducció, era natural de Kamâh, una ciutat d'Erzincan. Mawlânâ Khâlid-i Baghdâdî 'Uthmânî 'quddisa sirruh', l'autor del llibre, va néixer l'any hegiral 1192 a la ciutat de Shahrazûr, al nord de Baghdâd, i va morir a Damasc el 1242 [1826 dC. Se'n diu 'Uthmânî perquè procedeix de l'arbre genealògic d'Hadrat 'Uthmân-i Zinnûrayn 'radiy-Allâhu 'anh'. Mentre ensenyava al seu germà Mawlâna Mahmûd Sâhib sobre el segon hadîth del llibre **Hadîth-i Arbaîn** de l'Imâm-i Nawawî, el conegut **Hadîth-i Jibrîl,** Mawlânâ Mahmûd-i Sâhib va demanar al seu germà gran que escrivís una explicació d'aquest had sherîf. MawlânâKhâlid, 'rahmatullâhi 'alaih' va acceptar aquesta petició per complaure el brillant cor del seu germà i va explicar aquest hadîth-i sherîf en persa.

DUES CARTES DE SHEREF AD-DÎN MUNIRI
‘rahimah-Allâhu ta’âlâ

Sheref ad-Dîn Ahmad ibn Yahyâ Muniri (mort l’any 782/1380), un dels grans ‘ulama d’Islam, educat a l’Índia, va escriure a la carta 18 del seu llibre en persa **Maktûbât**:[77]

La majoria de la gent es desvia per basar les seves accions sobre dubtes i il·lusions. Alguns d’aquests diuen “*Allâhu ta’âlâ no necessita la nostra ‘ibâda (adoració). La nostra ‘ibâda no el beneficia. És indiferent a la Seva Grandesa que la gent l’adori o el desobeeixi. Aquells que fan ‘ibâda pateixen problemes i es molesten en va*.” Aquest raonament és erroni. Els que no coneixen **Islam** diuen això perquè pensen que l‘ibâda sen’s ordena perquè se suposa útil per Allâhu ta’âlâ. Aquesta és una suposició profundament errònia, que porta a confondre el possible amb el que és impossible. L‘ibâda de qualsevol és només útil per un mateix. Allâhu ta’âlâ afirma clarament a l’aiat núm. 18 del Sura Fatir que això és així. La persona que duu aquest error a sobre és com algú a qui el doctor ha recomanat fer dieta i no la fa, dient “no li fa mal al doctor que jo no faci dieta.” Te raó. No perjudicarà al doctor. El perjudicarà a ell. El metge recomana la dieta, no pel seu propi benefici, sinó per curar la malaltia del pacient. Si el malalt segueix les recomanacions del metge, es recuperarà, si no ho fa, morirà. I això no perjudicarà el doctor en absolut.

“Altres persones d’idees errònies mai fan ‘ibâda ni abandonen el que és harâm (prohibit). És a dir, que no segueixen Islam. Diuen “*Allâhu ta’âlâ és Karim (Generós) i Misericordiós, es compadeix de les Seves criatures, el Seu perdó no te fi. No castigarà a ningú*.” En part te

---

77 Hi ha 100 cartes en aquesta col·lecció (**Maktûbât**). Va ser compilada l’any 741/1339 i impresa a l’Índia l’any 1329/1911. Hi ha una copia del manuscrit a la Biblioteca Sulaimâniyye a Istanbul. **Irhad as- salikin i Ma’din al-ma’ani** són altres dos dels seus valuosos treballs. Ghulam ‘Alî ‘Abdullah ad-Dahlawi (rahima-Allâhu ta’âlâ), un gran ‘alim de Ahl as-Sunna que va morir l’any 1240/1824, va recomanar el **Maktûbât** a la seva carta núm. 99 i va escriure sobre la seva utilitat en la purificació dels nafs. Sheref ad-Dîn Ahmad ibn Yahyâ Muniri va viure a Bihar, Índia, on es troba la seva tomba. Munir és un poble de Bihar. La seva biografia detallada va ser escrita per Sha ‘Abd al-Haqq ad-Dahlawi en la seva obra persa **Akhbar al-akhyar**, que va ser publicada a Deoband, Índia, l'any 1332/1914 i més tard reproduïda a Lahore, Pakistan.

raó, però també s’equivoquen en l’última part. El Shaytan (Satan) els enganya i els porta a la desobediència. Però algú raonable no serà enganyat per Shaytan. Allâhu ta’âlâ és Generós i Misericordiós, però també castigarà amb força a aquells que ho mereixen. Som testimonis de la pobresa i els problemes que infligeix sobre algunes persones d’aquest món. Ell fa, sense dubtar, que alguns dels seus serfs visquin en turment. I tot i que és Misericordiós i Ell és El Razzâq (Sostenidor), no donarà ni un bocí de pa, si Ell no vol, fins que els problemes de l’agricultura i ramaderia s’assumeixin. Ell no permetrà que algú sobrevisqui sense menjar ni beure. No curarà aquell que no prengui medicina. Ell va crear mitjans per totes les benediccions del món com viure, estar sa, i tenir propietats, però va privar de la seva misericòrdia als que no recorren als mitjans de les benediccions d’aquest món. Hi ha dos tipus de medicina: La medicina material i la medicina espiritual. La medicina espiritual per curar qualsevol tipus de malaltia és donar almoina i pregar oracions. Dos hadîth-i-sherîfs molt coneguts diuen el següent: «**Cura els teus invàlids donant almoina!**» i “**Una medicina que curarà qualsevol malaltia és pregar (certa oració anomenada)istighfâr”**[78] molt sovint. Hi ha força medicines materials. Cal experiència per conèixer-les. L'ús freqüent de medicines espirituals també ajudarà a trobar medicines materials. Passa el mateix amb l'obtenció de les benediccions de l'altre món. I així és també per obtenir les benediccions del pròxim món. Ell va fer que la incredulitat i la ignorància fossin verins fatals per l’ànima. I la mandra també fa emmalaltir l’ànima. Si la medicina no es fa servir, l’ànima es posarà malalta i morirà. L’única medicina per tractar la incredulitat i la ignorància és el coneixement i la ma’arifa (coneixement d’Allâhu ta’âlâ). I la medicina per la mandra és fer salat i tot tipus d’actes d’‟ibâda. Si en aquest món, una persona pren verí i després diu “*Allâhu ta’âlâ és Misericordiós i em protegirà del mal del verí*”, segurament es posarà malalt i morirà. Si algú amb diarrea pren oli de ricí [o si un diabètic pren sucre o menjar amb midó], sense dubte empitjorarà. Perquè el cos humà és delicat, hi ha una gran varietat de coses que necessita, [com ara menjar, roba i habitatge.] És força difícil trobar-los i preparar-los per utilitzar-los. Una força separada anomenada nafs va ser creada

---

[78] (L'oració anomenada) istighfâr es diu com segueix: «Estaghfirullah a l'adhîm al-ledhî lâ ilâha illâ Hu-w-al Hayy-al-Qayyûma wa atubuilaih». S'ha de dir molt sovint. La seva forma abreujada, és a dir, dir Estaghfirullah, servirà en moments d'urgència.

en la naturalesa humana perquè el treball (de trobar i preparar aquestes necessitats vitals) s'ha de gestionar amb facilitat i comoditat. Els animals no necessiten aquesta força per ser creats en ells. El nafs anhela la realització de les necessitats físiques. Gaudeix fent aquestes coses en excés. Aquests desitjos dels nafs es diuen shahwa (luxúria). La satisfacció de shahwa més del necessari i en la violació de la supervisió de la ment farà mal al cor i cos i als altres, que al seu torn és pecaminós. Si us plau, mireu la part final del tretzè capítol del primer fascicle **d'Endless Bliss**!

"Un altre grup amb les idees equivocades se sotmet a **riyâda**, patint gana amb el propòsit d'erradicar el desig (shahwa), la fúria (ghadab) i els desitjos sensuals que **Islam** no aprova. Creuen que **Islam** els ordena erradicar-los. Però després de passar gana durant períodes llargs, comproven que els seus mals no hagin sucumbit, i conclouen que **Islam** els ordena fer quelcom que no pot ser dur a terme. Diuen "*aquesta ordre **d'Islam** no es pot seguir. L'home no pot alliberar-se dels hàbits de la seva naturalesa. Intentar eliminar-los és com treballar per fer blanca una persona negra. Intentar alguna cosa impossible és malbaratar la vida*." Pensen i actuen en la direcció errònia. Tot i això, dir que **Islam** els ordena fer-ho és pura ignorància i estupidesa, perquè **Islam** no ordena erradicar els atributs humans com la fúria o el desig. Aquesta afirmació és una calúmnia contra Islam. Si **Islam** ho hagués ordenat, Muhammad (la pau sigui amb ell), el mestre d'Islam, no hagués tingut aquests atributs. De fet, ell va dir**, "Jo també soc un ésser humà. Puc enfadar-me amb els altres.**" I de tant en quant se'l veia enfadat. El seu enuig era sempre per Allâhu ta'âlâ. Allâhu ta'âlâ elogia a l'Alcorà la gent "**que pot sobreposar-se a la seva fúria**." No elogia els que no s'enfaden. Que aquesta gent confosa afirmi que un ha d'erradicar els seus desitjos, no té cap base. El fet que Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) es casarà amb nou dones (que Allâhu ta'âlâ n'estigui complagut amb elles) demostra clarament que aquesta afirmació és incorrecta. Si una persona perd el seu desig, haurà de recuperar-lo amb l'ajuda de tractament i medicines. El mateix succeeix amb la fúria. Un home pot protegir la seva dona i els seus fills amb la seva fúria. Pot lluitar (en ijtihâd) contra els enemics **d'Islam** amb ajuda d'aquest atribut. Es deu al desig el fet que la gent tingui fills i se'ls honri després de la seva mort. Aquestes són coses agradables i dignes d'enaltir l'Islam.

Islam no ens ordena erradicar el desig i la fúria sinó que ens aconsella que els controlem i els fem servir com **Islam** prescriu. És

similar al cas d'un genet o d'un caçador. No han de desfer-se dels seus animals (cavall o gos de caça) sinó domar-los i emprar-los en favor seu. Dit d'una altra manera, el desig i la fúria són com el cavall per un genet o el gos d'un caçador, les benediccions de l'altra vida n poden obtenir-se sense ells. Per emprar-los correctament s'entén entrenar-los i fer-los servir d'acord amb Islam. Si no es regulen, es fan excessius, sobrepassen els límits i ens porten a la ruïna. La riyâda està per entrenar aquests desitjos i fer-los obedients, no per erradicar-los. I això és possible per tothom.[79] No és civilització fer servir potència atòmica o fer servir coses com avions jet. És civilització fer servir-los per la humanitat. I això, en canvi, es pot aconseguir seguint l'Islam.

Pel que fa a un quart grup de gent en confusió, aquests diuen "*tot va ser predestinat en el passat etern. Abans que un nen neixi, s'ha decidit si serà **sa'îd** (mereixedor del Paradís) o **shaqî** (mereixedor de l'Infern). Això no canviarà a posteriori. Per aquest motiu no té sentit adorar*." Així ho van dir els Sahaba quan Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) els va parlar del qadâ' i del qadar i els va dir que tot estava predestinat en eternitat: "Confiem en la predestinació eterna i deixem la 'ibâda", però el Profeta va respondre **"Pregueu! És fàcil per tots fer allò pel que han estat predestinats en eternitat!"** És a dir, a qui ha estat determinat sa'îd, se li farà fer el que fan els sa'îd. Així s'entén que, el fet que els que hagin estat predestinats a ser sa'îd en eternitat, facin 'ibâda i els que han estat predestinats a ser shaqi en eternitat, desobeeixin a Allâhu ta'âlâ, és similar al fet que els que tenen al seu destí la salut i la fortalesa, mengin bé i es cuidin, i els destinats a emmalaltir i morir, mengin malament i no prenguin les seves medicines. Els destinats a morir de gana o malaltia no poden beneficiar-se del menjar o la medicina. Les formes de guanyar diners estan obertes per la persona destinada a ser rica. Aquell, el destí del qual és morir a l'Est, troba tancats tots els camins cap a l'Oest. Com se'ns ha informat, quan l'Arcàngel Azra'il (la pau sigui amb ell) va visitar el Profeta Sulaimân (la pau sigui amb ell), va mirar intencionadament un dels que estaven allí amb ell. L'home es va espantar per la severa mirada d'Azra'il. Quan Azra'il va marxar, aquest home va pregar-li a Sulaimân que ordenés al vent que portés la seva ànima a una ciutat de l'Oest en una hora, per escapar de l'Arcàngel. Quan Azra'il va tornar, Sulaimân va preguntar-li perquè

---

[79] Consulteu el capítol 26 del sisè fascicle d'**Endless Bliss.**

havia mirat així el seu company. Aquest va contestar " Se m'havia ordenat endur-me la seva ànima a una ciutat de l'Oest en una hora. Però després vaig veure'l en la teva companyia. No vaig poder evitar mirar-lo amb sorpresa. Després vaig anar a aquella ciutat per dur a terme la meva ordre, allí el vaig trobar i em vaig endur la seva vida.[80]" Com veiem, l'home tenir por d'Azra'il per por a que hagués arribat la seva hora. Llavors Sulaimân va dir "La predestinació en eternitat va tenir efecte per una cadena de mitjans. De la mateixa manera, la persona, el destí de la qual era ser sa'îd, tindrà a la seva vida l'îmân i podrà corregir els seus mals hàbits amb riyâda. L'aiat 125 del Sura al-An'am declara **"Allâhu ta'âlâ posa Islam al cor d'aquell a qui Vol guiar al camí dret."** La persona el destí de la qual és ser shaqî, tindrà pensaments com "No hi ha necessitat de fer 'ibâda.Va ser predestinat en eternitat el fet que cap persona sigui sa'îd o shaqi." Llavors no fa 'ibâda per aquest raonament. La seva carència d'"ibâda per aquest pensament demostra que estava predestinat en eternitat a ser shaqi. De la mateixa manera, la persona la ignorància de la qual havia estat predestinada, rep el pensament "Tot va ser predestinat en eternitat, llegir o aprendre no serveix de res a aquell el destí del qual sigui ignorant." Aleshores no llegeix ni estudia i continua sent ignorant. Si el destí d'algú és portar una granja i obtenir abundants collites, se li dóna el destí de treballar la terra i sembrar bé. I aquest és el cas dels que van ser predestinats a ser sa'îd i tenen îmân i adoren Allâhu ta'âlâ, i dels que van ser destinats a ser shaqi i desobeeixen i són incrèduls. Els idiotes, incapaços d'entendre això diuen "Què tenen a veure l'îmân i la 'ibâda amb ser sa'îd en eternitat, o la incredulitat i la desobediència amb ser shaqi?" Amb la seva curta raó, intenten comprendre aquesta relació i intenten resoldre-ho tot amb el seu propi intel·lecte. Però la raó humana és limitada, i és d'ignorants o d'idiotes intentar raonar les coses més enllà de la raó. Aquells que pensen que això és possible, han de ser jutjats com a ximples. 'Isa (la pau sigui amb ell) va dir "No va ser difícil per mi curar el cec crònic, ni tampoc ressuscitar els morts. Però no puc explicar la veritat a un idiota." Allâhu ta'âlâ eleva alguns dels seus serfs a l'estadi dels àngels o per sobre d'ells, i d'altres els redueix a la condició dels gossos o els porcs.

---

[80] Aquesta historia es relata al Mathnawi de Jalal ad-Dîn Rumi, que va morir a Konya l'any 672/1273.

Sheref ad-Dîn Ahmad ibn Yahyâ Muniri va escriure a la seva carta núm. 76:

"**Sa'âda'** significa 'merèixer el Paradís'. I '**Shaqâwa'** significa 'merèixer l'Infern'. 'sa'âda y Shaqâwa són com dos magatzems d'Allâhu ta'âlâ. La clau al primer magatzem és l'obediència i l'"ibâda. La clau de la segona és cometre faltes. Allâhu ta'âlâ va destinar en eternitat si una persona seria sa'îd o shaqî. [El que anomenem el destí.] La persona cridada a ser sa'îd rep la clau de la 'sa'âda en aquest món, i obeeix Allâhu ta'âlâ subhana wa ta'âlâ. La persona cridada a ser shaqi rep la clau de la shaqâwa en aquest món, i desobeeix Allâhu ta'âlâ. En aquest món, tots poden entendre si són sa'îd o shaqî mirant la clau que hi ha a la seva mà. Els 'ulama que mediten sobre el món que ve, entenen amb això si una persona és sa'îd o shaqî. Però els que ostenten un lloc religiós, però són addictes a aquest món, no ho saben. Tots els honors i benediccions estan en adorar Allâhu ta'âlâ. Tots els mortals i problemes tenen el seu origen en la desobediència. Els problemes i mals venen amb la desobediència. El confort i la facilitat venen amb l'obediència.[81] Va haver un home que va dedicar la seva vida a resar i fer 'ibâda a la Mesquita d'Aqsa a Jerusalem. Quan es va deixar una sajda (postració), va perdre tant que estava totalment destruït. No obstant això, el gos d'Ashab al-kahf que va caminar algunes passes per darrere dels Siddîq, va ser elevat fins el punt que no va tornar a descendir malgrat estar brut. Aquest és un fet sorprenent. Els homes de coneixement no ho han resolt, aquest enigma, en segles. La raó humana no pot comprendre la Sabiduria Divina que en ell s'amaga. Allâhu ta'âlâ li va dir a Âdam (que la pau sigui amb ell) que no mengés blat, però li en va deixar menjar. Li va ordenar Satan agenollar-se davant d'Âdam (la pau sigui amb ell), però Ell va desitjar que no ho fes. Ens va dir que el busquessin, però no ens va permetre trobar-lo. Sobre aquests temes, els peregrins del Camí Diví no han dit sinó que mai van poder comprendre'ls. En aquest cas, com podem nosaltres els humans dir quelcom? Allâhu ta'âlâ no necessita la creença o la adoració dels éssers humans, la incredulitat o desviació dels quals mai poden fer-li mal. Ell no necessita les Seves criatures. Ell va fer el coneixement com a mitjà

[81] Aquesta és la Llei Divina d'Allâhu ta'âlâ. Ningú pot canviar-la. No hem de considerar res que resulti fàcil i dolç al nostre nafs com 'sa'âda. Ni pensar que allò que sembla difícil i amarg pel nafs sigui shaqâwa o perdició.

per aclarir la ignorància i creà la ignorància com a mitjà per l’error. La creença i l’obediència s’originen del coneixement, mentre que la incredulitat i la desviació provenen de la ignorància. La obediència no ha d’evitar-se encara que sembli servil, i la desviació ha de ser evitada tot i que sembli petita. Els ‘ulama **d’Islam** han declarat que hi ha tres coses que condueixen a altres tres: la obediència condueix a l’acceptació (Ridâ’) d’Allâhu ta’âlâ, la desviació causa Su Ghadab (fúria), l’îmân porta a obtenir honor i dignitat. Per aquesta raó hem d’evitar cometre faltes, per insignificants que semblin, la fúria d’Allâhu ta’âlâ podria estar en elles. Hem de considerar cada creient millor que nosaltres. Podria ser un esclau al què Allâhu ta’âlâ estima enormement. El destí de cada persona, que va ser determinat en eternitat, no pot canviar-se. Si Allâhu ta’âlâ ho desitja, pot perdonar algú que no deixa de cometre faltes i el desobeeix. Quan els àngels van preguntar “**Oh ‘Allâhu ta’âlâ! Crearàs aquelles criatures que corrompran la terra i vessaran sang?”** Ell no va contestar que no corromprien, sinó que va dir “**Jo sé allò que vosaltres no sabeu”**. Això significa que Allâhu ta’âlâ expressa “Jo faig digne el que és menyspreable. Apropo el que està lluny, exalto allò que és baix. Vosaltres els jutgeu per la seva conducta, jo miro dins dels seus cors. Vosaltres preneu la vostra puresa en consideració, els homes confien en la Meva Misericòrdia. Així com m’agrada la vostra innocència, m’agrada perdonar les seves faltes. N podeu saber el que jo sé. Jo els faig obtenir les meves benediccions eternes i els acaricio tots amb el Meu favor sense fi.’.”

Sherefuddîn Ahmad bin Yahyâ Munîrî ‘rahmatullâhi ta’âlâ ’alaih’ va morir el 732 [1380 A.D.]. Va viure a Bihar, Índia, on es troba la seva tomba. Munir és un poble de Bihar. La seva biografia detallada va ser escrita per Sha ‘Abd al-Haqq ad-Dahlawi en el seu treball persa Akhbar al-Ajiyar, que va ser publicat a Deoband, Índia el 1332/1914 i més tard reproduït a Lahore, Pakistan. Els llibres **Irshad-us-salikin**, **Ma’adin-ul-ma’ani** i **Maktûbât** són molt valuosos. Ghulam 'Alî 'Abdullah ad-Dahlawi (Rahimullahu ta’âlâ), un gran 'àlim d'Ahl as-Sunna[82] va recomanar el **Maktûbât** a la seva carta núm. 99 i va escriure sobre la seva utilitat en la purificació del cor.

[L'Imâm-i-Rabbânî 'rahmatullâhi 'alaih' diu el següent en diverses de les seves cartes: Els manaments d'Allâhu ta'âlâ es diuen **farz**(es), i Les seves prohibicions es denominen **harâm**(s). Els (actes, expressions, comportaments) que no són ni farzes ni harâms

---

[82] ‘Abdullah-i Dahlawî va morir a Delhi l’any 1240 (1824).

i que han estat declarats lliures (per l'Islam) es denominen **mubâh**(s). Es diu **adoració** realitzar els farzes, evitar els harâms, i fer els mubâhs per tal d'agradar a Allâhuta'âlâ, (és a dir, per la Seva gràcia.) Que un acte d'adoració sigui sahîh imaqbûl, és a dir. que sigui correcte i que sigui del gust d'Allâhuta'âlâ, està condicionat a **l'ilm** (coneixement), és a dir, a aprendre les regles perquè es faci correctament, a **l'amal**, és a dir, a fer-ho compatible amb les condicions estipulades, i a fer-ho amb **ikhlâs**. I fer alguna cosa amb ikhlâs significa fer-ho només amb el propòsit d'assolir la gràcia i l'amor d'Allahu ta'âlâ i només perquè Ell ho ha ordenat, sense considerar els avantatges mundans com els diners, la posició i la fama. L'Ilm (coneixement) s'obté llegint llibres de Fiqh sota la supervisió d'un mestre religiós competent, i l'ikhlâs s'obté observant les paraules i els modals d'un Walî i llegint els seus llibres sobre la ciència del Tasawwuf. El coneixement islàmic consta de dos components: El coneixement religiós i el coneixement científic. Esfarç (és a dir, obligatori) aprendre'ls tant com calgui. Per exemple, és farz aprendre les maneres i maneres de fer servir una medicina que un ha de prendre i les dosis que s'han de prendre, o per a una persona que necessita utilitzar un aparell elèctric adquirir la informació necessària sobre l'electricitat. Si un musulmà que descuida els seus deures d'adoració per mandra o males companyies mor sense haver fet tawba, encara que cregui en els farzes i els harâms, serà turmentat al foc de l'Infern tant com mereixi a causa del seu pecat. Una persona que no aprèn els farzes o no els dona importància encara que els conegui, i que els descuida sense sentir cap escrúpol o temor d'Allâhuta'âlâ, sortirà de l'Islam i es convertirà en un incrèdul. Hi haurà sotmès al foc de l'Infern eternament. Aquesta regla s'aplica també a cometre harâms.

«Si una persona no adquireix la informació relativa a un acte d'adoració determinat i, per tant, desconeix les condicions estipulades perquè sigui correcte, l'adoració que hagi realitzat no serà sahîh (vàlida), encara que l'hagi fet amb ikhlâs. Serà sotmès al foc de l'Infern com si no hagués fet aquesta adoració en absolut. L'adoració realitzada per una persona que coneix les condicions estipulades i les satisfà serà sahîh i el salvarà de l'infern. No obstant això, si no ho ha fet amb ikhlâs, la seva adoració no serà acceptada, ni tampoc les altres bones accions. Allâhu ta'âlâ declara que Ell no estarà complagut amb aquesta adoració seva ni amb els seus altres actes bons i caritatius. L'adoració realitzada sense 'ilm i ikhlâs no serà bona. No protegirà l'adorador contra la incredulitat, el pecat i

el turment. Un gran nombre d'adoradors hipòcrites de tota la vida han mort com a incrèduls. L'adoració realitzada amb 'ilm yikhlâs protegirà l'adorador contra la incredulitat i el pecat i li farà 'azîz (altament estimat) al món. Pel que fa a la seva vida al Més enllà, Allâhu ta'âlâ promet al novè âyat-i-kerîma de Mâida Sûra i també a Wa-l-'asr Sûra que Ell el salvarà del turment a l'Infern. Allâhu ta'âlâ és fidel a Les seves promeses. Ell sempre compleix Les seves promeses."]

Allâhu ta'âlâ pren La seva venjança també a través del seu servent. Als que no tenen 'ilm-i-ladunnî ho fa l'esclau. Totes les coses pertanyen al Creador, obrades a través de l'esclau. Ni una palla no es mourà sense l'impuls diví.

AL·LÀ EXISTEIX I ÉS UN.

TOTES LES CRIATURES EREN INEXISTENTS I TORNARAN A SER-HO.

Reconeixem les coses que ens envolten mitjançant els nostres òrgans sensitius. Les coses que afecten aquests òrgans es diuen **éssers** o **criatures**. Els efectes d'aquests éssers en els nostres cinc sentits s'anomenen **propietats** o **atributs**, pels quals es distingeixen els uns dels altres. La llum, el so, l'aigua, l'aire o el vidre són tot éssers. Tots existeixen. Els éssers tenen mida, pes i volum, és a dir, aquells que ocupen un lloc a l'espai, s'anomenen **substàncies** o **matèria**. Les substàncies es distingeixen les unes de les altres per les seves qualitats o propietats. L'aire, l'aigua, la pedra o el vidre són cadascun, una substància. La llum i el sol no són substàncies perquè no ocupen ni lloc ni tenen pes. Cada ésser te una **energia** o un **poder**, és a dir, pot exercir feina. Cada substància pot estar en tres estats: sòlid, líquid o gasós. Les substàncies sòlides tenen formes. Els líquids i els gasos adopten la forma d'allò que els conté i no tenen una forma específica. Una substància amb forma s'anomena **objecte**. Moltes de les substàncies al voltant nostre són objectes. Per exemple: una clau, una xinxeta, unes tenalles, una aixada o un clau són objectes amb formes diferents. Però poden estar fetes de la mateixa matèria (l'acer). Les substàncies són de dos tipus: elements i compostos.

En tots els objectes hi ha canvis constantment. Aquests poden moure's, canviant de lloc, engrandir la seva mida o encongir. Poden canviar de color o poden emmalaltir i morir si són éssers vius. Aquests canvis s'anomenen **esdeveniments**. No hi ha canvi en la matèria tret que hi hagi un efecte exterior. Un esdeveniment que no canvia l'essència de la matèria s'anomena **esdeveniment físic.** Esquinçar un full de paper és un esdeveniment físic. Algun poder ha d'afectar la substància perquè li passi un esdeveniment físic. Els esdeveniments que transformen la composició o essència de les substàncies s'anomenen **esdeveniments químics**. Quan un full de paper es crema i es torna cendra, ha tingut lloc un esdeveniment químic. Una substància ha de ser afectada per una altra perquè un esdeveniment químic passi. Quan dos o més substàncies s'interrelacionen i es dona un esdeveniment químic en cadascuna d'elles, s'ha donat una **reacció química**.

Les reaccions químiques entre substàncies, és a dir, afectar-se unes a unes altres, ocorre entre les seves més diminutes unitats (que poden prendre part en un canvi químic). Aquestes unitats s'anomenen **àtoms**. Cada objecte està fet d'una massa d'àtoms. Tot i que les estructures dels àtoms són semblants, els seus pesos i les seves mides són diferents. Coneixem 105 tipus d'àtoms avui dia. Ni l'àtom més gran pot ser vist pel més potent microscopi. Quan s'ajunten àtoms similars, formen un **element**. Com que hi ha 105 tipus d'àtoms, hi ha 105 tipus d'elements. Acer, sofre, mercuri, oxigen i carboni són alguns d'aquests elements. Quan àtoms diferents s'uneixen, formen **compostos**. Hi ha centenars de milers de compostos. L'aigua, l'alcohol, el sucre i la cal són alguns d'ells. Els compostos es formen en combinar-se dos o més elements o àtoms.

Tots els objectes, com les muntanyes, els mars, tot tipus de plantes i animals, estan compostos dels 105 elements. Totes les substàncies estan formades per la combinació dels àtoms de dos o més d'aquests 105 elements. L'aire, la terra, l'aigua, el calor, la llum, l'electricitat i els gèrmens dissocien els compostos i causen que les substàncies es combinin entre elles. **"No existeix canvi sense una causa"**. En aquests canvis, els àtoms, unitats dels elements, emigren d'una substància a una altra, o abandonen una substància i s'alliberen. Veiem objectes "desaparèixer", però això és degut a la nostra apreciació externa del fenomen. Aquest 'aparèixer' o 'desaparèixer' no és més que una transformació d'unes substàncies a altres. La desaparició d'un objecte, per exemple, la d'un cadàver a la terra, és un canvi a noves substàncies com l'aigua, els gasos i les substàncies del sòl. Si les noves substàncies que emergeixen no afecten els nostres òrgans sensitius, no ens podem adonar de la seva existència. Per això diem que l'objecte anterior va desaparèixer, encara que, en realitat, només va patir un canvi. També veiem que la naturalesa dels 105 elements canvia i que ocorren esdeveniments físics i químics a cada element. Quan un element es combina amb un altre (o altres) en un compost, aquest s'ionitza, és a dir, que els seus àtoms guanyen o perden electrons, i aleshores les propietats físiques i químiques d'aquest element canvien. L'àtom de cada element està fet d'un nucli i un nombre variable de petites partícules anomenades **electrons**. El nucli és al centre de l'àtom. Els nuclis dels àtoms de tots els elements excepte l'hidrogen estan fets de partícules anomenades protons, que estan carregades d'electricitat positiva, i de **neutrons**, que no porten

càrrega elèctrica. L'electró és la partícula de càrrega negativa que es mou al voltant del nucli. Els electrons no estan sempre en una mateixa òrbita, sinó que la varien.

També ha estat descobert en els elements **radioactius**, que hi ha canvis anomenats fissions que ocorren al nucli dels àtoms. El que és més, en aquestes fissions nuclears, un element es converteix en un altre i part de la massa de la matèria deixa d'existir com a tal, convertint-se en energia. Aquest canvi va ser formulat pel físic jueu Einstein (mort l'any 1375/1955). Així que, igual que els compostos, els elements canvien i es poden convertir els uns en els altres.

Cada substància, viva o morta, canvia. És a dir, que la vella desapareix i la nova emergeix. Cada ésser viu, planta o animal que existeix avui, abans no existia i al seu lloc hi havia altres éssers vius. En el futur, cap dels éssers que ara viuen continuarà vivint, i altres éssers vius no vindran a l'existència. El cas és el mateix amb els éssers morts o sense vida. Tots els éssers vius o sense vida, com l'element de l'acer i els compostos de la pedra i l'os, i totes les partícules, estan en canvi constant, les velles desapareixen i altres de noves emergeixen. Quan les propietats de la substància que desapareix i les de la substància que hi apareix coincideixen, l'home, incapaç d'apreciar el canvi per si mateix, suposa que la substància és sempre existent. Un exemple d'això és a les pel·lícules, on una imatge diferent es posa davant de l'ull a curts intervals de temps. Però l'espectador, incapaç de notar aquest canvi continu, creu que veiem el moviment d'una sola imatge a la pantalla. Quan un tros de paper es crema i es converteix en cendra, diem que el paper ha desaparegut i la cendra ha aparegut, ja que, en aquest cas, apreciem el canvi. Quan el gel es fon, diem que el gel desapareix i apareix l'aigua.

Està escrit al principi del llibre **Sharh al-Aqa'id** "Perquè tots els éssers signifiquen l'existència d'Allâhu ta'âlâ, totes les criatures s'anomenen **'alam**. També, cada classe d'éssers de la mateixa espècie s'anomena 'alam. Per exemple l'"alam dels éssers humans, l'"alam dels àngels, l'"alam dels animals, o l'"alam dels que no tenen vida. O també, cada objecte s'anomena 'alam.

Està escrit a la pàgina 441 del llibre **Sharh al-Mawaqif** [83]

[83] Sayyid Sherif Alî Jurjânî, autor del llibre Sharh-i Mawâqif, va morir a Shiraz en 816 [1413 d. C.]. El llibre en si és un sharh (comentari) a Mawâqif, que al seu torn havia estat escrit per Qâdî'Adûd 'Abd-ur-Rahmân bin Ahmad 'Alâ'uddîn Îjî

“L'âlam és **hâdît**, és a dir, que és tot criatura. En altres paraules, que vingué a l'existència i abans no existia. [Hem explicat anteriorment que les criatures venen les unes de les altres.] La matèria i les particularitats de les substàncies són totes hadît. Sobre aquest tema, hi ha hagut quatre creences diferents.

1) D'acord amb els musulmans, els cristians, els jueus i els adoradors de l’Infern, la matèria i les particularitats de les substàncies són totes dues Hadît.

2) D'acord amb Aristòtil i els filòsofs que segueixen, la matèria i les particularitats de les substàncies són eternes. Van dir que no havien vingut al món del no-res i que sempre existirien. La química moderna prova l’error d’aquesta teoria contundentment. Una persona que creu o diu que això és així, surt **d'Islam** i es converteix en incrèdul. També Ibn Sina[84] Hussein (Avicena, que va morir el 428/1037) i Muhammad FarAbî (que va morir a Damasc el 339/950), ho van dir així.

3) D'acord amb els filòsofs que van precedir Aristòtil, la matèria és eterna però les seves peculiaritats són Hàdits. Avui, la majoria dels científics creuen en això erròniament.

4) Ningú ha dit que la matèria sigui Hadît i les peculiaritats eternes. Calinos no es va poder decidir entre les quatre possibilitats.

Els musulmans han provat de vàries formes que tant la matèria com les seves propietats són Hadît. El primer és que la matèria i totes les seves partícules estan en canvi constant. Quelcom que està en canvi constant no pot ser etern, ha de ser Hadît (perible). Com el procés de venir al món de cada substància prové de l’anterior, no pot remuntar-se al passat etern. Aquests canvis van haver de tenir un començament, és a dir, que algunes substàncies inicials van ser creades a partir del no res. Si no hi hagués hagut una substància inicial creada del no res, és a dir, si el procés d’una substància seguint la que el precedeix, es remuntarà fins el passat etern, no hi hauria un principi en el qual les substàncies haguessin començat a

---

'rahmatullâhi'alaih' (700 dC, Îj , Shîrâz - 756 [1354 d. C.]). Va escriure una versió abreujada per al seu propi llibre i la va titular Jewâhîr, i més tard Shems-addînFenârî 'rahmatullâhi 'alaih' (751 dC - 834 [1431 dC]) va escriure un comentari a la versió abreujada.

84 Ibni Sînâ Husain va morir l’any 428 (1037 A.D.)

sortir les unes de les altres i llavors, avui no existiria cap substància. L'existència actual de les substàncies i el seu originar les unes a les altres, ens mostra el fet que s'han multiplicat a partir de les substàncies inicials que van ser creades a partir del no res.

I encara més, no es pot dir que una pedra que cau del cel vingui de l'espai infinit o del temps etern, ja que aquestes paraules impliquen "no tenir principi ni límits". Per això 'venir de l'infinit' significa 'venir de la no existència', i alguna cosa sobre el que es diu que ve de l'infinit no devia haver vingut en absolut. Per això seria incorrecte dir "ve de l'infinit." De la mateixa manera, els éssers humans, multiplicant-se els uns a partir dels altres, no van poder venir de l'eternitat. Cal haver multiplicat començant amb el primer home, creat a partir del no-res. Si no hi hagués hagut un primer home creat del no-res i multiplicar-se dels éssers humans vingués de l'eternitat, avui no hi hauria cap ésser humà. El cas és el mateix amb tots els éssers. Seria incompatible amb la ciència dir "Així va venir i així se n'anirà. No hi va haver substància inicial creada del no-res." El canvi no indica eternitat sinó que demostra haver estat creat del no-res. És a dir, que no demostra la qualitat de ser **Wajib al-wûjud**, sinó la de ser **mumkin al-wûjud**.

Pregunta: El Creador de l'"alam i els Seus Atributs són Eterns. Com el Seu Atribut de "Creació" és etern, no hauria de ser etern també l''alam?

Resposta: Som testimonis constants del fet que el Creador, que és Etern, canvia les substàncies i les partícules per mitjans diversos, és a dir, les aniquila i en crea d'altres en el seu lloc. El Creador Etern Crea quan Ell Vol i Crea les substàncies l'una a partir de l'altra. I així com crea cada 'alam, cada substància i cada partícula per algun mitjà o causa, també pot crear-los sense mitjans ni causa quan Ell Vulgui.

La persona que creu que les classes d'éssers són Hadît, també creu que seran aniquilades. És obvi que els éssers que van ser creats en algun moment, no havent existit anteriorment, poden deixar d'existir un altre cop. Ara veiem que molts éssers deixen d'existir o canvien a un estat en el qual es fan imperceptibles als nostres òrgans sensitius.

Ser musulmà implica creure en el fet que les substàncies, els éssers i els objectes van ser creats del no-res i tornaran a deixar d'existir. Hem vist que les substàncies han estat venint a

l'existència quan no existien i després han deixat d'existir una altra vegada, és a dir, que la forma i les propietats han estat desapareixent. Quan els objectes desapareixen les substàncies romanen, però com hem explicat, les substàncies tampoc són eternes, van ser creades fa molt de temps per Allâhu ta'âlâ i Ell les tornarà a aniquilar quan arribi la fi del món. El coneixement científic actual no ens impedeix de creure en aquest fet. No creure-ho vol dir degradar la ciència i demostrar hostilitat cap a Islam. **Islam** no rebutja el coneixement científic. Només rebutja l'omissió de l'aprenentatge del Din i dels deures d'adoració. Tampoc el coneixement científic nega Islam. Per contra, ho confirma i verifica.

Com que l'âlam és hadît, ha d'haver tingut un creador que l'hagi creat del no-res ja que, com hem explicat, cap esdeveniment pot passar per si mateix. Avui dia, milers de medicines, dispositius de la llar, béns industrials i comercials, equips electrònics i armes es fabriquen en factories. La majoria es produeixen per mitjà de càlculs sofisticats i després de centenars de tests. És que diem que algun d'aquests objectes va venir a l'existència per si mateix? No. Diem que cadascun va ser fet conscient i discreccionalment per un productor, és a dir, que algú els va fer. No obstant això, s'afirma que milions de substàncies relacionades amb els éssers vius i sense vida i les coses i esdeveniments recentment trobats, les estructures dels quals encara no se saben, es van produir a si mateixes de forma accidental. Quina mena d'obstinació és aquesta? És evident que només hi ha Un Creador que fa possible lexistència de cada substància i moviment. Aquest Creador és **Wajib al-wûjud**, és a dir, que no va venir a l'existència després de no haver existit, sinó que necessàriament és Etern, sempre existent. No necessita res per existir. Si no hagués estat, de manera necessària, Etern, hauria estat mumkin al-wûjud o Hadît, una criatura com l'alam. Com a criatura, hauria estat creat del no-res o per mitjà de canvis, a partir d'una altra criatura que al seu torn va haver de ser creada per un altre creador, havent-hi llavors la necessitat d'un nombre infinit de creadors. Però si pensem de la manera que hem exposat anteriorment, que els canvis en les criatures no poden ser infinits, comprendrem que no hi pot haver un nombre infinit de creadors i que la creació va ser iniciada per un Primer i Únic Creador. No hi ha creador abans o després d'Ell. El Creador no va ser creat. El sempre existeix. Si deixés d'existir per un moment, tot deixaria d'existir. Wajib al-wûjud no necessita res en cap sentit. Aquell que ha creat la terra, els cels, els àtoms i els éssers vius en un ordre tan regular i precís, ha de ser Omnipotent, Omniscient, Capaç de crear el que

vulgui i deu Ser Un, sense cap canvi en Ell.

Si el seu poder no fos infinit, si no fos Omniscient, no hagués estat capaç de crear les criatures en un ordre tan regular i precís. Si hi hagués més d'un creador, quan els seus desitjos de crear quelcom no es fessin realitat, aquells els desitjos de creació fracassessin, no serien creadors i les coses creades estarien totes barrejades. Per a més informació, llegiu els comentaris en àrab i turc del **Qasidat al-AmAlî** de 'Alî Ushi (mort en 575/1180).

Cap canvi passa al Creador. Abans de crear l'univers, era igual que ara. Tal com ho va crear tot del no-res, segueix sempre creant-ho tot. Si no, qualsevol canvi indicaria ser una criatura i haver estat creat del no-res. Ell sempre existeix i mai no deixarà d'existir. Per tant no hi ha canvi en Ell. Així com les criatures Li van necessitar en la seva creació inicial, el segueixen necessitant a cada moment. Només Ell ho crea tot i produeix cada canvi. Ell ho crea tot a través de mitjans perquè l'home sobrevisqui i sigui civilitzat, perquè tot estigui en ordre. Així com crea les causes, crea el poder, que és l'efecte en les causes. L'home no hi pot crear res. L'obra de l'home només és un mitjà en les causes que afecten les substàncies.

Menjar quan es té gana, prendre medicines quan s'està malalt, encendre un llumí per encendre una espelma, vessar àcid o zinc per obtenir hidrogen, barrejar calç amb fang i escalfar la barreja per fer ciment, alimentar la vaca per obtenir llet, construir una estació hidroelèctrica per generar electricitat o aixecar qualsevol tipus de fàbrica, són tots exemples d'actuar com a mitjans, servint-se de les causes perquè Allâhu ta'âlâ creï coses noves. La voluntat i el poder de l'home també són mitjans creats per Allâhu ta'âlâ. I els homes són mitjans per a la seva creació. Aquesta és la manera com Allâhu ta'âlâ vol crear. Com veiem, seria absurd i incompatible amb la raó dir "Aquest o aquell ho van crear" o "Nosaltres vam crear allò."

Els homes tenen que estimar el Creador Únic que els va portar a l'existència i els fa sobreviure, creant i enviant les coses que necessiten. Han de ser els seus serfs i esclaus. Cada criatura ha d'adorar-lo, obeir-lo i respectar-lo. Això s'explica àmpliament a la pàgina set de la carta. El mateix va declarar que el nom del Wajib al-wûjud, de la Divinitat, d'aquest Deu que és Un, és **Allâhu ta'âlâ**. Els homes no tenen dret a canviar el Nom que Ell mateix va revelar. Un acte de tal injustícia seria erroni i odiós.

Els cristians i els seus capellans creuen que hi ha tres creadors.

Els arguments que hem presentat anteriorment revelen el fet que només hi ha un creador i que els arguments oferts pel cristianisme i els sacerdots són espuris i herètics.

Quan desaparegui el coneixement, desapareixerà també l'Islam;
Aleshores, d'aquest odium, que anomenem ignorància,

hauríem de tractar de desemmascarar-nos, a nivell nacional.
Encara li falten consells sobre el desastre recent?

Tant de bo pensessis el que ha costat aquest auguri!
El teu cervell es fondria, llàgrimes, el seu sèrum reemplaçaria!

Tant de bo sabessis el que diuen els recents esdeveniments.
La nació morirà, llevat que estigui convalescent!

Doncs, una tremolor nova seria gairebé suportable.
Ja que, el somni aquesta vegada significaria la mort, sense recompensa!

Corregeixin la seva conducta moral, i submergeixin en la ciència;
Exèrcit amb bombes atòmiques i lluitadors piadosos!

Avançats han de ser a l'Islam i a la guerra;
Aquests dos, combinats, portarien una nació a la pau.

"SALAFIYYA"

Direm des d'un principi que els libres escrits pels 'ulama d'Ahl as-Sunna no esmentaven res pel nom de 'Salafiyya' o d'un 'Madhhab Salafiyya'. Aquests noms, forjats a posteriori pels que están en contra dels Madhhabs, es van extendre entre els otomans mitjançant els libres de no Madhhab, traduits de l'àrab al turc per homes de religió ignorants. Segons ells:

> "Salafiyya és el nom Madhhab que havien seguit tots els sunnîs abans que es fundessin els Madhhabs d' Ash'arîyya i Mâturîdîyya. Eren els seguidors dels Sahaba i els Tabi'in. El Madhhab Salafiyya és el Madhhab dels Sahaba, els Tabi'in i els Taba at-Tabi'in. Els quatre grans Imams pertanyien a aquest Madhhab. El primer llibre que va defensar la Salafiyya va ser **Fiqh al-akbar**, escrit per Imam al a'zam. Imam al-GhazzAlî va escriure al seu llibre **Iljam al-awam 'ani 'l-Kalâm**, que el Madhhab Salafiyya tenia set principis essencials. Els 'ilm al-Kalâm dels mutajirin (els que van venir després) van començar amb Imam al- Ghazzali. Havent estudiat els Madhhabs dels antics 'ulama de Kalâm i les idees dels filòsofs islàmics, Imam al- GhazzAlî va fer canvis als mètodes d''ilm al-Kalâm. Va inserir arguments filosòfics als 'ilm al-Kalâm amb intenció de refutar-los. Ar-Radi i al-Amidi van combinar Kalâm i filosofia i els van fer una branca del coneixement. I al-Baidawi va fer el Kalâm i la filosofia inseparables. L''ilm al-Kalâm dels mutajirin va prevenir l'extensió del Madhhab Salafiyya. Ibn Taimiyya i el seu deixeble Ibn al-Qayyim al-Jawziyya va intentar enriquir el Madhhab Salafiyya que després es va separar en dues parts; els primers salafi no van detallar els atributs d' Allâhu ta'âlâ o sobre el Nass de Mutashâbih. Els salafi que van venir després van tenir interès en detallar-los. En aquest cas es fa bastant evident, amb els salafi més recents com Taimiyya i Ibn al-Qayyim. Tant els salafi anteriors com els posteriors s'anomenaven **Ahl as-Sunna al-khâssa**. Els homes de Kalâm que pertanyien a Ahl as-Sunna van interpretar part del nass, però els salafiyya es van oposar. Dir que la cara d' Allâhu ta'âlâ i la seva vinguda no són com les cares i les vingudes de la gent, els Salafiyya difereixen dels Mushabbiha."
>
> No és correcte dir que els Madhhabs **d'al-Ash'arî** i **al-Martudi** van ser fundats més tard. Aquests dos grans Imams

van explicar el coneixement d’I’tiqâd i îmân que havia estat comunicat per Salaf as-Sâlihin, el van ordenar per classes i el van publicar, fent-ho comprensible pels joves. Al-Imam al-Ash’arî estava en la cadena de deixebles d’Imam Shafi. Imam al-Martudi era una gran baula de la cadena de deixebles d’Imam al-a’zam Abû Hanîfa. Al-Ash’arî i al-Martudi no sortiran del Madhhab comú dels seus mestres. No van fundar nous Madhhabs Aquests dos, els seus mestres i els quatre grans imams tenien un únic Madhhab de creença amb el ben conegut nom **d'Ahl as-Sunna wa 'l-Jamâ’a**. Les creences de la gent d’aquest grup són les creences dels Sahaba, els Tabi’in i els Taba at-Tabi’in. El llibre **Fiqh al-Akbar**, escrit per Imam al-a'zam Abû Hanîfa, defensa el Madhhab d'Ahl as-Sunna. La paraula 'Salafiyya' no existeix en aquest llibre ni a **l'Iljam al-awam** 'ani 'l-Kalâm d'Imam Al-Ghazzali. Aquests dos llibres i **Qawl alfasl**,[85] una de les explicacions del llibre Fiqh al-Akbar, ensenyen el Madhhab d'Ahl as-Sunna i contesten els grups i filòsofs que estan desviats. Imam Al-GhazzAlî va escriure al seu llibre **Iljam** al- awam ‘ani ‘l-Kalâm: “En aquest llibre informaré que el Madhhab dels Salaf és correcte. Explicaré que els que dissenteixen d’aquest Madhhab porten la bid’at’. El Madhhab dels Salaf significa el Madhhab dels Sahaba i els Tabi’in. Els principis essencials d'aquest Madhhab són set.” Com veiem, l'Iljam esmenta els set principis essencials del Salaf. Pretendre que es refereix als set principis essencials de Salafiyya és tergiversar el text i difamar Imam Al-Ghazzali. Tal com afirmen tots els llibres d'Ahl as-Sunna, el llibre **Durr al-mukhtâr**, un valuós text de fiqh, diu: “Salaf és un epítet per als Sahaba i els Tabi'in. També es diuen els **Salaf as-Sâlihin.** I els ulama d'Ahl as-Sunna que vénen després de Salaf as-Sâlihin es diuen **‘Khalaf**. Imam Al-Ghazzali, Imam ar-Radi i Imam al-Baidawi, a qui s'estimava i honrava sobre els altres pels ulama de tafsîr, eren tots al Madhhab de Salaf as-Sâlihin. Els grups de bid’at que van sorgir en el seu temps van barrejar ilm al Kalâm amb filosofia. De fet van basar el seu îmân en la filosofia. El llibre **Al-milal wa'n-nihal** ofereix informació detallada sobre les creences d'aquests grups desviats. Al mateix temps que defensaven el Madhhab d'Ahl as-Sunna contra els grups

---

[85] Els libres **Fiqh al-akbar**, **Iljâm** i **Qawl al-fasl** han estat reproduïts per Hakîkât Kitâbebi a Istanbul.

corruptes i refutaven les seves idees confoses, aquests tres grans Imams van contestar de manera extensa a la seva filosofia. Oferir aquestes respostes no significa barrejar la filosofia amb el Madhhab d'Ahl as-Sunna. Pel contrari, ells van purificar el coneixement de Kalâm dels pensaments filosòfics que se li havien interpolat. No existeix mètode ni pensament filosòfic en l'obra d'al-Baidawi o al tafsîr de **Shaikh Zâda**, la més valuosa de les seves anotacions. És una calúmnia menyspreable dir que aquests tres Imams es van dedicar a la filosofia. Aquest estigma es va donar als 'ulama d'Ahl as-Sunna per primer cop al llibre **al-Wâsita** d'Ibn Taimiyya. I dir que Ibn Taimiyya i Ibn al-Qayyim van intentar enriquir el Madhhab Salafiyya, és divulgar un important punt, sobre el qual els que estan al camí correcte i els que s'han desviat, difereixen. Abans d'aquestes dues persones, no hi va haver un Madhhab anomenat 'salafiyya', ni tan sols la paraula. Com se'ls pot atribuir haver-lo enriquit? Abans que aquests dos, només hi havia un Madhhab correcte, el Madhhab de Salaf as-Sâlihin, anomenat **Ahl as-Sunna wa 'l-Jamâ'a.** Ibn Taimiyya va intentar distorsionar-lo i va inventar nombroses innovacions. La font dels llibres, paraules i pensaments corruptes de la gent la-Madhhabî i reformistes d'avui dia, és només la bid'at' d'Ibn Taimiyya. Per enganyar els musulmans i convèncer la Joventut que el seu camí desviat era el correcte, aquests corruptors van dissenyar una horrible estratègia: van forjar el nom 'Salafiyya' partien del terme 'Salaf as-Sâlihin', per així justificar la bid'at' i la corrupció d'Ibn Taimiyya i desviar els joves cap a ell. Van atacar els 'ulama de l'Islam, successors de Salaf as-Sâlihin, amb els estigmes de 'filosofia' i 'bid'at', i els van acusar per dissentir del seu nom inventat, 'Salafiyya'. Van presentar Ibn Taimiyya com a mujahidí, com l'heroi que va ressuscitar la Salafiyya. De fet, els 'ulama d'Ahl as-Sunna (que Allâhu ta'âlâ estigui complagut amb ells), que són els successors de Salaf as-Sâlihin, defensen els ensenyaments d'i'tiqâd d'Ahl as-Sunna, que era el Madhhab de Salaf as-Sâlihin, i als llibres que han escrit fins als nostres dies i en els que encara segueixen escrivint, ens informen que Ibn Taimiyya, ash-Shawkani i altres com ells han dissentit del camí de Salaf as-Sâlihin i han estat portant als musulmans cap a la perdició i l'Infern.

Aquells que llegeixin llibres com **At-tawassuli bi 'n-NAbî wa bi**

's-Sâlihin, Ulama al-muslimin wa 'l-mujalifun, Shifa' as-siqam i el seu prefaci **Tat'hir al fu'ad min danasi 'l- i'tiqâd**, s'adonaran que la gent que va inventar les creences corruptes anomenades 'Nova Salafiyya' estan portant els musulmans cap a la perdició i intentant destruir **Islam** des de dins.

Avui dia, algunes boques fan servir sovint el terme 'Salafiya'. Cada musulmà hauria de saber molt bé que no hi ha res més a **l'Islam** amb el nom de 'Salafiyya', sinó que només existeix el Madhhab **Salaf as-Sâlihin**, que van ser els musulmans dels dos primers segles de **l'Islam** i que van ser enaltits a un Hadît. Els 'ulama de **l'Islam** que van venir al tercer i quart segle s'anomenen **'Khalaf as-sadiqin**. L'I'tiqâd d'aquesta honorable gent s'anomena **el Madhhab d'Ahl as-Sunna wa 'l-Jamâ'a**. Aquest és el Madhhab de l'îmân, els principis de la creença. L'îmân dels Sahaba i el dels Tabi'in era el mateix. No hi havia diferència entre les seves creences. Avui dia la majoria dels musulmans del món estan al Madhhab d'Ahl as-Sunna. Tots els 72 grups desviats de bid'at' van aparèixer després dels dos primers segles d'Islam. Els fundadors d'alguns grups van viure abans, però va ser després dels Tabi'in quan van escriure els seus llibres, van formar grups i van desafiar a Ahl as- Sunna.

Rasûlullah (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) va portar les creences d'Ahl as-Sunna. Els Sahaba al-kiram van derivar aquests ensenyaments d'îmân a partir de la font. I els Tabi'in Izan alhora, van aprendre aquests ensenyaments dels Sahaba al-kiram. I en van aprendre els successors, i així ens han arribat els ensenyaments d'Ahl as-Sunna per la via de la transmissió i el tawâtur. Aquests ensenyaments no es poden explorar per la via de la raó. L'intel·lecte no les pot canviar, només assistir en la seva comprensió. De fet, l'intel·lecte és necessari per entendre-les, adonar-se que són correctes i apreciar-ne el valor. Tots els ulama de Hadît sostenien les creences d'Ahl as-Sunna. Els Imams de les quatre Madhhabs pertanyien, de fet i en les seves accions, a aquest únic Madhhab. També al-Martudi i al-Ash'arî, els dos Imams dels nostres Madhhabs de creença, pertanyien al Madhhab d'Ahl as-Sunna. Tots dos van promulgar aquest Madhhab. Sempre ho van defensar contra els corruptors i materialistes, que havien quedat atrapats als pantans de l'antiga filosofia grega. I encara que van ser contemporanis, van viure en llocs diferents i les seves maneres de pensar i de tractar amb els que els ofenian eren diferents, per la qual cosa els mètodes de defensa i les respostes d'aquests dos grans

'ulama van ser diferents. Però això no vol dir que pertanyessin a Madhhabs diferents. Centenars de milers d''ulama i awliya' que han estudiat en profunditat i que han arribat després d'aquests dos Imams, han indagat als seus llibres i han declarat en consens que tots dos van pertànyer al Madhhab d'Ahl as-Sunna. Els ulama d'Ahl as-Sunna van prendre el Nass amb els seus significats externs. És a dir, que van donar als aiats i Hadîts els seus significats externs i no van explicar (ta'wil) el Nass ni van modificar aquests significats, tret que hi hagués una darura (necessidal) per fer-ho. I mai no van establir canvis a partir del seu coneixement o opinions personals. Però aquells que van pertànyer a grups desviats i els la-Madhhabî (no-Madhhab) no van dubtar a canviar els ensenyaments d'îmân i 'ibâda, tal com havien après de filòsofs grecs i falsos científics que eren adversaris de l'Islam.

Quan el Govern Otomà, que era el guardià i servent dels 'ulama d'Ahl as-Sunna, es va disoldre, sucumbint als artificis del segle duts a terme pels masons, misioners, i la nefasta política imposada per l'Imperi Britànic, que van mobilitzar totes les seves forces materials, els que estaven en contra dels Madhhabs van aprofitar la seva oportunitat. Amb diabòliques mentides i estratègies, van començar a atacar a Ahl as-Sunna i a destruir **Islam** des de l'interior. Especialment a països com Aràbia Saudita, on els 'ulama d'Ahl as-Sunna no poden expressar-se avui amb llibertat. L'immensurable or que van dispensar els wahhabis va ajudar a estendre aquesta agressió per tot el món. Com hem sabut per informes procedents de Pakistan, Índia i els països africans, homes de religió sense molt coneixement van ser col·locats i subornats amb llocs religiosos i apartaments amb la finalitat de que donessin suport als agressors. La seva traïció en enganyar els joves i alienar-los del Madhhab d'Ahl as-Sunna els va procurar certs avantatges. En un dels llibres que van escriure per desviar els estudiants de les madrasses, fills dels musulmans, es deia: "He escrit aquest llibre amb la intenció d'eliminar la intolerància dels Madhhabs i ajudar tothom a viure en pau als seus Madhhabs." Aquest home vol dir que la sol·lució per eliminar la intolerància dels Madhhabs és atacar a Ahl as-Sunna i desprestigiar els 'ulama d'Ahl as-Sunna. Enfonsa una daga a **l'Islam** i després diu que ho fa per tal que els musulmans visquin en pau. A un altre lloc del llibre, es diu " si una persona pensant encerta en el seu pensament, serà recompensada deu cops, si no encerta, serà recompensada un cop." Segons això, qualsevol, no importa si és cristià o politeista, serà recompensat per cada

pensament que tingui, i serà recompensat deu cops pels seus pensaments correctes. Veieu com canvia el sentit el Hadît ash-sherif del nostre Profeta ‘sall-Allâhu ’alaihi wa sallam’ i com enganya! El Hadît diu així: “**Si un mujahidí encerta en extreure regles d’un aiat o d’un Hadît, rebrà deu zawabs. Si no encerta, rebrà un thawâb.**” El hadîth ash-sherîf mostra que aquests thawâbs es donaran no a tothom que pensi, sinó a un erudit islàmic que hagi assolit el grau d'ijtihâd, i que se li donaran no per cadascun dels seus pensaments sinó pel seu treball en extreure regles del Nass. La seva feina és una 'ibâda. Com qualsevol altra 'ibâda, se li donarà thawâb.

En el temps de Salaf as-Sâlihin i dels ‘ulama mujahidins, que eren els seus successors i fins el final del Quart segle de l’Islam, quan un nou tema emergia com a resultat d’un canvi en la forma i les condicions de vida, els ‘ulama mujahidins treballen dia i nit per deduir la forma en què el tema hauria de ser tractat, partint de les quatre fonts anomenades **al- adillat ash-Shar’iyya**. Llavors, tots els musulmans feien les coses pertanyents a aquest tema d’acord amb les deduccions de l’Imam del seu Madhhab. I aquells que feien això rebien deu zawabs o bé un. Després del quart segle, la gent va continuar seguint les deduccions d’aquests mujahidins. Al curs d’aquest llarg període, ni un sol musulmà es perdia o es veia en un dilema sobre com actuar. Però havent passat el temps, cap ‘alim o Muftî tenia el coneixement que li permetés ni tan sols el setè grau de ijtihâd, per la qual cosa avui dia hem d’aprendre d’un musulmà que sàpiga llegir, i comprengui els llibres dels ‘ulama dels quatre Madhhabs, i recórrer als llibres traduïts per ell, adaptant la nostra ‘ibâda i la nostra vida diària a ells. Allâhu ta’âlâ va exposar les regles per tot l’Alcorà al Karim. El seu elevat Profeta Muhammad (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau) les va explicar totes. I els ‘ulama d’Ahl as- Sunna, havent-les aprés dels Sahaba, les van escriure als seus llibres. Avui dia, aquests llibres estan per tot el món. Cada pràctica nova que apareix, des d’avui fins el Darrer Dia, pot ser exemplificada per una de les ensenyances contingudes en aquestes llibres. Aquesta possibilitat és una **mu’jiza** de l’Alcorà al Karim i una **karâma** dels ‘ulama d’Islam. Però és d’una importància essencial aprendre preguntant a un musulmà sunni. Si preguntes a un home de religió que no pertanyi a una de les quatre Madhhabs, et confondrà donant-te una resposta inconsistent amb els llibres de fiqh.

Ja hem explicat com la joventut és enganyada pels ignorants la-

Madhhabî (no-Madhhab) que han estat una temporada a països àrabs, han après a parlar àrab, han malgastat el seu temps portant una vida de distracció, plaers i faltes, i després , amb un paper segellat pels la-Madhhabî (no-Madhhab), enemics d'Ahl as-Sunna, han tornat al Pakistan oa l'Índia. Els joves que veuen els seus falsos diplomes i els senten parlar àrab creuen que es tracta de ulama de l'Islam. No obstant això, no poden entendre un llibre de fiqh. I no saben res de l'ensenyament del fiqh que hi ha als llibres. De fet, ni tan sols creuen en aquests ensenyaments, en diuen intolerants. En el passat, els ulama **d'Islam** consultaven als llibres de fiqh les qüestions sobre les quals la gent els preguntava, i n'extreien les respostes. Però l'home de religió la-Madhhabî (no-Madhhab), sent incapaç d'entendre un llibre de fiqh, desviarà a qui pregunta dient-li qualsevol cosa que passi pel seu cap ignorant i la seva ment defectuosa, i li causarà un dany considerable. És a aquest efecte que el nostre Profeta (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau) va dir: "**El bon 'alim és el millor de la humanitat. El mal 'alim és el pitjor de la humanitat**." Aquest Hadît demostra que els 'ulama d'Ahl as-Sunna són els millors de la humanitat i que els la-Madhhabî (no-Madhhab) són els pitjors de la humanitat, perquè els primers guien la gent a seguir Rasûlullah (que Al ·là el beneeixi i li doni pau) ia arribar al Paradís, mentre els segons els guien a les seves idees corruptes i a l'Infern.

Ustad Ibn Jalifa Aliwi, llicenciat per la Universitat Islàmica de Jami' al-Azhar, va escriure al seu llibre **Aqidat as-Salafi wa-l-Khalaf:** "Com 'Allama Abû Suhra va escriure al seu llibre **Tarikh al-madhahibi-l-Islamiyya**, algunes persones que disentien del Madhhab HanbAlî en el quart segle després de l'Hègira, es feien anomenar '**Salafiyyîn'**. Abû 'l-Faraj ibn al-Jawzi i altres 'ulama del Madhhab HanbAlî van evitar que la fitna (separació) s'extengués, proclamant que aquells salafis no eren seguidors de Salaf as-Sâlihin, sinó que eren portadors de bid'at' pertanyents al grup de Mujassima. En el segle setè Ibn Taimiyya va organitzar aquesta fitna un altre cop.[86]

Els lâ-madhhabî han adoptat el nom de 'Salafiyya' i han anomenat a Ibn Taimiyya 'el gran Imam dels salafis'. Això és cert

---

[86] En aquest llibre de 340 pàgines es detallen algunes de les bid'at's dels salafis i els Wahhâbîs, les seves calumnies sobre Ahl as-Sunna i les respostes a les mateixes. Es va imprimir a Damasc l'any 1398 (1978 A.D.).

en el sentit que la paraula 'salafi' no havia existit abans de la seva arribâda. Havien existit Salaf as- Sâlihin, el Madhhab dels quals era Ahl as-Sunna. Les creences corruptes d'Ibn Taimiyya es van convertir en la font pels wahhabis i altres gents la-Madhhabî (no-Madhhab). Ibn Taimiyya havia estat educat en el Madhhab Hanbali, és a dir, que havia estat sunni. Però en incrementar el seu coneixement i arribar al grau de fatwâ, es va creure autosuficient i va començar a sentir superior als 'ulama d'Ahl as-Sunna. L'increment del seu coneixement li va portar desviació. Llavors va deixar d'estar al Madhhab Hanbali, perquè estar a una de les quatre escoles implica tenir les creences d'Ahl as-Sunna. D'una persona que no té les creences d'Ahl as-Sunna no es pot dir que pertanyi al Madhhab Hanbali.

La gent la-Madhhabî s'agafa a qualsevol oportunitat per desprestigiar els homes de Sunna al seu propi país. Recorren a tota mena d'estratègies perquè els seus llibres no es llegeixin i els ensenyaments d'Ahl as-Sunna no se n'aprenguin. Per exemple, un la-Madhhabî va dir esmentant el nom d'un alim autèntic: " Què té a veure un farmacèutic amb el coneixement religiós? Ha de treballar en la seva branca i deixar-nos a nosaltres els nostres assumptes." Quina afirmació més estúpida! Creu que un científic no pot tenir coneixement del Din. No és conscient del fet que els científics musulmans observen la Creació Divina en cada moment, se n'adonen dels Perfectes Atributs del Creador exposats al Llibre de la Creació i veient la incapacitat de les criatures comparada amb el Poder Infinit d'Allâhu ta'âlâ, perceben contínuament que Allâhu ta'âlâ és incomparable i que està lluny de tota imperfecció. Max Plank, cèlebre físic nuclear alemany, expressa això molt bé a la seva obra **Der Strom**. Però l'ignorant abans esmentat, recolzat al document que un altre ignorant la-Madhhabî (no-Madhhab) li va entregar, des de la posició que aquest li va atorgar i potser enlluernat per l'or estranger, suposa que el coneixement de la religió és d'us exclusiu. Li demanem a Allâhu ta'âlâ que elevi la seva malmesa persona ('alim mencionedo) i a nosaltres mateixos. I que Allâhu ta'âlâ protegeixi els joves dels paranys d'aquests lladres de religió certificats. Amin.

De fet, el 'alim esmentat va servir a la seva nació humilment durant més de 30 anys al camp de la farmàcia i la enginyeria química. I alhora, obtenint una educació islàmica i treballant dia i nit durant 7 anys va ser honrat amb la 'ijaza lliurada per un gran

‘alim de l’Islam. Abromat pel poder del coneixement científic i religiós, va comprendre plenament la seva incapacitat. Per aquest descobriment va intentar convertir-se en un fidel servent. La més gran de les seves preocupacions va ser la de no tornar a suposar mal, deixant-se portar per l’encant de títols i condecoracions, que ell era una autoritat en aquests temes. La seva humilitat i la grandesa d’aquest temor estan patents a tots els seus libres. No va tenir el coratge d’escriure les seves pròpies idees i opinions als seus libres. Va intentar sempre oferir als seus joves germans els valuosos escrits dels ‘ulama d’Ahl as-Sunna, textos admirats per aquells que els entenien, i els traduïen de l’àrab o del persa. Sent tan gran el seu temor, no havia pensat en escriure libres durant anys. Però en veure el Hadît, en la primera pàgina de **Sawaiq-ul Muhriqa,** que deia “**Quan la fitna s’estengui, aquell que conegui la veritat ha de transmetre-la als altres, i si no ho fa, que Allâhu ta’âlâ i la gent el maleeixin!”,** va començar a reflexionar. D’una banda, quan constatava la superioritat de comprensió i capacitat mental en la saviesa del Din i el coneixement científic dels ‘ulama d’Ahl as-Sunna, i la seva perseverança en ‘ibâda i taqwa (temor d’Allâhu ta’âlâ), se sentia humil: davant de l’oceà de coneixement que aquells ‘ulama contenien, considerava el seu propi coneixement com una gota. D’altra banda, veient com cada cop menys creients podien llegir i entendre els llibres d’Ahl as-Sunna, i veient com corruptor i ignorants s’havien barrejat amb els homes del coneixement autèntic del Din i havien escrit llibres corruptes, es va sentir trist: l’advertiment contingut al Hadît el va deixar consternat. També la compassió que va sentir pels seus germans més joves el va moure a servir-los, i llavors va començar a traduïr i publicar les seves seleccions dels llibres dels ‘ulama de Ahl as- Sunna. Juntament a les innombrables cartes d'apreciació i felicitacions que rebia, algunes vegades era criticat i desprestigiat pels la-Madhhabî (no-Madhhab). Però en no tenir dubtes sobre la seva sinceritat (ihlas) i veracitat envers el seu Senyor i la seva consciència, confiant-se en Allâhu ta’âlâ i fent tawassul a l'ànima beneïda del seu Missatger (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau) ia les de els seus serfs dedicats, va continuar amb la seva tasca. Que Allâhu ta’âlâ ens mantingui en el camí veritable i agradable per a Ell! Amin.

El gran 'alim Hanafi Muhammad Bahit al-Muti'i, professor a la Universitat de Jami' al-Azhar d'Egipte, va escriure al seu llibre **Tat'hir al-fu'ad min danisi 'l-i’tiqâd:**

“D'entre tota la gent, els profetes (la pau sigui amb ells) tenien les ànimes més elevades i madures. Eren immunes a coses com ara l'error, la inconsciència, la perfídia, la intolerància, l'obstinació, seguir el nafs, la rancúnia o l'odi. Els profetes comunicaven i explicaven les coses que Allâhu ta’âlâ els transmetia íntimament. Els ensenyaments d'Islam, les ordres i prohibicions són tota veritat. Ni una és errònia o corrupta. Després dels profetes, la gent més elevada van ser els Sahaba, ja que van ser instruïts, madurats i purificats a la suhba (companyia) dels profetes. Ells sempre van explicar el que havien sentit dels profetes. Totes les coses que ells van dir són veritat i estan lluny dels vicis abans esmentats. No es van contradir els uns als altres per intolerància o obstinació, ni van seguir els seus nafs. El fet que els Sahaba hagin explicat els aiats i Hadîts, i que hagin emprat ijtihâd per comunicar el Din d'Allâhu ta’âlâ als seus esclaus, és la gran benedicció d'Allâhu ta’âlâ per a Sa Umma i Sa Compassió pel Seu Estimat Profeta Muhammad (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau). L'Alcorà descriu els Sahaba com a durs amb els incrèduls i amables els uns amb els altres, diu que feien el salat diligentment i que ho esperaven tot i el Paradís d'Allâhu ta’âlâ subhana wa ta’âlâ. Tot el seu ijtihâd, sobre el qual la ijma' es formulava, és correcte. Tots van ser recompensats ja que la realitat és només una.

“La gent més elevada després dels Sahaba van ser aquells que els van veure i van ser educats en la seva suhba. S’anomenaven els Tabi’in. Van adquirir el seu coneixement del Din dels Sahaba. La gent més elevada després dels Tabi’in van ser els que van veure els Tabi’in i van ser instruïts en la seva suhba (companyia). S’anomenaven els **Taba at-Tabi’in**. D’entre la gent dels segles posteriors a ells i fins el Darrer Dia, els millors són els que s’adapten a ells, aprenen les seves ensenyances i els segueixen. Entre els homes amb autoritat al Din després de Salaf as-Sâlihin, la persona sàvia i intel·ligent, les paraules i accions dels quals estiguin d'acord amb les de Rasûlullah (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau) i amb les dels Salaf as-Sâlihin, que mai no s'aparti del seu rumb en les seves paraules i accions, i que no excedeixi els límits d'Islam, no té por de les degradacions dels altres. No sucumbirà a la desviació. No escoltarà les paraules dels ignorants. Emprarà el seu intel·lecte i no sortirà dels quatre Madhhabs dels Imams mujahidí. Els musulmans han de trobar un àlim, preguntar-li i aprendre allò que no sàpiguen, i han de seguir el seu consell en tot el que facin, perquè un àlim amb aquesta capacitat coneixerà i farà conèixer les

medicines que Allâhu ta’âlâ ha creat per protegir els seus esclaus de l’error i permetre'ls actuar correctament. Coneixerà les cures de l'ànima. Curarà els psicòpates i els discapacitats intel·lectuals. Aquest ‘alim se cenyirà a **Islam** a cada paraula, cada acció i cada creença. La seva comprensió sempre estarà en el que és correcte. Respondrà sempre amb certesa. Les seves accions seran agradables per a Allâhu ta’âlâ. Allâhu ta’âlâdonarà guia a aquells que busquen els camins del Seu Amor. Allâhu ta’âlâ protegirà contra conflicte i opressió els que tenen îmân i compleixen amb els requisits de l’îmân. Els farà arribar a la Llum (Nur), la felicitat i la salvació. Trobaran facilitat en tot el que emprenguin. En el Dia del Judici estaran amb els profetes, els Siddîq, els shahid i els musulmans Sâlihun.

“Tant se val en quin segle, si un home de posició religiosa no segueix els principis del Profeta i els seus Sahaba, si les seves paraules, fets i creences no estan d'acord amb els seus ensenyaments, si segueix els seus propis pensaments i excedeix els límits d'Islam, si sobrepassa els quatre Madhhabs en aquelles ciències que no pot comprendre, serà jutjat com un home corrupte amb una posició religiosa. Allâhu ta’âlâ ha segellat el seu cor. Els seus ulls no poden veure el camí correcte. Les orelles no poden sentir la paraula correcta. Hi haurà un càstig terrible per a ell al proper món. No és agradable per a Allâhu ta’âlâ. La gent de la classe són enemics dels profetes. Creuen estar en el camí correcte. Es complauen amb el seu comportament. Tot i això segueixen Shaytan. Pocs es consciencien i reprenen el camí recte. Tot allò que diuen sembla amable, útil i meravellós, però tot el que pensen i els és agradable, és dolent. Enganyen els ximples i els condueixen a la corrupció. Les seves paraules són netes i brillants com la neu, però en exposar-les al sol de la veritat es fonen. Aquests homes dolents són posicions religioses, els cors dels quals han estat ennegrits i segellats per Allâhu ta’âlâ, s’anomenen ahl al-bid’at’ o gent la-Madhhabî (no-Madhhab) amb posicions religioses. Són la gent les creences i accions de la qual no són compatibles amb l’Alcorà, ni amb els Hadîts, ni amb l’ijma’ al- Umma. Havent-se desviat del camí recte, desvien altres musulmans també. Aquells que els segueixin aniran a l’Infern. Hi havia molts d'aquests corruptors en el temps de Salaf as-Sâlihin i també entre els homes d'autoritat al Din que van venir després d'ells. La seva existència entre els musulmans és com una cangrena o un càncer en alguna part del cos. Llevat que la malaltia s'eradiqui, les parts sanes no podran escapar-se del mal.

Són com gent amb un virus contagiós. Els que entren en contacte amb ells en pateixen les conseqüències. Ens hem de mantenir allunyats perquè no ens perjudiquin.

D'entre els homes de religió corruptes, Ibn Taimiyya ha estat el que ha fet més mal de totos. Als seus llibres, i en particular a **l'Al-wasita**, Ibn Taimiyya està en desacord amb l'ijma' al-muslimin, contradiu les clares declaracions de l'Alcorà i els Hadîts i no segueix el camí de Salaf as-Sâlihin. Seguint la seva ment defectuosa i pensaments corruptes, es va desviar cap a la incredulitat. Tenia molt de coneixement. Allâhu ta'âlâ va fer del seu coneixement la causa de la seva perdició. Va seguir els desitjos del seu nafs. Va intentar estendre les seves idees errònies en nom de la veritat.

El gran 'alim Ibn Hajar al-Makki , 'rahimah-ullâhu ta'âlâ, va escriure al seu llibre **Fatawa al-Hadîtiyya**:

"Allâhu ta'âlâva fer que Ibn Taimiyya patís un lapsus cap a la incredulitat i la corrupció. El va fer cec i sord. Molts ulama van informar que els seus actes eren corruptes i les seves paraules falses, i ho van provar amb documents. Aquells que llegeixin els llibres dels grans 'ulama de **l'Islam** Abû Hassan as-Subki, el seu fill Taj ad-Dîn as-Subki i l'Imam al-'Is ibn Jamâ'a, i aquells que estudiïn les declaracions dites i escrites en resposta a ell pels 'ulama Shafi'i, Maliki i Hanafi que van viure en el seu temps, comprovaran que estem en el correcte.

Ibn Taimiyya va difamar i va insultar els ulama de taxawwuf. I el que és més greu, no va vacil·lar a atacar Hadrat Umar i Hadrat 'Ali, pilars fonamentals d'Islam. Les seves paraules van sobrepassar la mesura i les normes del decòrum, i va llançar fletxes no té sentit. Va estigmatitzar els ulama del camí recte com a portadors de bid'at, incrèduls i ignorants.

Va dir "Als llibres dels grans homes de tasawwuf es van introduït idees corruptes de filòsofs grecs", i va tractar de provar-ho amb el seu pensament erroni i desviat. Els joves que no coneixen la veritat podrien ser enganyats per les paraules falses i ardents. Va dir, per exemple:

"Els homes de Tasawwuf diuen veure el Lawh al-mahfuz[87].

[87] Per més informació sobre **Lawh al-mahfuz**, consulteu el capítol 36 **d'Endless Bliss, III**

Alguns filòsofs com Ibn Sina (Avicena) en diuen an-nafs al falakiyya. Diuen que quan l´ànima de l´home arriba a la perfecció, s´uneix amb an-nafs al falakiyya o al-'aql al-fa'al mentre s´està despert o adormit, i que quan l´ànima d´una persona s´uneix amb aquestes dues coses, que són les que causen tot el que passa al món, es converteix en coneixedor de les coses existents en elles. Això no va ser expressat pels filòsofs grecs, ho va dir Ibn Sina i gent com ell que va venir després. També Imam Abû Hami al-Ghazzali, Muhyddin ibn al-'ArAbî i el filòsof andalús Qutb ad-Dîn Muhammad ibn Sa'bin van fer declaracions d'aquest tipus. Aquestes són paraules de filòsofs. Aquestes coses no existeixen a l'Islam. Amb aquestes paraules es van desviar del camí recte. Es van convertir en mulhids com els anomenats shi'a (xiïtes), isma'iliyya, qaramitis i batinis. Van deixar el camí recte seguit pels 'ulama de Ahl as-Sunna i dels Hadîts i dels homes de tasawwuf sunni com Fudail ibn 'Iyad. Mentre se submergien a la filosofia d'una banda, lluitaven contra grups com els Mu'tazila i els Kuramiyya per l'altra. Hi ha tres grups d'homes de taxawwuf: els primers s'adhereixen a Hadît i Sunna. El segon grup són heretges com els Kuramiyya. El tercer grup són els seguidors dels llibres **d'Ijwan as-safa** i les paraules d'Abû 'l-Hayyan. Ibn al- 'ArAbî i Ibn Sa'bin van adoptar les declaracions de filòsofs i les van fer declaracions d'homes de taxawwuf. El llibre d'Ibn Sina (Avicena) **Âkhir al-ishârât 'ala maqami 'l-arifin** conté moltes d'aquestes declaracions. També Imam al-GhazzAlî va dir coses semblants en alguns dels seus llibres com **Al-kitab al-madnûn** i **Mishkât al-anwar**. De fet, el seu amic Abû Bakr Ibn al-ArAbî va intentar salvar-ho dient que s'havia lliurat a la filosofia, però no ho va aconseguir. D'altra banda, Imam al-GhazzAlî va dir que els filòsofs eren incrèduls. Cap al final de la seva vida va llegir [el **Sahîh** de] al-Bujari. Alguns diuen que això li va fer oblidar les idees que havia escrit. Altres van dir que aquestes declaracions li van ser atribuïdes per difamar-lo. Hi ha diversos informes sobre Imam al-GhazzAlî en aquest sentit. Muhammad Mazari, un 'alim Maliki educat a Sicília, Turtushi, un 'alim andalús, Ibn al-Jawzi, Ibn 'Uqail i altres, van dir moltes coses.'

Les afirmacions d'Ibn Taimiyya mostren claramente els seus mals pensaments cap els 'ulama d'Ahl as-Sunna. Va fer aquest tipus d'afirmacions inclús sobre els més grans Sahaba. Va estigmatitzar la majoria dels ulama d'Ahl as-Sunna com a heretges. I mentre el

denigrava el gran wAlî i **qutb al-'arifin** Hadrat Abû 'l-Hassan ash-Shadhili pels seus llibres Hizb al-kebir i **Hizb al-bakhr** i feia difamacions pobres sobre els grans homes de taxawwuf com Muhyddin Ibn al-' Arabi, 'Umar ibn al-Farid, Ibn Sab'in i Hallaj Husain ibn Mansûr, els 'ulama del seu temps van declarar unànimement que estava desviat i corrupte. De fet hi va haver ‘ulama que van emetre fatwâ declarant-li incrèdul[88]. Una carta escrita a Ibn Taimiyya al 705/1305 diu: “Oh germà musulmà, que es considera a si mateix un gran alim i l'Imam d'aquest temps! Jo t'estimava per Allâhu ta’âlâ! Desaprovava els ulama que estaven en contra teu. Però sentir les paraules desproveïdes d'amor m'ha confós. Dubtava el savi que el dia s'acaba quan el sol es pon? Vas dir estar al camí recte i estar fent al-amru bi 'l-ma'ruf wa 'n-nahyi 'ani 'l-munkar. Allâhu ta’âlâconeix els teus propòsits i intencions. Però la ihlas (sinceritat) duna persona es dedueix dels seus actes. Els teus actes han descobert les paraules. Enganyat pels que segueixen el seu nafs, no només has difamat els que viuen en el teu temps sinó que has estigmatitzat com a incrèduls alguns dels que ja han mort. No satisfet d'atacar els successors de Salaf as-Sâlihin, has difamat els Sahaba alkiram, especialment els més grans. És que no t'imagines la situació en què et trobaràs quan aquesta gran gent demani els seus drets el Dia de l'Aixecament? Al mimbar de Jami' al-jabal a la ciutat de Sâlihiyya vas dir que Hadrat 'Umar , ‘rahimah-ullâhu ta’âlâ, havia tingut algunes declaracions errònies i alguns desastres. Quins eren aquests desastres? De quins d'aquests desastres us van informar els Salaf as-Sâlihin? Vas dir que Hadrat “Alî va tenir més de tres-cents errors. Si això hagués estat cert de Hadrat “Alî Et quedaria a tu alguna paraula veraç? Ara començo a actuar contra tu. Intentaré protegir els musulmans contra la teva maldat, perquè has sobrepassat la mesura. El teu turment ha arribat a tots els vius i els morts. Els creients han de defugir el teu mal.” Taj ad-Dîn as-Subki va fer una llista dels temes en els quals Ibn Taimiyya estava en desacord amb Salaf as-Sâlihin:

1. Va dir que el ‘Talaq (divorci islàmic) no té validesa; [en cas que ocorri,] és necessari pagar kaffara (igual a la que es paga) per

---

88 El profund estudiósIslàmic ‘Abd al-Ghani an-Nabulusi va escriure els noms dels superiors del tasawwuf a les pàgines 363 i 373 del seu llibre **Al-Hadiqat an-nadiyya** i va afegir que eren awliya’ i que els que parlaven malament d’ells eren ignorants i inconscients.

un jurament. Cap dels ‘ulama **d’Islam** havia dit que s’havia de pagar kaffara.[89]

2. Va dir que ‘Talaq donat a una dona haid (menstruant) no és vàlid.

3. Va dir “no és necessari fer qadha (recuperació) per un salat omès deliberÂdament.”

4. Va dir “És permissible (Mubâh) que una dona haid (menstruant) faci el tawaf de la Ka'aba. [Si ho fa] no haurà de pagar kaffara.”

5. Va dir “Un talaq donat en nom de tres talaqs segueix sent un talaq.” Abans de dir això, però, havia repetit durant anys que la ijma' al-muslimin no era així.

6. Va dir “Els impostos no compatibles amb **Islam** són halâl per a aquells que els exigeixen.”

7. “Quan es recullen impostos dels comerciants, aquests pagaments són com zakât, encara que no es pretengués que ho fossin”, va dir.

8. Va dir “L'aigua no es converteix en najs (impura) quan un ratolí o alguna cosa similar mor-hi.”

9. Va dir “És permissible per a una persona junub (en estat d'impuresa major) fer salats voluntaris sense fer ghusul a la nit.”

10. Va dir “Les condicions estipulades pel waqif (persona que dedica propietat a un waqf o fundació benèfica) no es prenen en consideració.”[90]

11. Va dir “Una persona en desacord amb ijma' al-Umma no es converteix en un incrèdul o un infractor.”

12. Va dir “Allâhu ta’âlâ és mahall-i hawadiz i està fet de partícules que s'uneixen entre elles.”

13. Va dir “L'Alcorà va ser creat al Dhât (essència, persona) d'Allâhu ta’âlâ.”

---

[89] Talaq es defineix i explica en detall al capítol 15 del sisè fascicle, i al sisè capítol del cinquè fascicle, d’**Endless Bliss.**

[90] Consulteu el capítol 44 del cinquè fascicle **d’Endless Bliss** per waqf, wâqif, etc.

14. Va dir “El alam, és a dir les criatures, són eternes amb les seves classes.”

15. Va dir “Allâhu ta’âlâ ha de crear coses bones.”

16. Va dir “Allâhu ta’âlâ té cos i direcció. Canvia el seu lloc.”

17. Va dir “L’Infern no és etern, s'apagarà al final.”

18. Va negar el fet que els profetes són innocents.

19. Va dir “Rasûlullah (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau) no és diferent d'altra gent. No es permet resar a través de la seva intercessió.”

20. Va dir “És una transgressió anar a Medina amb la intenció de visitar Rasûlullah (que Allâhu ta’âlâ el beneeixi i li doni pau).”

21. També va dir “És harâm anar-hi per demanar shafâ'a (intercessió).”

22. Va dir “Els llibres **Tawrât** i **al-Injil** (la Torà i el llibre de Jesús) no diferien en el seu vocabulari sinó en el seu significat.”

Alguns 'ulama van dir que la majoria de les declaracions esmentades no pertanyien a Ibn Taimiyya, però cap ha negat que digués que Allâhu ta’âlâ tenia adreces i que estava fet de partícules que s'unien entre elles. Tot i això es va declarar en consens que Ibn Taimiyya era ric en ‘ilm, jalala i diyana. Una persona que té fiqh, coneixement, justícia i raó ha de primer observar la qüestió i després decidir-hi amb prudència. Especialment, jutjant la incredulitat d'un musulmà, la transgressió o que hagi de ser executat, requereix observacions minucioses i extrema circumspecció.

Recentment s'ha posat de moda imitar Ibn Taimiyya. Defensen els seus escrits desviats i reprodueixen els seus llibres, particularment la seva **Al-wasita**. De principi a fi, aquest llibre és ple de les seves idees disconformes amb l'Alcorà, els Hadîts i la ijma'al-muslimin. Aixeca fitnes i faccions entre els seus lectors i causa hostilitat entre germans. Els wahhabis a l'Índia i aquells homes de religió ignorants que van caure als seus paranys en altres països musulmans, han fet d'Ibn Taimiyya un estendard per a si mateixos i li han donat noms com Gran Mujtahid i Sheikh al-Islam. Acullen els seus pensaments transgressors i escrits corruptes al nom de la creença i l'îmân. Per aturar aquest terrible corrent que porta divisions entre els musulmans i destrueix **Islam** des de dins,

hem de llegir els llibres dels ulama d'Ahl as-Sunna que refuten aquests transgressors amb documents. Dentre aquesta literatura, el llibre en àrab **Shifa as-siqam fi ziyarati jayri-l-anâm**, escrit pel gran Imam i profundament savi Taqi ad-Dîn as-Subki , ‘rahimah-ullâhu ta’âlâ,, destrossa les idees corruptes d'Ibn Taimiyya, elimina la seva facció i exposa la seva obstinació. Prevé l'extensió de les males intencions i creences errònies.

GLOSSARI

Els termes relacionats amb **Tasawwuf** poden estudiar-se millor al **Maktûbât** de Hadrat Ahmad al-Fâruqî as- Sirhindî.

-adillat ash-Shariyya: Les quatre fonts de l'Islam. **L'Alcorà, els Hadîts, Ijma' al-Umma i Quiyas al-Fuqahâ**.

ahl: Gent. **Ahl al-Bayt**: Parents immediats del Profeta. D'acord amb la majoria dels '**ulama**, són: 'Alî (cosí germà i gendre), Fâtima (filla), Hasan i Husain (nets).

a'immat al-madhahib: Plural d'îmân al-Madhhab, îmâns dels Madhhabs.

Allah: **Allâhu ta'âlâu akbar, Allâhu ta'âlâ**. Allah, a Qui pertanyen tot tipus de Superioritats.

Âmin: (cap **Allâhu ta'âlâ**) "Accepta la meva súplica."

-amru bi 'l-ma'ruf (wa 'n-nahyi 'ani 'l-munkar): El deure d'ensenyar les ordres **d'Allâhu ta'âlâ u ta'âlâ** (i prevenir els altres d'incórrer en les seves prohibicions). Ordenar el que és aconsellable i prohibir allò que es condemnable.

-Ansâr: Els ciutadans de Medina que van abraçar **Islam** abans de la conquesta de Meca.

'**aqâ'id**: Principis de fe, creences.

'**Arafât**: l'espai obert situat a 24 km al nord de la Meca.

'**ârif**: un âlim que sap que tot el que es pot saber de **ma'rifa**.

-'Arsh: El final de la matèria que envolta els set cels i el **Kursi**, que està fora dels set cels i dins del 'Arsh.

As'hab al-kahf: Els set creients (de la cova de Tarsus) que van obtenir un elevat reng per emigrar a un altre lloc, per no perdre la fe quan els incrèduls van envair la seva terra.

Basmala: Frase en àrab 'Bismi-llâhi-r-Rahmân-ir-Rahîm' (En el Nom d'Allah, El Clement, El Misericordiós).

Bâtinî: Seguidor de la desviació de Batiniyya.

-Fadîla, **Wasîla**: Els dos estadis més elevats del Paradís.

faqîh (pl. **Fuqahâ**): Profund coneixedor del **Fiqh** (legislació

islàmica). **Fuqahâ' as-saba**.

fard: Acte que Allâhu ta'âlâ ordena a l'Alcorà al Karim.

fatwâ: I) **L'ijtihâd** d'un **mujahidí**. II) La conclusió d'un **muftî** a partir dels llibres de fiqh sobre si alguna cosa que els llibres no aclareixen directament és lícit o no. La resposta d'un àlim de **l'Islam** a una pregunta sobre el Din.

Fiqh: Legislació islàmica. Coneixement concernent al que és lícit o no per als musulmans; **'ibâda, a'mâl**.

fitna: L'extensió de declaracions i accions que fan malbé i divideixen els musulmans i l'Islam.

ghusl: Ablució corporal integral descrita al **fiqh**.

hadît (sherîf): I) Dit d'un Profeta. **Al-Hadît ash-Sherîf**, tot el conjunt de les dites del Profeta. II) Ciència o llibres de les dites del Profeta. **Hadît Sahîh**: **Hadît** transmès de manera fiable i autèntica d'acord amb les condicions exposades pels experts a Hadît.

Hadrat: Títol de respecte que precedeix els noms de grans homes o dones de l'Islam.

halâl: Permès a Islam.

Hanafî: Membre de, o relatiu al **Madhhab** fundat per Imam Abû Hanîfa.

Hanbalî: Membre de, o relatiu al Madhhab fundat per Imam Ahmad Ibn Hanbal.

harâm: Prohibit a Islam.Al-Hijaz: La regió de la Península Aràbica en la costa del Mar Roig on estan situades les ciutats de Meca i Medina.

-Hijâz': Document que certifica coneixement del Din.

ijma' (al-Umma, al-muslimin): El fet d'actuar comú o el consens unànime dels **Sahâbat** i els **Tabi'un**. També anomenat 'Amal de Medina'.

ijtihâd: Significat o conclusió extreta per un **mujahidí** mitjançant la comprensió del significat ocult d'un **aiat** o **Hadît**.

Ibâhatîs: Aquells com els wahhabis, que suposen que és **'halâl'** matar o confiscar als musulmans injustament, la qual cosa és **harâm**.

ikhlâs: qualitat o estat de fer les coses només per **Allâhu ta'âlâ**.

'ilm: (Branca del) coneixement. **'Ilm, 'Ilm al-hâl**: (Llibres d') Ensenyances islàmiques (d'un **Madhhab**) que se li ordena aprendre a cada musulmà; **'Ilm al-Kalâm**: El coneixement **d'îmân; 'al-'il al-ladunni**: El coneixement inspirat per Allâhu ta'âlâ als cors dels awliya'.

imâm: I) '**Alim** profund. Fundador d'un **Madhhab** (**Imam alMadhhab**, **Imam Mujtahid**), **al-Imam al-a'zam**, II) líder del salat a Jamâ'a (en grup). III) Califa.

inshâ-Allah: Si **Allâhu ta'âlâ** vol.

Istighfâr: Suplicar el perdó d'Allâhu ta'âlâ. Jalala: Majestat, Grandesa.

Jamâ'a: Comunitat, cos de musulmans (excepte l'Imam) en una mesquita, companys, unió, **namâz in jamâ'a**.

Junub: Estat d'impuresa més gran, que necessita **ghusl**.

Ka'ba: La Casa d'Allâhu ta'âlâ a la gran mesquita de Meca.

Kalîmat: Paraula o declaració.

Karama (pl. **karamat**): Miracle obrat per Allâhu ta'âlâ a través d'un dels seus walis.

Karim: Generós.

Khutba: El discurs de l'Imam que precedeix l'oració del Juma' dels divendres. S'ha de fer en àrab.

-**Kursî**: Veure definició de "**Arsh**".

-**Madînat al-mukawwara**: La ciutat il·luminada de Medina. Al-**Mahshar**: El Judici Final.

Makkat al-mukarrama: L'honorable ciutat de Meca.

Makruh: Impropi, indesitjable, una cosa del que el Profeta s'abstenia.

Maliki: Membre de, o relatiu al Madhhab fundat per Imam Malik.

Mandub: Alguna cosa que atrau **thawâb** (recompensa) en fer-se però l'omissió del qual no és una transgressió, ni el que desagradi és **kufr**; **adab**, mustahab.

Ma'arifa: Coneixement d'Allâhu ta'âlâ, inspirat en els cors dels **awliya'**, sobre el **Dhât** i el **Sifât d'Allâhu ta'âlâ subhana wa ta'âlâ**.

Mîlâdî: De la era cristiana, del calendari gregorià.
Mimbar: Lloc elevat des del qual es recita el **Khutba** en una mesquita.

Mu'âmalât: Una partició del **fiqh**.

Mubâh: Permès a Islam.

Mudarris: Professor de Madrasa, escola o Universitat Islàmica.

Mufassir: '**Alim** expert en **Tafsîr**.

Muftî: Gran '**Alim** amb autoritat per emetre **Fatwâ**.

Muhajirun: La gent de Meca que va abraçar **Islam** abans de la conquesta de Meca i va emigrar a Medina.

Mu'jiza: Miracle obrat per Allâhu ta'âlâa través d'un profeta.

Mujtahid: Gran 'alim capaç d'emprar ijtihâd; Imam mujahidí, Muftî mujahidí.

Munâfiq: Un hipòcrita. Algú que pretén ser musulmà sense ser-ho.

Murshid: Guia, director.

Mutashâbih: (d'un aiat o Hadît) significat ocult. pl.

Mutashâbihât.

mushabbiha: Aquells que creuen que Allâhu ta'âlâés un ésser material.

Najs: Impur/a.

Nafs: Ego. El jo inferior que condueix l'home a perjudicar-se ell mateix.

Nass: (Terme general per a) un **aiat** o un **Hadît**; el **Nass**.

Qadâ (recuperació): Fer un acte de '**ibâda**, que no va ser fet en el seu moment, després del temps establert.

Qibla: La direcció a la que els musulmans dirigeixen la seva adoració, cap a la la **Ka'aba**.

Quiyas (al-**Fuqahâ'**): (Conclusió extreta per un **Mujtahid** per mitjà

de la) comparació d'un tema no especificat al Nass o **Ijm**a', amb un clarament exposat; ijtihâd.

Qutb al-'arifin: **Wali** Allâhu ta'âlâ del més alt rang.

Rabb: **Allâhu ta'âlâ**. El Senyor.

Ramadà: El mes de dejuni al calendari musulmà.

Rasûl (pl. **rusul**): Missatger, Profeta enviat; **Rasûlullah**: Muhammad, Missatger d'Allâhu ta'âlâ.

Riyâda: Oposició al **nafs**. Austeritat.

Sahâba: Comunitat dels qui van veure un profeta i hi van creure. **Sahaba al-kiram:** Els Companys de **Rasûlullah** (que Allâhu ta'âlâ el beneeixi i li doni pau).

Salâm: I) Salutació, pau, bon desig. II) La frase "Asalâmu alaikum wa rahmatullahi dita com a salutació o en finalitzar el salat.

Sâlih (pl. **sulaha**): Correcte. El que és al lloc adequat en el moment just.

Shafi'i: Membre de, o relatiu al **Madhhab** fundat per Imam Shafi'i.

Shaikh al-Islam: Coneixedor dels assumptes islàmics.

Siddîq: Fidel al Profeta, **wAlî** del més alt grau.

Sûfî: Exercitat i perfeccionat al camí de Tasawwuf.

Suhba: Companyonia. La companyia d'un profeta o **walî**.

Sunna: Actes que, encara que no ordenats directament per **Allâhu ta'âlâ,** feia el Profeta i li agradaven com a **ibâda**. Tenen recompensa si es fan, però no és transgressió ometre-les, encara que pot causar-la si s'ometen contínuament i el rebuig pot portar a la incredulitat. Sunna; I) (amb el fard): Tot el cos de sunnes. II) (amb el Llibre o l'Alcorà) els Hadîts. III) Fiqh, Islam.

Sura: Capítol de l'Alcorà.

Taqwa: Temor d'Allâhu ta'âlâ.

Tasawwuf: El coneixement i les pràctiques del Profeta que, després d'haver-se adaptat al **fiqh**, reforcen l'îmân, faciliten el compliment del **fiqh** i proveeixen de **Ma'rifa**.

Tawaf: La '**ibâda** de donar voltes a la **Ka'aba** durant el **Hajj**.

Tawba: Tornar-se a **Allâhu ta'âlâ** i abandonar les faltes. Demanant-li perdó

Thawâb: Recompensa promesa pel proper món per **Allâhu ta'âlâ** per fer i dir el que li és agradable.

'Ulama: Plural d''**alim**.

Umma: La comunitat dels musulmans.

Wahy: El coneixement revelat al Profeta per **Allâhu ta'âlâ u ta'âlâ**.

Wajib: Acte mai omès pel Profeta, gairebé tan obligatòriament com el **fard**. No s'ha d'ometre.

Al-Wajib, Wajib al-Wûjud: Ésser, l'existència del qual és indispensable i la inexistència del qual és impossible.

Walî (plural: **Awliya'**): Amic **d'Allâhu ta'âlâ.** Estimat i protegit per **Allâhu ta'âlâ subhana wa ta'âlâ.**

Wilaya: L'estat de ser un **wali**.

Zuhd: No assentar el cor a les coses d'aquest món. Abstenció inclús dels **mubâhs**.

BOOKS PUBLISHED BY HAKÎKAT KÎTABEVÎ
ENGLISH:

1– Endless Bliss I, 304 pp.
2– Endless Bliss II, 400 pp.
3– Endless Bliss III, 336 pp.
4– Endless Bliss IV, 432 pp.

5– Endless Bliss V, 512 pp.
6– Endless Bliss VI, 352 pp.
7– The Sunni Path, 128 pp.
8– Belief and Islam, 128 pp.
9– The Proof of Prophethood, 144 pp.
10– Answer to an Enemy of Islam, 128 pp.
11– Advice for the Muslim, 352 pp.
12– Islam and Christianity, 336 pp.
13– Could Not Answer, 432 pp.
14– Confessions of a British Spy, 128 pp.
15– Documents of the Right Word, 496 pp.
16– Why Did They Become Muslims?, 304 pp.
17– Ethics of Islam, 240 pp.
18– Sahaba 'The Blessed', 384 pp.
19– Islam's Reformers, 320 pp.
20– The Rising and the Hereafter 112 pp.
21– Miftah-ul-janna, 288 pp.
22– Book of Nam.z, 240 pp.
23– O Son, 352 pp.

DEUTSCH:

1– Islam, der Weg der Sunniten, 128 Seiten
2– Glaube und Islam, 128 Seiten
3– Islam und Christentum, 352 Seiten
4– Beweis des Prophetentums, 160 Seiten
5– Gest.ndnisse von einem Britischen Spion, 176 Seiten
6– Islamische Sitte, 288 Seiten

EN FRANÇAIS:

1– L'Islam et la Voie de Sunna, 112 pp.
2– Foi et Islam, 160 pp.
3– Islam et Christianisme, 304 pp.
4– L'.vidence de la Proph.tie, et les Temps de Pri.res, 144 pp.
5– Ar-radd al Jamil, Ayyuha'l-Walad (Al-Ghaz.li), 96 pp.
6– Al-Munqid min ad'Dal.l, (Al-Ghaz.li), 64 pp.

SHQIP:

1- Besimi dhe Islami, 96 fq.
2- Libri Namazit, 208 fq.
3- Rrefimet e Agjentit Anglez, 112 fq.

ESPAÑOL:

1- Creencia e Islam, 112

CATALÀ:

1. Îmân i Islam, 129

PO RUSSKI%

1- Vsem Nuynaq Vera, (128) str.
2- Priznaniq Anglijskogo Wpiona, (144) str.
3- Kitab-us-Salat (Molitvennik) Kniga o namaze, (224) str.
4- O Syn Moj (256) str.
5- Religq Islam (256) str.

NA B+LGARSKI EZIK%

1- Vqra i Islqm. (128) str.
2- NAMAZ KITAB+ (256) str.

BOSHNJAKISHT:

1- îmân i Islam. (128) str.
2- Odgovor Neprijatelju Islama, (144) str.
3- Knjiga o Namazu, (192) str.
4- Nije Mogao Odgovoriti. (432) str.
5- Put Ehl-i Sunneta. (128) str.
6- Ispovijesti Jednog Engleskog Spijuna. (144) str.